

Giới thiệu Có Gấu Thường Xuất Hiện

Truyện Có Gấu Thường Xuất Hiện, cô mới dọn tới và là hàng xóm của anh, anh thấy cô đầu tóc rũ rượi, người thì không gọn gàng có chút bê bối. Nói chung là anh chẳng thích cô ta là hàng xóm của mình chút nào.

Anh lịch sự qua chào cô một tiếng như là phép lịch sự trong giao tiếp, bỗng cô đỏ mặt bừng bừng ư ờn không biết nói gì chỉ biết cúi đầu đi vô nhà. Chẳng qua là anh hơn cao to với nói chuyện lớn tiếng một chút, cô có cần sợ anh như vậy anh không, giống như anh là gấu còn cô là thỏ không bằng.

Lúc đó anh cũng muốn giỡn nhẹ với cô mà chọc cô cho vui, ngay sau đó thấy cô sợ hãi nhảy dựng lên nói anh là gấu mà la lên. Anh thật phục cô sát đất, bắt đầu từ câu chuyện vui đó anh đã để ý đến cô.

Bạn đang đọc truyện *Có Gấu Thường Xuất Hiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Vô cùng gian khổ leo lên được tầng 14, Bạc Hà nhận ra mình sắp liệt mất. Khu vực cầu thang không bật toàn bộ đèn, có lúc phải sờ soạng lên lầu càng làm cho cô sợ hãi. Nhưng dù một thế nào, sợ thế nào, cô cũng không muốn cùng người đàn ông đáng sợ kia đứng chung thang máy.

Thật vất vả lết được đến cửa nhà, cô run rẩy một lúc mới chia được khóa cắm vào ổ khóa. Cho đến lúc dùng sức đập cửa, cô mới kiệt sức nằm trên sofa.

Phải, cô hơi sợ đàn ông.

Thật vất vả mới run xong, cô rốt cục có thể đứng lên rót chén nước uống. Đột nhiên, cửa bị đẩy ra, đụng vào tường vang lên một tiếng. Một nam sinh vọt vào, hung ác hỏi: “Tự Vân đâu? Tự Vân ở đâu?”

Cô sợ tới mức làm rơi cái cốc trong tay, dán lên trên tường thờ đốc. Thật vất vả mới nhận ra nam sinh này là bạn trai bạn cùng phòng. “Chị chị chị — chị không biết, chị vừa mới về nhà.” Cô nhỏ giọng, cố gắng nhìn xuống nước mắt hoảng sợ trong hốc mắt.

Nam sinh kia sụp bả vai, khí thế lúc chạy vào đã mất hết, ngồi trên sofa, ôm lấy đầu. Bạc Hà thật thờ phào, tìm khăn lau sàn sạch sẽ. Cô biết mình dễ dàng bị giật mình cho nên cốc uống nước đều là plastic, đỡ vỡ.

Liếc mắt nhìn một cái, cô lặng lẽ oán trách trong lòng: Tự Vân kia, sao lại đưa chìa khóa nhà cho bạn trai? Em không biết trái tim chị không tốt lắm sao?

Do dự một lát, cô nhìn sang phòng Tự Vân, im ắng. Nữ sinh năm hai này còn chưa về nhà, không biết là theo đàn anh đến quán bia, hay là theo đàn em đi hát KTV nữa.

“Chiêu Vinh —” Tuy rằng thân quen, quen đến mức cô có vẻ không sợ cậu ta, nhưng cô vẫn sợ hãi từ từ đến gần, “Tự Vân không sao, cậu cũng không cần gò bó con bé! Yêu đương ấy à, là phải cho nhau không gian riêng —”

“Em cho cô ấy còn chưa đủ nhiều tự do sao? Cô ấy cùng thằng nào đi ra ngoài chỉ cần cho em biết một tiếng là đủ rồi. Vậy mà ngay cả điện thoại cũng không gọi, di động cũng tắt!”

Chiêu Vinh tiến lên, Bạc Hà sợ tới mức muốn chạy trốn, lại bị cậu nắm chặt tay, “Cô ấy vì sao lại đối xử với em như vậy —” Nam sinh cao 178 cm này, không ngờ lại gào khóc, “Em là thật lòng mà ~”

Bạc Hà luống cuống tay chân, không biết làm thế nào bỏ tay cậu ta ra, đành phải vừa rút tay vừa dỗ: “Cậu cậu cậu — đừng nóng? Cậu còn như vậy — còn như vậy — chị cũng muốn khóc —” Cô đỏ hốc mắt, đã bắt đầu nghẹn ngào.

Hai người tay nắm tay khóc một lát, cảm thấy nhìn nhau mà khóc như vậy cũng không phải cách, Bạc Hà dùng ống tay áo lau nước mắt, nhẹ giọng dỗ cậu ta: “Bình tĩnh một chút được không? Tự Vân chỉ hơi ham chơi, chứ không phải không yêu cậu. Tủ lạnh còn có canh đậu xanh, chị đun một bát cho cậu uống nhé, được không? Cậu vội đến mức người ra đầy mồ hôi rồi này!”

Nhân cơ hội rút tay ra, cô múc một bát canh đậu xanh, còn cẩn thận bỏ thêm chút đá. Khóc một lát, Chiêu Vinh thực sự vừa khát vừa nóng, bát canh đậu xanh này giống như quỳnh tương ngọc dịch, lập tức uống hết sạch.

“Nữa không?” Nhìn cậu ta bình tĩnh trở lại, Bạc Hà nhẹ nhàng thở ra.

Chiêu Vinh ngượng ngừng gật gật đầu, cô lập tức múc một bát, lại rút giấy lau mặt cho cậu ta.

“—Rất xin lỗi, Chị Bạc Hà.” Cậu ta xấu hổ cúi đầu, “Em không phải — em chỉ sốt ruột —” Cậu im lặng uống canh đậu xanh, “Tự Vân giống chị thì tốt rồi.”

“Ài?” Bạc Hà liên tục xua tay, “Câu đang nói cái gì vậy? Tự Vân tốt lắm, bộ dạng xinh đẹp tính tình lại nhiệt tình, nhiều như vậy mới đa nghệ, chỉ là còn quá trẻ, thích chơi đùa, qua vài năm nữa thì tốt rồi —”

Chiêu Vinh kích động, “Qua vài năm? Muốn bao nhiêu năm nữa?” Cậy lại cầm tay Bạc Hà, “Em và cô ấy yêu nhau từ lúc trung học, đã mấy năm rồi, cô ấy còn chưa chơi đủ sao? Trong lòng em chỉ có cô ấy, cô ấy thì sao? Vẫn là Chị Bạc Hà tốt! Chịu nghe em nói chuyện, dịu dàng lại săn sóc, em —”

Vì sao lại như vậy? Trời ạ — thật là khủng khiếp thật là khủng khiếp ~ ai tới cứu cô vói, thần ơi —

Như là ông trời nghe được lời cầu nguyện hoảng sợ của cô, cửa đối diện đột nhiên truyền ra vài tiếng vang lờ lờ, tiếp theo là tiếng đóng đinh vang dội.

Chiêu Vinh ai oán vừa khóc vừa kể lể bị đứt cảm xúc, đành phải ngậm miệng chờ đóng tap âm này đi qua. Đóng đinh xong, cậu ta mới mở miệng, “Nếu gặp được Chị Bạc Hà sớm một chút —” Tiếp theo là tiếng cửa điện kinh thiên động địa, nuốt hết lời nói của cậu ta.

A a a, là ai to gan như vậy, dám liên tiếp cắt đứt cảm xúc của cậu? Cậu hùng hổ mở cửa, “Àm ỹ cái gì đấy?! Àm ỹ chết người! Chung cư này là anh mở đấy à? Muốn đóng đinh thì đóng đinh, muốn cửa là cửa —” Nửa câu sau càng nói càng nhỏ, mắt lại tròn trũng càng lớn.

Bạc Hà theo sau cậu vừa ngó đầu ra liền hít vào một hơi khí lạnh. Đó không phải — người đàn ông đáng sợ trong thang máy sao?

Anh đi ra, khoanh tay, thoát nhìn cao hơn Chiêu Vinh nửa cái đầu, “Có chuyện gì?”

Tuy là ba chữ vô cùng đơn giản, giọng có lẽ không lớn nhưng lại có cảm giác khủng bố như con lóc đến. Chiêu Vinh lắp bắp, tiến cũng không được lùi cũng không xong, nhìn như muốn tìm cái hồ chui vào.

Bạc Hà kỳ thực sợ muốn chết, nhưng cô không thể mặc kệ. Chỉ thấy cô đứng cảm chấn trước Chiêu Vinh. Tuy rằng hai chân đều đang run “Tiên, tiên sinh, mọi người đều vừa tan tằm muốn được yên tĩnh nghỉ ngơi một chút, xin, xin anh khề một chút —”

Người đàn ông nhăn mày, nhìn cô một lượt, giọng điệu dịu đi rất nhiều, “Tôi vừa chuyển đến, còn đang sửa sang lại phòng ở. Nhiều nhất nửa giờ, sẽ xong nhanh thôi. Thật xin lỗi đã quấy rầy đến cô.” Anh vươn bàn tay to như tay gấu, “Tôi họ Tạ, Tạ Ứng Nguyên.”

Bạc Hà bất chấp nắm tay cùng, nhận ra tay mình đều bị nuốt sống, nhưng anh rất có lễ phép nắm hờ một chút “Quấy rầy đến cô, thực sự rất xin lỗi, nửa giờ thôi.” Từ đầu tới cuối cũng không nhìn Chiêu Vinh một cái.

“Không đâu, không đâu.” Bạc Hà khom người, “Cám ơn anh, Tạ tiên sinh.” Sống chết kéo Chiêu Vinh đã bị dọa đến ngây người vào trong phòng.

Thật nhức đầu, vì sao này đàn ông càng ngày càng không giống đàn ông? Không có việc gì lại cao như vậy làm gì. Ai!

Chiêu Vinh đến khi vào nhà mới mạnh miệng, “Không phải em sợ anh ta, em chỉ là đúng lúc cảm xúc rất kích động, đột nhiên có chút ngơ ngác —”

“Chị biết.” Bạc Hà cười cười, “Em muốn đợi Tự Vân sao? Vậy em ở phòng khách xem tivi chờ — chị mệt quá, muốn nghỉ ngơi.”

Cô vội vàng chạy về phòng, khóa cửa lại. Ai, về sau về nhà cô nhất định phải nhớ móc xích cửa lại, đỡ phiền toái.

Thật ra, cô cũng không ghét Chiêu Vinh, thậm chí hâm mộ Tự Vân được yêu cuồng nhiệt như vậy. Nhưng cô hiểu, Chiêu Vinh thật sự còn quá trẻ, tình yêu cậu ta vô ý thức bày tỏ chính là một loại trả thù hồn nhiên ngu xuẩn.

Cô không muốn bị kéo vào mớ hỗn độn đó.

Tuy rằng cô đơn, nhưng còn chưa cô đơn đến mức mất đi lý trí.

Tốt nhất là nói chuyện cùng Tự Vân trước! Tùy tiện giao chìa khóa nhà cho nam sinh thật sự không tốt lắm. Cô lật người, có chút buồn ngủ. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, tiếng búa đập hữu lực mơ hồ giống như tim đập ổn định, âm thanh từng rất quen thuộc, rất thích —

Sau khi tỉnh ngủ vừa đói vừa nóng, Bạc Hà phát hiện cô không bật quạt điện, còn mặc nguyên quần áo mà ngủ. Đã sắp mười hai giờ, Chiêu Vinh sẽ không còn ở nhà cô chứ?

Dè dặt cẩn trọng kéo cửa ra, phát hiện phòng khách không có người, cô nhẹ nhàng thở ra. Nhưng cửa phòng Tự Vân vừa có tiếng động, cô vẫn sợ tới mức nhảy dựng lên.

“Ngay cả em cũng sợ?” Tự Vân cười, “Chị Bạc Hà, tính nhất gan của chị phải sửa đi.”

Bạc Hà dè dặt trái tim đang kinh hoàng, “Em đó — Chiêu Vinh đâu?”

“Anh ấy chạy tới đây làm loạn thật à?” Tự Vân lắc đầu, “Thực không chịu nổi anh ấy nữa!”

“Chị mới không chịu nổi đây này!” Bạc Hà nhẹ giọng oán trách, “Sao em lại giao chìa khóa cho cậu ta?”

“Em chỉ gửi thôi.” Tự Vân làm nũng kéo Bạc Hà ngồi xuống sofa, “Em thường quên mang chìa khóa, anh ấy có chìa khóa dự bị em sẽ tiện hơn, người ta

không biết anh ấy sẽ tùy tiện mở cửa vào, đừng tức giận nhé!” Cô lấy lòng đưa lên một hộp bánh ngọt tinh xảo, “Chị nhất định chưa ăn cơm đã ngủ, đúng không? Em cố ý mang điểm tâm về này!”

Tuy rằng cô không thích ăn điểm tâm ngọt, nhưng phần tâm ý ngọt ngào này của Tự Vân cô cảm nhận được.

“Đề chị đổi khóa cửa!” Bạc Hà bắt đầu dĩ nhiên nói.

“Tên chết tiệt ấy làm gì chị sao?” Mặt Tự Vân biến sắc.

“Không không không!” Bạc Hà vội vẫy tay, “Không phải. Là chị nhất gan, có người đột nhiên lao vào, còn là nam sinh, chị sợ.”

Tự Vân nhún mày, “Chị Bạc Hà, chị cái gì cũng tốt, có mỗi bệnh sợ đàn ông là không tốt. Chị cũng đã hai mươi tư rồi, ngay cả bạn trai cũng không có, tương lai định làm bà cô xử nữ sao?”

“Này, này —” Bạc Hà giương mắt cứng lưỡi, lúng ta lúng túng không nói ra lời, cô ho nhẹ một tiếng, “Đừng nói sang chuyện khác, em và Chiêu Vinh làm sao vậy? Em cũng đừng hơi tỷ lệ tất di động, cậu ta không tìm thấy người đương nhiên sẽ phát cuồng —”

“Mở di động làm gì? Nghe anh ta mắng em à? Thật là kỳ lạ, cũng không phải làm người yêu thì không thể có bạn bè.” Tự Vân đứng lý hợp tình, “Làm ơn, muốn một ngày hai mươi tư giờ dính lấy nhau sao, phiền đến chết mất!” Cô bắt đầu oán giận đủ loại chuyện chế Chiêu Vinh, làm cho cô không thể thờ được.

“Không có cậu ta, em sẽ vui vẻ sao?” Bạc Hà lẳng lặng hỏi một câu.

Những lời này lập tức bắn trúng hồng tâm, chỉ thấy gương mặt Tự Vân trắng bệch, cúi đầu. Có anh thực phiền, nhưng không có — không có tình yêu như ánh mặt trời, không khí, nước này, cô nhất định không vui vẻ nổi.

Chính vì biết có người sẽ ở sau lưng bảo vệ, cô mới có thể tự do tự tại hưởng thụ tuổi trẻ.

“Cẩn thận suy nghĩ đi!” Bạc Hà ăn một miếng bánh ngọt, còn lại thật sự ăn không vào. Cô cho vào tủ lạnh, pha chén sữa uống.

Hắn là không sao đâu. Cô và Tự Vân ở cùng nhau hai năm, rất quen thuộc hình thức yêu đương của cô ấy và Chiêu Vinh. Yêu quá nhiều làm người ta hít thở không thông, nhưng khuyết thiếu lại cảm thấy không được.

Đây không biết có phải một loại nghiệt duyên hay không.

Có đôi khi, cảm thấy cô độc cũng không phải chuyện xấu.

Bạn đang đọc truyện *Có Gấu Thường Xuất Hiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Ngày hôm sau của Bạc Hà thật sự quá tệ.

Tổ Lệ đánh hóa đơn tổng kim ngạch thiếu một số không. Đương nhiên vì giá thấp nhất nên trúng thầu, nhưng lại làm cho công ty tổn thất nặng nề.

Tuy rằng nói bởi vì quá gấp nên hóa đơn này không đưa đến cho cô duyệt lại, nhưng đây không phải lý do. Cô không phải là trưởng phòng phòng kế toán sao? Cho nên cô phải gánh vác sai lầm.

Nhưng bà chủ vẫn mắng Tổ Lệ té tát một trận, mắng cho cô bé này rơi lệ đầy mặt, đương nhiên cô ấy cũng dỗi đòi từ chức.

“Là tôi không đúng.” Bạc Hà che chở Tổ Lệ, “Tôi nên duyệt lại. Bà chủ, tôi sẽ cố gắng bù lại.”

“Còn có gì mà bù?” Bà chủ tức giận tận trời, “Bây giờ chỉ có thể thêm khoản trợ cấp vào, còn có cách gì nữa? Tổ Lệ, muốn từ chức tôi sẽ không giữ cô, bị mắng vài câu là chạy? Cô cũng không nắm lại cô làm cho công ty bị tổn thất bao nhiêu? Người trẻ tuổi bây giờ sao lại đều như vậy —”

“Là tôi không tốt.” Bạc Hà liên tiếp xin lỗi, “Là tôi không làm tròn trách nhiệm. Bà chủ, tôi sẽ chịu trách nhiệm, làm cho tổn thất giảm thấp nhất.”

Cô đỡ Tổ Lệ khóc đến gần như không thở nổi, tha thiết khuyên cô ấy, “Làm sao lại nổi nóng là đòi từ chức? Từ chức là phương thức xử lý tệ nhất.”

“Chị Bạc Hà, chị xem bà chủ mắng em còn ra cái gì nữa!” Tổ Lệ khóc thút thít, “Em cũng không cần số tiền lương này để sống qua ngày!”

“Nhưng em thật đã nghĩ sai rồi.” Bạc Hà nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô, “Sai lầm rồi thì thôi, nghĩ xen có cách gì bù lại — em thận trọng hơn chị, tỉnh táo lại, chúng ta cùng nhau tìm xem được không?”

Kết quả hai người lật hết tất cả tư liệu, rốt cục tìm được mệnh lệnh hành chính đầu tiên. Mệnh lệnh hành chính nhắc tới, kim ngạch thẳng thâu nếu thấp hơn mức sàn 15%, thì phải khảo sát chỉ tiêu cùng loại.

Tính toán một chút, vừa khéo là 15%, Bạc Hà lau mồ hôi. Thực nguy hiểm, lại qua một cửa.

Đương nhiên vẫn phải đến cúi đầu bồi tội với đơn vị công trình đang sa sầm mặt, không biết phải nói bao nhiêu lời hay. Buổi tối bà chủ mời khách, bốn người phòng kế toán đều phải đi làm người tiếp khách.

Tuy rằng Bạc Hà ghét xã giao nhưng cô vẫn miễn cưỡng đi theo đi, bởi vì đó là “Công việc”.

Tổ trưởng đơn vị công trình không biết vì sao lại rất thích Bạc Hà, luôn rượu kính cô, còn có ý muốn đưa cô về nhà. Bà chủ thấy tình hình không ổn, liếc mắt, “Bạc Hà, không phải em gái cô không khỏe sao? Về sớm một chút đưa em nó đến bác sĩ đi!”

“Tôi đưa cô đi.” Tổ trưởng híhíp mắt đứng lên.

Ông chủ vội giữ anh ta lại, “Ai, tổ trưởng, anh làm vậy không phải không cho tôi mặt mũi sao? Chê tôi chiều đãi không chu đáo? Chờ chúng ta ăn cơm xong, lại đến quán — con gái không tiện vào!”

“Bà xã ông lại càng không tiện!” Một đám đàn ông mờ ám cười rộ lên.

Bạc Hà chật vật trốn khỏi bàn tiệc, uống chút rượu khiến tim cô đập nhanh. Cô luôn sống khó khăn, đa số tiền lương đều gửi về nhà, cho nên ngay cả taxi cô cũng không dám gọi, đi bộ về phía trạm xe điện ngầm xa xôi.

Đi tới đi lui, trong lòng cô đau xót, không ngờ lại rơi nước mắt, nắm chặt khăn tay, khóc đáp xe điện ngầm trở về. Từ trạm xe điện ngầm đến nhà cô còn một đoạn đường dài, đèn đường lại mờ, cô rất ít khi về nhà trễ như vậy —

Đi chưa được vài bước, liền phát hiện sau lưng có tiếng bước chân lén lút mờ ám. Trong lòng căng thẳng, cô bước nhanh về phía trước, nhớ cách đó không xa có cửa hàng tiện lợi — Nhưng cô đi càng nhanh, tiếng bước chân đằng sau càng gần. Cô giật mình, bắt đầu chạy như điên, tiếng bước chân đằng sau cũng chạy theo.

Cửa hàng tiện lợi ở ngay trước mắt — nhưng cô đã sắp bị đuổi kịp!

“Làm gì đấy hả!” Tiếng hét lớn đột nhiên phát ra làm màng tai cô phát đau. Cô run rẩy ngẩng đầu, phát hiện là gấu tiên sinh vừa chuyển đến. cô thật sự đã quên tên vị tiên sinh này rồi.

Gấu tiên sinh đẩy cô ra sau mình, như thép sắt bảo vệ cô, vung tay với bóng dáng chạy trốn, “Còn dám đến sẽ đánh chết mày! Khốn kiếp!”

Cô run rẩy thật lâu mới tìm được giọng mình, “Cám, cảm ơn —”

Gấu tiên sinh lại nhăn mày rậm đáng sợ của anh ta lại, “Uống say như vậy, còn về nhà trễ như vậy? Cô không biết con gái buổi tối tốt nhất không nên ra ngoài sao?”

Mỗi một và xót xa cả ngày trào dâng, cô khóc òa lên: “Nếu không phải tại đám đàn ông xấu xa các anh thì vì sao buổi tối con gái phải nhốt mình trong nhà làm tù nhân chứ? Tôi thích uống rượu chắc? Tôi rất thích uống rượu chắc? Đều tại đám đàn ông khốn kiếp các người! Tôi ghét các người, tôi chán ghét các người!”

Cô khóc chạy về, cô — cô sao lại bất lịch sự như vậy? Gấu tiên sinh đã cứu cô, nhưng mà — a a, cô bây giờ chỉ muốn nhào lên trên giường khóc lớn —

Nghẹn ngào đẩy cửa ra, phòng khách không bật đèn, nhưng trong bóng tối mơ hồ có hai bóng người vong tình dầy dụa ở trên sofa.

Cô ngần người, chán nản lặng lẽ đóng cửa. Bất chấp có khó xem hay không, cô ngồi ở cửa khóc. Ngay cả khi gấu tiên sinh ngồi xổm bên cạnh cô, cô cũng chỉ rụt lui.

“Sao không vào?” Cho dù anh ngồi xổm xuống cũng rất dọa người, nhưng anh đã cố gắng làm cho giọng mình dịu dàng một chút.

“—” Cô ho hai tiếng, khóc lâu khiến cổ cô khô rát.

Gấu tiên sinh nhìn cô một chút, “Xuống tầng đi.”

Bạc Hà sợ hãi ôm túi, “Xuống tầng?”

“Không cần sợ như vậy, tôi sẽ không ăn cô!” Anh không khỏi phân trần cầm tay áo Bạc Hà, kéo cô tới thang máy, “Sợ cái gì? Tôi đưa cô đến phòng quản lý, bên phòng quản lý nhất định có số điện thoại của thợ khóa.”

“Tôi, tôi — tôi có mang chìa khóa!” Cô lấp bắp giải thích.

“Có mang còn ngồi ở cửa khóc? Lừa ai chứ!” Giọng anh ở trong thang máy nhỏ thật vang, Bạc Hà sợ tới mức không dám cãi lại.

Thất tha thất thủ bị anh kéo tới phòng quản lý. Chỗ ngồi trống trơn, không biết nhân viên quản lý đã chạy đi đâu.

“Thật không biết nộp nhiều phí quản lý như vậy làm gì —” Gấu tiên sinh bực tức, “Ngồi xuống!”

Bạc Hà lập tức ngoan ngoãn ngồi xuống sofa. Tuy rằng ngồi quy củ như học sinh tiểu học, hai chân khép lại vẫn run rẩy.

Gấu tiên sinh đến máy bán hàng tự động bên ngoài mua hai lon đồ uống, thực thò lỗ không khách khí nói: “Cầm lấy!”

Bạc Hà lập tức sợ tới mức nhảy dựng lên, hốc mắt rung rung, run rẩy cầm lấy nhưng không dám uống.

Anh tức giận nhìn cô, “Này —”

Chỉ một tiếng như vậy lại làm cho cô sợ tới mức lại nhảy dựng lên — kỳ thực cũng rất buồn cười.

Thình lình, Gấu tiên sinh đột nhiên nhìn cô kêu: “Gừ gừ gừ!”

Quả nhiên, Bạc Hà lại lập tức từ trên sofa giật bắn dậy, hai mắt mở thật to, chọc anh cười phá lên.

Bạc Hà nhìn anh cười rộ lên, đường cong gương mặt kiên cường mềm mại đi rất nhiều. E ngại lúc đầu cũng giảm bớt không ít, cẩn thận ngẫm lại cũng cảm thấy buồn cười, cô vừa ứa nước mắt vừa cười.

“Con gái khóc thật xấu!” Gấu tiên sinh thực không khách khí phê bình, “Cười thật tốt? Đáng yêu hơn. Uống đi, sau khi say rượu sẽ rất khát, uống sẽ thoải mái hơn.”

Bạc Hà chần chờ cầm lon nước trái cây kia, cô luôn luôn rất cẩn thận.

“Tôi không bỏ thuốc đâu!” Gấu tiên sinh không kiên nhẫn mở lon của mình, ừng ực uống, “Đã đề ý như vậy, sao không gọi bạn trai tới đón cô?”

“Tôi, tôi không có bạn trai —” Cô mở nước trái cây, uống một ngụm.

“Vậy người ngày hôm qua?” Anh nghi ngờ hỏi.

“Là bạn trai bạn cùng phòng của tôi.” Quả nhiên khát, cô gần như uống hết sạch lon nước trái cây.

“May mà không phải, bằng không tôi còn phải khuyên cô chia tay. Lá gan cô đã nhỏ như vậy, còn quen bạn trai lá gan càng nhỏ hơn thì nguy!” Anh uống hết lon Côca của mình, “Tôi còn chưa biết tên cô?”

“À — Gấu tiên sinh, tôi tên Lưu Bạc Hà.”

“Gấu tiên sinh? Tôi đâu phải họ Hùng!” Anh lại nhăn tít đôi mày rậm đáng sợ lại, “Tôi là Tạ Ứng Nguyên.”

— Cái tên nhả nhặn này, không bằng gọi là Gấu tiên sinh thì chính xác hơn.

“Cô thường về trễ như vậy sao?” Anh hỏi thẳng.

“Không, không phải, hôm nay có xã giao.” Cô phát hiện đã chẳng sợ Gấu tiên sinh — không, là Tạ tiên sinh nữa.

Anh nhìn sang cô gái thành thật nhất gan này, có chút mềm lòng. Không tương xứng với vóc dáng cao to của anh là..... Anh có trái tim vô cùng mềm mại.

Lấy giấy ra viết số điện thoại, “Đây là điện thoại của tôi. Nếu về nhà quá muộn, hãy gọi điện cho tôi, tôi sẽ ra trạm xe điện ngầm đón cô.”

“Thế này, thế này rất phiền anh.” Cô kích động xua tay, “Chúng ta, chúng ta vừa mới quen —”

“Cô còn muốn gặp lại chuyện tối hôm nay sao?” Ứng Nguyên nhún mày, “Cũng không phiền toái, coi như tản bộ cũng được, lúc về có thể thuận tiện vào cửa hàng tiện lợi mua đồ.”

Vừa nghĩ đến chuyện kinh hồn tối hôm nay, trái tim cô co rút. Cô yên lặng nhận lấy ý tốt của Ứng Nguyên, nhưng biết mình sẽ vĩnh viễn không gọi.

“Cám... cảm ơn.”

Thật sự là — còn có cô gái thành thật như vậy sao? Nói mấy câu đã đỏ mặt, thực đúng là sắp tuyệt chủng.

Chờ mãi cũng không đợi được nhân viên quản lý, lại đợi được Chiêu Vinh xuống lầu. Cậu nhìn thấy Bạc Hà, lớn miệng cười chào hỏi: “Chị Bạc Hà —”

Nhưng nhìn thấy Úng Nguyên ngồi cùng lại hít một hơi khí lạnh.

“Làm lành với Tự Vân chưa?” Cô mỉm cười.

“Vâng—” Anh ngượng ngùng cười, có chút sợ hãi bộ dạng hung ác của Úng Nguyên, “Chị Bạc Hà, em về trước.”

May mắn cô chưa bao giờ coi lời Chiêu Vinh nói là thực. Bạc Hà cười với chính mình.

Cô cầm lấy túi xách, “Cám ơn anh, Tạ tiên sinh, tôi có thể về rồi.”

“Cô không thể về nhà là vì—” Anh chỉ chỉ bóng lưng Chiêu Vinh.

“À — ha ha ~” Cô xấu hổ cười khỏ.

“Bố cục chung cư này không tệ.” Úng Nguyên có chút không vui, “Bọn họ không vào phòng? Ngay tại phòng khách?”

Điều này làm cho Bạc Hà không biết trả lời thế nào, mặt đỏ như có thể ộp lép trứng, yên lặng vào thang máy.

Anh nhìn Bạc Hà mở cửa, cao giọng nói cho cả trong phòng có thể nghe thấy: “Bảo bọn nhóc đó đừng có không nhịn được như vậy! Làm thế nào mà hại người ta có nhà mà không thể vào! Có phòng thì về phòng đi, bằng không vào khách sạn cũng không đắt lắm đâu!”

Bạc Hà xấu hổ không biết nên làm cái gì, liếc mình vẫy tay, “Xuyt xuyt, tối hôm nay thực cám ơn anh, cám ơn, cám ơn—”

Cô xấu hổ đóng cửa lại, Tự Vân cũng xấu hổ nhìn cô.

“Người đàn ông lớn tiếng kia là ai?” Tự Vân ho nhẹ một tiếng.

“Hàng xóm vừa mới chuyển đến.” Cô cúi đầu cười cười, giọng rất lớn, bộ dạng rất dọa người—“Là Gấu tiên sinh tốt bụng.” Cô cúi đầu nói.

“Cái gì?” Tự Vân không nghe rõ.

“Không có gì, không có gì.”

Nắm tờ giấy anh đưa, cô cảm thấy không phải tất cả đàn ông đều xấu xa.

Bạn đang đọc truyện *Có Gấu Thường Xuất Hiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Cô rất ít khi thức dậy mà tâm trạng tốt như hôm nay.

Trên cơ bản, cô rất muốn tin trên thế giới này ai ai cũng là người tốt, chỉ có suy nghĩ không giống nhau, hoặc là đều có lập trường riêng mà thôi. Nhưng sự thật thường không tốt đẹp như thế.

Cô vừa tốt nghiệp đã tiến vào xã hội, nhìn thấy rất nhiều mặt tối, cũng trải qua nhiều lắm. Cô dần dần hiểu ra rất nhiều người, rất rất nhiều người, bọn họ sẽ vì lý do bé nhỏ không đáng kể mà bừa bãi làm tổn thương người khác.

Sự thực tàn khốc cứ mài mòn dần gây thương tích ban đầu của cô. Nhưng trong bóng tối tuyệt vọng, cô vẫn có hy vọng thực mỏng manh, cho nên cô rất quý trọng những người bên cạnh và một vài người bạn, đồng sự, chỉ cần từng trả giá một ít quan tâm và âm áp, cô lại cảm thấy có chút chờ mong đối với thế giới này.

Có lẽ cô lại tìm được một người còn có thể duy trì hy vọng — một Gấu tiên sinh bề ngoài đáng sợ.

Chính vì có những hy vọng mỏng manh đó chống đỡ, cho nên cô mới cảm thấy sống ở trên thế giới này cũng không quá tệ.

Vội vàng mặc quần áo, cô biết thời tiết vẫn rất nóng, đường đến trạm xe điện ngầm vẫn rất xa, giày của cô lại sắp hỏng rồi, ngày lĩnh tiền lương thì còn rất lâu, nhưng những thứ này không cản trở tâm trạng tốt đẹp của cô.

Đi thang máy xuống tầng, cây cối trong sân thưa thớt đến đáng thương vẫn làm cho cô mỉm cười. Yêu cầu của cô vốn không nhiều.

Nhìn đồng hồ, sáu rưỡi. Đây là thời gian tốt, chứng tỏ khi cô đến công ty sẽ chỉ có mình cô. Cô có thể chậm rãi vừa ăn bữa sáng vừa sửa sang lại công tác ngày hôm qua làm chưa xong, còn có thể tăng tốc làm xong công tác ngày hôm qua mà không bị quấy rầy.

Đúng lúc ấy một chiếc xe Jeep dính đầy bùn bẩn thiu đột nhiên lấy khí thế kinh người đỗ bên cạnh cô. Gấu tiên sinh hạ cửa kính xe xuống, trừng mắt nhìn cô, “Đi làm sao?” Giọng anh vẫn to kinh người.

Rõ ràng biết anh không đáng sợ, Bạc Hà vẫn run lên một chút. “Vâng, chào, chào buổi sáng.” Cô hốt ha hốt hoảng gật đầu, đỏ mặt dịch về phía trước một chút.

“Lên xe.” Gấu tiên sinh. Không không, là Tạ Ứng Nguyên, nhả đôi mảy rậm đáng sợ, mở cửa xe ra.

“À, à. Tôi tôi tôi. Tôi chỉ muốn đến trạm xe điện ngầm.” Cô hốt hoảng giải thích, giọng nói vẫn là không nhận được run rẩy.

“Tôi biết. Trạm xe điện ngầm rất xa!” Anh không kiên nhẫn, “Cô không hiểu quốc ngữ à? Lên xe đi.”

“Không, không xa.” Bạc Hà lắp bắp.

“Bảo cô lên xe thì cô cứ lên đi!” Anh vừa gầm lên như vậy, ngay cả trẻ con ven đường cũng khóc, lá gan nhỏ của Bạc Hà hoảng sợ, lập tức lên xe.

Ngồi ở trong xe, mặt cô trắng bệch ngồi thẳng lưng, Ứng Nguyên thấy cô bị dọa thành như vậy, không biết nên cười hay là nên tức, đành phải thô lỗ cầm dây an toàn cài cho cô. Bạc Hà hít một hơi khí lạnh, dính sát vào ghế ngồi không dám động, sợ sẽ đụng tới anh.

“Sẽ không xa sao?” Ứng Nguyên nhớ kỹ, “Đi mất hai mươi phút đó! Chẳng lẽ phải đi một giờ mới coi là xa sao? Có xe không ngồi, thật kỳ lạ.” Anh giẫm chân ga, xe Jeep đầy bùn phát ra tiếng vang âm âm, khí thế kinh người khởi động.

Chiếc này xe chống rung thực sự rất tệ, hơn nữa đường gần đó đang trải nhựa sửa chữa, ngồi chưa đến năm phút, mông Bạc Hà đã hơi hơi đau.

Sao lại tùy tiện ngồi xe người lạ? Bạc Hà âm thầm trách chính mình. Nhờ xảy ra chuyện, đành tự trách mình không tốt! Không may Gấu tiên sinh thật sự là người xấu thì làm sao bây giờ? Cô nên làm cái gì bây giờ.

Dọc theo đường đi cô lo lắng không thôi, năm phút ngắn ngủi như năm mươi mấy giờ dài vô. Đến khi xe Jeep đứng ở trước trạm xe điện ngầm, cô vẫn còn chìm đắm trong tưởng tượng rừng rợn của mình, không nhúc nhích.

“Xuống xe.” Ứng Nguyên nói với cô gái vẻ mặt hoảng sợ như bị bắt cóc này, phát hiện cô đang ngơ ngác nhìn phía trước. Anh bắt đắc dĩ giúp cô tháo dây an toàn, “Tiểu thư, đến trạm xe điện ngầm rồi! Bảy mươi lăm tệ, cảm ơn!”

Bạc Hà thật đúng là sợ tới mức nhảy dựng lên may mà cô thấp, không đụng vào nóc xe. Cô cho tay vào ví tiền lấy ra một trăm tệ, vô cùng có phản xạ nói: “Không cần trả lại, cảm ơn, cảm ơn.”

“Cô chưa tỉnh ngủ sao?” Ứng Nguyên kêu lên với cô, “Hồi hồn! Qua cầu!”

Cô chật vật, té xuống xe, “Cám, cảm ơn, cảm ơn, thật sự là làm phiền anh.”

Ứng Nguyên đuổi cánh tay dài đóng cửa xe, phát hiện Bạc Hà vẫn còn ngơ ngác đứng tại chỗ.

Anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, anh đột nhiên quát khỏi, quát to một tiếng với Bạc Hà: “Gừ ~”

Quả nhiên, toàn thân Bạc Hà như có điện, nhảy dựng lên như phim hoạt hình, gần như ngay cả tóc cũng dựng lên.

“Ha ha ha ha ~” Ứng Nguyên cất tiếng cười to, “Lá gan cô thực sự quá nhỏ. Cô gái kỳ lạ.” Anh vừa cười vừa khởi động xe, chiếc xe Jeep bẩn thiu nghênh ngang chạy băng băng đi, giống như BMW hay xe Benz vậy.

Không, thực ra nó cũng không hề kém.

Một hồi lâu, Bạc Hà mới phát ra một tiếng thờ dài không biết là yên tâm hay là nhẹ nhàng thờ ra.

Cô thật sự hy vọng có thể tin tưởng một người.

Cô lắc đầu, mỉm cười đi vào trạm xe điện ngầm.

Tâm trạng tốt của cô kéo dài đến buổi chiều, khi nhận được điện thoại của đội trưởng công trình mới bắt đầu chuyển xấu.

Đội trưởng đầu tiên là giả vờ giả vịt làm khó dễ, sau đó ra vẻ hào phóng “Nể mặt cô”, sau đó bắt đầu hỏi số điện thoại và thời gian tan tầm, không ngừng tự biên tự diễn, khen ngợi lời ngon tiếng ngọt với cô.

Tuy rằng không phải là lần đầu tiên gặp phải, tay cô vẫn ướt đẫm mồ hôi lạnh. Cô bời cười, cố gắng không trả lời chính diện, cũng hết sự không làm nhân viên công vụ này tức giận. Chờ anh ta nói tận hứng, cô mới vội vàng bắt lấy thời cơ xen mồm, “Thật sự cảm ơn anh, vừa khéo, bà chủ có việc muốn nhờ anh, tôi giúp anh chuyển cuộc gọi đến bà chủ được không? Anh làm ơn chờ một chút.” Không cho anh ta có cơ hội nói, cô lập tức ấn nút chờ.

Run cái gì mà run? Không tiền đồ..... Cũng không phải lần đầu tiên gặp phải! Cô âm thầm mắng chính mình, vội gọi nội tuyến cho bà chủ, nói sơ lược một lần.

“Tôi đã biết.” Bà chủ hiểu ý, “Về sau cuộc gọi của anh ta tìm cô, cứ chuyển hết đến chỗ tôi. Cô cũng không cần tôi giao phó, đừng coi mấy lời nhảm nhí của tên đàn ông chó má đó làm thật.”

Cô cúi đầu nói vài tiếng “Dạ”, vội vàng cúp điện thoại.

Chính là nhát gan, chẳng phải ngốc. Cô tốt xấu gì cũng đã công tác ở đây sáu năm, nhìn thấy rất nhiều chuyện kỳ quặc. Bà chủ coi như là người tốt, luôn suy nghĩ cho những cô gái như cô, cũng sẽ tha thiết dặn đừng tin những lời đám đàn ông đó nói.

Dẫn đến dẫn đi, vẫn có vài cô gái đi sai bước nhầm, để cho những kẻ đó lừa. Cô rất hiểu đám nhân viên công vụ quèn đó, có tuổi rồi nhưng không thể lên chức, chỉ có thể dựa vào chức vị hiện giờ làm khó dễ nhà xướng, vênh vảo, nhân cơ hội lấy chút lộc, sống phóng túng thôi. Đàn ông tham hại như vậy, những cô gái phong trần sẽ không mắc mưu, đành ra tay với cô kế toán trẻ tuổi chưa hiểu sự đời.

Kế toán nhỏ cả ngày nhốt trong công ty sao biết những người này hiểm ác? Bị đám đàn ông mặt ngoài uy phong thành thực đùa giỡn, càn thành thật càng dễ dàng bị lừa, làm tình nhân. Cho dù thoát thân cũng bị lột một lớp da, vết thương chồng chất.

Trưởng phòng kế toán công ty cô lúc trước bị kiện ra tòa vì phá hoại gia đình người ta, mất mặt tạm rồi cương vị công tác.

Cô không hiểu..... Cô thực sự không hiểu. Những người đàn ông đó vì sao phải làm như vậy? Bọn họ không biết, như vậy sẽ hoàn toàn hủy hoại một người phụ nữ sao? Vì sao bà xã đến văn phòng đánh ghen âm ỷ lại còn có thể quý xuông đất cầu xin tha thứ nói “Đều là người phụ nữ kia dụ dỗ tôi”?

Thực sự, cô thực sợ hãi “những gã đàn ông” này, sợ hãi như những kẻ dị hình ngoài hành tinh.

Lúc tan tầm, cô lo lắng nhìn ra ngoài cửa. Đội trưởng chỉ mới gặp mặt một lần kia, quả nhiên ra về tiêu sái tựa vào xe March nhỏ của anh ta đứng chờ.

May mắn cao ốc của các cô có cửa sau, cũng may mắn có các tiền bối xui xẻo lúc trước làm mẫu.

Thực hồi hộp thực hồi hộp, cô đi vòng một vòng rất lớn, đi đến trạm xe điện ngầm kế tiếp xin quá giang.

Cô nhìn rất dễ bắt nạt đúng không? Lùi vào trạm xe điện ngầm, Bạc Hà lặng lẽ thờ dài.

Cửa kính xe mờ mờ phản chiếu bộ dáng của cô: Tóc đuôi ngựa buộc gọn đã có chút tán loạn, gương mặt mộc mạc toát ra mỗi một vẻ cô đơn; Mặc quần áo giày dép mua ở vỉa hè, tuy rằng kín cổng cao tường nhưng vẫn có thể nhìn ra dáng người xinh đẹp trẻ trung.

Trên người cô làm cho người ta tham lam chắc chỉ có đặc điểm này thôi nhỉ?

Không cần sợ, cũng không cần vội. Cô an ủi chính mình. Không bao lâu nữa..... Năm năm, mười năm, khi đó cô già đi, xấu, không ai thèm liếc nhìn cô một cái, loại uy hiếp này sẽ giảm bớt.

Có lẽ, cô là cô gái duy nhất hy vọng mình nhanh chóng già đi.....

Bạn đang đọc truyện *Có Gấu Thường Xuất Hiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Bạc Hà về, nhà cửa vẫn im ắng. Tự Vân còn chưa có trở về, có lẽ là sau khi làm hòa với Chiêu Vinh nên hai người đi hẹn hò. Tiếp tục ngọt ngào, sau đó Tự Vân lại lời lóng, bắt đầu cùng nam sinh khác đi chơi, Chiêu Vinh lại bắt đầu cãi nhau, tranh cãi âm ỉ một trận, sau đó làm lành..... Vòng tuần hoàn vô tận.

Có phải bởi vì còn trẻ, cho nên tính lực dồi dào, vui vẻ mà không mệt mỏi hay không? Cô nghĩ, không có đáp án. Tuy rằng cô mới hai mươi bốn tuổi, nhưng cô cảm thấy mình đã như bà già.

Rất muốn ngủ một chút, nhưng cô biết tỉnh ngủ sẽ không muốn ăn cơm, còn mất ngủ, truyện tranh tiểu thuyết trong phòng đều đã đọc hết..... Cô chậm rãi dọn dẹp, chuẩn bị đi mượn sách. Thuận tiện đi mua bình nước khoáng, tùy tiện ăn cái gì là xong.....

Cô cũng biết, cuối cùng thể nào cũng là một ổ bánh bao cùng một chai sữa mà thôi.

RẦY RÀ trong tiệm cho thuê tiểu thuyết mấy tiếng, phát hiện tiểu thuyết có thể đọc quá ít, nhưng cô vẫn xách một túi đầy tiểu thuyết thông thả đi đến cho nhân viên cửa hàng, đứng dưới ngọn đèn mới lên ở đầu đường ngăn người. Cô cảm thấy mình có chút mất phương hướng.

Cô muốn đi đâu? Cô có thể đi đâu? Thời gian dài như vậy, mỗi một ngày dường như phải đối phó cho xong, rồi cuộc cô sống vì cái gì?

“..... Này!”

Cô mờ mịt ngẩng đầu, dường như không biết người đàn ông cao lớn trước mắt này, ánh mắt mơ màng, linh hồn không biết đã bay đi đâu.

Ứng Nguyên quơ quơ “tay gấu” trước mắt cô, phát hiện cô không có phản ứng, không nhìn được đùa dai: “Gừ gừ gừ!”

Phụt ~~~ quả nhiên cô lập tức nhảy dựng lên, ngay cả đuôi ngựa cũng dựng đứng.

Cô đè lại trái tim đập bình bịch trong ngực, “Gấu, Gấu tiên sinh!”

“Tôi rất giống gấu sao?” Ứng Nguyên khoanh tay, bẽ nghề nhìn cô gái nhỏ đang ngần, “Cô ở trên đường cái ngăn người làm gì?”

“Tôi, tôi không có!” Cô theo bản năng rụt lùi. Tuy rằng biết anh không phải người xấu, nhưng hàng xóm mới này thật sự có chút.....

Anh rướn cổ lên, “Cô đi mượn sách à? Tôi cũng vừa mới mượn một đồng. Có sách gì hay giới thiệu cho tôi không?”

Nhìn anh như muốn đưa tay qua, Bạc Hà vội vàng đưa cả túi sách cho anh, “Anh, anh muốn xem thì cho anh hết..... Tôi tôi tôi tôi không có sách nào để giới thiệu.”

“Làm sao vậy? Tôi sẽ ăn thịt người à? Hay tôi là thổ phi chặn đường?” Không biết vì sao, anh có lòng đồng tình khó hiểu đối với vị hàng xóm nhát gan này. Tuy rằng công nhân ở công trường thường treo đùa treo biển “Chú ý! Có gấu thường xuất hiện!” lên xe Jeep của anh, nhưng chó hoang mèo hoang gần công trường hầu như đều là anh cho ăn.

Bên dưới vẻ bề ngoài rắn rỏi là một trái tim vô cùng mềm mại. Đây luôn luôn là điều khiến anh rất xấu hổ.

Nhìn cô gái này luôn mang vẻ mặt mệt mỏi, sợ hãi, nhưng lúc sợ hãi lại bảo vệ người bạn to cao nhưng nhát gan ở sau mình, đối mặt với người nhìn có vẻ “Tục tằng” như anh..... Nói thật, anh cảm động lại có chút thương hại cô.

Anh luôn luôn không thể mặc kệ động vật nhỏ đáng thương.

Xem, nói hơi lớn một chút, cô liền luống cuống, “Tôi, tôi..... Không phải, nếu anh muốn đọc, có thể cho anh mượn trước, mấy quyển này tôi đã đọc rồi.....”

“Cô ăn cơm chưa?” Anh nghĩ cách làm cho giọng mình nghe hiền lành một chút.

Vì sao đề tài lại biến thành ăn cơm chưa? Bạc Hà kinh hoàng, ngơ ngác lắc đầu.

“Tôi ghét nhất phụ nữ giảm béo.” Anh dắt ống tay áo Bạc Hà, “Đi thôi, tôi sắp chết đói rồi, gần đây có quán cơm sườn rất ngon, lại còn nhiều! Xem như cảm ơn cô cho tôi mượn sách, chúng ta đi ăn cơm đi!”

Vì sao biến thành ăn cơm? Tôi không muốn cùng anh ăn cơm a a a ~~~ nhưng chiều cao và cân nặng chênh lệch quá nhiều, để ống tay áo không bị ‘thoát ly’ khỏi thân áo, cô đành thất tha thất thểu để anh kéo tới tiệm Fastfood gần đó.

Tiệm này cô chỉ ăn một lần lúc vừa chuyển đến, bởi vì đồ ăn nhiều kinh người, ngay cả nửa suất cô cũng không ăn hết được.....

“Mau ăn đi! Nhìn nửa sườn cũng không biến thêm ra đâu.” Ứng Nguyên thực khảng khái chia một nửa phần sườn của anh cho Bạc Hà, “Ăn nhiều một chút, sắc mặt cô rất kém! Nhất định là vì ăn quá ít nên đang đi mới ngần người, lá gan nhỏ như vậy cũng do không có đủ dinh dưỡng!”

..... Nhát gan thực sự có liên quan đến sức ăn sao? Bạc Hà có chút dở khóc dở cười, đối mặt với đồ ăn như núi nhỏ, cô chỉ nhìn đã cảm thấy no rồi. Nhưng dưới ánh mắt tràn ngập “Quyết đoán” của Ứng Nguyên, cô vẫn rất cố gắng ăn thêm cơm, ăn được một nửa..... Cô đầu hàng.

“Tôi không ăn được nữa.” Cô gần như là cầu xin.

“Con gái không cần giảm béo!” Ứng Nguyên nhìn cô một hồi lâu, “Làm hư thân thể thật không đáng! Kỳ thực tròn tròn mềm mềm tốt hơn, thực không hiểu nổi phụ nữ các cô.”

“..... Dạ đây tôi không tốt lắm, ăn nữa sẽ đau.” Bạc Hà cực kỳ tội nghiệp cầu xin tha thứ.

“Ai, sao không nói sớm!” Anh không khách khí bẻ phần của cô lại, “Vậy tôi ăn nhé.”

Aiz! Tôi ăn thừa đó, anh đừng tiết kiệm như vậy chứ! Bạc Hà còn chưa kịp ngăn cản, nửa phần cơm sườn đã an cư trong bụng Ứng Nguyên.

“Ừ, như vậy vừa khéo.” Ứng Nguyên ợ lên no nê, “Đồ tốn công tôi phải gọi thêm suất nữa.”

..... Dạ dày anh là túi thần kỳ của Đôrêmon sao?

“Ăn no, tâm trạng tốt hơn nhiều đúng không?” Anh đưa giấy ăn cho cô, đứng lên thanh toán.

Quả thật, ăn no, trái tim vốn trống rỗng dường như cũng được lấp đầy. “Đây là phần của tôi.” Bạc Hà đưa tiền cho anh, lại bị ánh mắt hung dữ của anh dọa.

“Nghe đây, là tôi muốn cô cùng đi ăn cơm với tôi, đúng không?” Đứng trước mặt Bạc Hà nhỏ bé, Ứng Nguyên giống như tháp Eiffel.

“..... Hở?”

“Vốn cô không muốn ăn, lại bị tôi kéo đi ăn cơm, cho nên tôi nên trả tiền bữa cơm này. Hay cô cho rằng ngay cả cơm sườn tôi cũng không mời nổi?”

“Không, không có.....” Bạc Hà vội vàng lắc đầu.

Cô miệng lưỡi vụng về đến nỗi không biết nên nói thế nào để trả tiền, chỉ có thể đỏ mặt đi theo sau Ứng Nguyên ra ngoài.

“Cô phải về nhà sao? Hay muốn đi mua cái gì? Tôi đi cùng cô.” Ứng Nguyên thực tự nhiên hỏi.

“Không, không cần, tôi chỉ đi cửa hàng tiện lợi mua chai nước.” Cô không muốn làm phiền anh như vậy.

Ứng Nguyên gãi gãi đầu. Anh không biết nói ra có thể dọa đến cô hay không. Cô gái này lá gan rất nhỏ, nhưng không nói lại không được..... “Tốt nhất vẫn nên để tôi đi cùng. Tôi nghe nhân viên quản lý nói, gần đây xuất hiện một kẻ háo sắc. Ngày hôm qua có cô gái về trễ bị..... à, tuy rằng không thực sự xảy ra chuyện, nhưng.....” Anh không nói hết được, bởi vì sắc mặt Bạc Hà đã thay đổi, run rẩy không ngừng.

Nếu không phải anh vừa khéo đi cửa hàng tiện lợi mua bia, cô gái xui xẻo ngày hôm qua đã là hàng xóm mới nhất gan của anh rồi.

“Cô còn giữ số điện thoại của tôi không?” Anh hạ giọng, tuy rằng vẫn rất uy nghiêm, “Bằng không chúng ta ở gần như vậy, gõ cửa là được rồi. Gần đây công trường không bận lắm, buổi tối tôi về rất sớm, gõ cửa một cái cũng không phiền đâu. Tôi thường hay quên, thuận tiện còn có thể đi mua bia hoặc thuốc lá gì đó.”

Bạc Hà ngẩng đầu, nhìn hàng lông mày đen dày của anh, quan tâm thật lòng như vậy làm cho cô kích động—“Gấu tiên sinh, anh thật sự là người tốt.”

“Đã nói với cô tôi không phải họ Hùng.” Anh tức giận trợn trừng mắt, “Danh hiệu người tốt tôi nhận được nhiều rồi? Vì sao cô gái nào cũng vội vàng cho tôi cái danh hiệu người tốt vậy? Tôi có khủng bố như vậy sao, sợ tôi theo đuổi các cô sao?”

Bạc Hà ăng ặc nước mắt cười, “Có thể, có thể phiền anh cùng tôi đến cửa hàng tiện lợi không?”

“A, tôi đã nói, tôi muốn thuận tiện đi mua thuốc lá.” Anh cầm hai túi sách lớn, “Đi thôi, kỳ thực biệt danh của tôi không phải “Gấu tiên sinh”, đám bạn xấu đều gọi tôi là “Chung quý*”! Có tôi ở đây, đừng nói là người, ngay cả quỷ cũng phải chạy hết!”

[*]Thần Chung Quý: vị thần có thể đánh quỷ trong truyền thuyết, dân gian xưa thường treo ảnh của Thần, cho rằng có thể trừ được tà ma

Cô nở nụ cười. Trên thế giới này, quả thực vẫn còn người tốt!

Gấu tiên sinh cùng cô đi mua nước, còn hộ tống cô tới tận cửa, thận trọng đưa túi sách của anh cho cô. “Kỳ thực, đồng sách này tôi cũng đã đọc rồi. Cô đưa cho tôi sách của cô, vậy cô cầm sách của tôi mà đọc! Khi nào tâm trạng không tốt, dùng giải buồn.”

Đó là một bộ tiểu thuyết huyền huyền hai mươi mấy quyển: Hành trình bí ẩn.

Quên đi cô đơn, quên đi bóng tối, cũng quên đi vết thương trong quá khứ. Cô đi theo nhân vật chính từ hành tinh này đến hành tinh khác, gặp đủ kiểu lừa tình mạo hiểm.

Cô đọc đến nỗi nằm úp lên sách mà ngủ. Cô mơ thấy Gấu tiên sinh cao lớn, là gấu lông xù thật, mang theo cô lữ hành dưới trời sao.

Con đường trước mắt vô cùng vô tận.

Bạc Hà mỉm cười ở trong mơ.....

Cô mất hai ngày mới đọc xong, thực thoải mái hít một hơi. Người còn sống là vì còn những điều tốt đẹp có thể chờ mong!

Gấu tiên sinh hẳn là rất thích bộ tiểu thuyết này, cho nên mới mượn lại lần hai? Vừa nghĩ đó vậy, cô lại cảm thấy có chút bất an. Làm thế nào để trả sách cho anh đây?

Đi gõ cửa? Không, rất xấu hổ, cô không dám..... Nhưng thuê sách có tính thời gian, nhờ anh đọc lâu, làm thời gian thì làm sao bây giờ? Cô đi tới đi lui trong phòng, mắng mình vô dụng, mắng mình nhất gan, nhưng vẫn không dám đi gõ cửa.

Làm ơn, bọn họ ở đối diện thôi mà. Kết quả cô rất không có chí khí lên giường ngủ, dự định ngày mai nói sau.

Nếu không phải ngày hôm sau trên đường đi làm vừa khéo gặp được, cô còn không biết phải chịu đựng đến ngày mai nào.

“Lên xe đi!” Gấu tiên sinh tiếp đón rất thân mật, nhưng cũng rất lớn tiếng.

Lần này cô không do dự, lấy hết dũng khí lên xe Jeep. Vừa nữa cô mới phát hiện, đằng sau xe Jeep có dòng như: Chú ý! Có gấu thường xuất hiện!

Ha ha ~

“Làm ơn, cô đã thấy con gấu nào đẹp trai như thế này nữa?” Ứng Nguyên nhận ra cô cười trộm, đầy bụng bức tức, “Tôi lau được mui xe là tốt lắm rồi, đâu đâu cũng gặp phải bạn xấu.”

..... Kỳ thực rất chính xác mà.

“Sách. Tôi đọc xong rồi.” Nhắc bộ sách mình thích, trên mặt Bạc Hà lộ ra vẻ hạnh phúc ửng hồng, “Thực sự thực sự rất hay, rất rất hay. Cảm ơn anh. Tôi, tôi buổi tối lấy trả lại cho anh được không?”

“Hay đúng không?” Ứng Nguyên cao giọng cười to, nóc xe Jeep xe dường như cũng chấn động theo, “Tôi đã nói rồi, rất hay mà! Đúng rồi, mấy quyển cô cho tôi mượn cũng rất tuyệt, tiểu thuyết võ hiệp của con gái viết rất tinh tế, không đọc thì đúng là không biết, về sau đề cử thêm cho tôi mấy quyển đi!”

..... Đó là tiểu thuyết ngôn tình. Nghĩ đến anh vóc dáng lớn như vậy, cầm quyển tiểu thuyết ngôn tình đọc. Kỳ thực cũng rất buồn cười. Nhưng sách mình thích cũng có người thích, cô rất vui!

“Được, được, anh không chê là tiểu thuyết ngôn tình thì tốt rồi.”

“Hay chính là hay, sách có gì khác nhau?” Anh lái xe đến trạm xe điện ngầm, “Buổi tối lúc ăn cơm trao đổi lại sách là được.”

Ăn cơm? Hà? “..... Lúc ăn cơm sao?”

“Cùng nhau ăn cơm. Sáu giờ rưỡi, tôi gõ cửa nhà cô.” Anh rất bình thản lái xe đi, để lại Bạc Hà đang ngẩn người.

Cô có đồng ý đi ăn cơm cùng anh sao? Vì sao đương nhiên như vậy?

Thật sự là Gấu tiên sinh kỳ lạ. Cô không nhận được bật cười, khuôn mặt bình thường lộ ra ánh sáng đã lâu không thấy.

Cô và Gấu tiên sinh dần dần thân thiết. Có lẽ là vì thời gian làm việc và nghỉ ngơi không khác nhau lắm, cũng có thể là vì ở gần nhà thường gặp nhau.

Có đôi khi cô cũng sẽ tò mò, một người đàn ông cao lớn như Gấu tiên sinh vì sao lại hiền lành với một cô gái nhát gan lại vô dụng như cô, cho đến khi cô nhìn thấy vẻ mặt dịu dàng của Gấu tiên sinh khi cho mèo hoang ăn, cô mới hiểu ra được một chút.

Có lẽ ở trong mắt Gấu tiên sinh, cô giống như con mèo hoang nhát gan yếu yếu đó?

Nhưng điều đó lại không làm cho cô không thoải mái, ngược lại làm cho cô cảm thấy rất ấm áp. Bởi vì Gấu tiên sinh không vì ý nghĩa không chính đáng mới tới gần cô, mà bởi vì. Một chút đồng tình, và một chút thương xót. Điều này làm cho cô cảm động.

Thành phố này vừa vội vàng vừa lạnh lùng, Gấu tiên sinh cao lớn lại không nói một lời yêu thương những thứ nhỏ yếu bên mình. Bọn họ đều sinh hoạt tại thành phố lạnh lẽo này, gần như không có người bạn nào, cho dù người như Gấu tiên sinh, cũng muốn tìm người nói chuyện sao?

Bọn họ nói chuyện phiếm càng ngày càng nhiều, thường thường làm người khác cảm thấy kỳ lạ. Ăn cơm xong, Gấu tiên sinh sẽ mang theo bánh bích quy mèo, vừa tản bộ vừa xác định địa điểm cho mèo ăn. Hàng cây bên đường thường hay bị đâm gãy, Gấu tiên sinh sẽ tìm vật liệu gỗ cùng dây thừng và cưa từ trong xe Jeep, nghĩ cách cứu sống cây.

Lúc anh làm việc này, cô đều sẽ quên chút sợ hãi nhỏ nhoi đối với anh, thực nghiêm túc giúp anh.

“Cô thật sự là cô gái kỳ lạ.” Ứng Nguyên nhìn tay cô dính đầy bùn, “Thật ra để tôi làm là được rồi.”

“Tôi thích giúp.” Cô trả lời thực ngắn gọn, nhưng nụ cười thực xán lạn.

Nói không chừng, anh thực sự đã tìm được một người có thể nói chuyện. Ứng Nguyên nghĩ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Có Gấu Thường Xuất Hiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Tự Vân luôn luôn không thích vị “Gấu hoang” ở đối diện kia.

Lần đầu tiên đưa Bạc Hà về nhà đã đắc tội cô: Trong lòng cô đã không thích, về sau Bạc Hà không biết sao lại bắt đầu thân thiết với vị gấu hoang kia, cái kẻ cơ bắp kia lại còn đến gõ cửa nữa chứ!

Vừa khéo ngày đó Tự Vân ở nhà, vừa mở cửa đã thấy một người đàn ông như mãnh thú đứng ở cửa, gương mặt dữ dằn nói một tiếng: “Hi.”

Nếu không phải người ở trước mắt, cô sẽ cho rằng có sấm đánh bên tai, rung ù ù. Cô sợ tới mức không kịp đóng cửa lao vào trong phòng. Nếu không phải Bạc Hà ngăn cô, cô suýt chút nữa đã đập vào đầu đó rồi.

Kết quả người đàn ông đi vào cửa còn phải cúi thấp đầu một chút mới không đụng vào cạnh cửa kia còn dám không thoái mái trừng mắt với cô. Thật sự là..... Siêu đáng sợ. Cô gần như là chạy trời chết, khóa cửa phòng run rẩy.

Cái tên cơ bắp kia còn dám ở phòng khách ồn ào: “Sao vậy? Tôi cho rằng lá gan cô đã nhỏ rồi, sao bạn cùng phòng với cô và bạn trai cô ấy lá gan còn nhỏ hơn vậy?”

“Nói nhỏ một chút, nói nhỏ một chút.” Bạc Hà vội vẫy tay, “Anh đừng nói to như vậy, rất dọa người.”

Chờ anh ta rời đi rất lâu, Tự Vân mới giật mình hồi hồn đẩy cửa phòng ra, xác định anh ta thực sự đi rồi, cô gào lên: “Chị Bạc Hà! Loại đàn ông này mà chị cũng dám cho anh ta vào trong nhà? Nhìn đã biết là đồ ‘bánh’, đúng là biến thái!”

“Anh ấy chỉ đến đòi sách với chị thôi.....” Bạc Hà thực bối rối, “Bằng không về sau chị sang nhà anh ấy đòi. Anh ấy không phải biến thái, là hàng xóm mới của chúng ta!”

“Em chẳng thèm loại hàng xóm mới này!” Tự Vân nhảy dựng lên. Nói đùa sao, Bạc Hà ngốc như là thỏ trắng nhỏ, đi vào nhà con gấu biến thái kia thì sao có thể toàn thân? Nghe nói có “bánh” nam nữ đều có thể.....

“Thôi.” Tự Vân vô cùng kiên quyết, “Thôi để anh ta sang đây đi! Nghe này, chị đừng vào nhà anh ta, lúc em không ở nhà cũng đừng cho anh ta vào! Ít nhất em ở nhà còn có thể báo cảnh sát, chị ở nhà anh ta làm sao biết có thể.....”

“Này này.....” Bạc Hà có chút dờ khóc dờ cười, cô gãi gãi má. Phải giải thích thế nào Tự Vân mới có thể tin tưởng, kỳ thực Gấu tiên sinh an toàn hơn Chiêu Vinh rất nhiều? “Anh ấy thật sự là người tốt!”

“Làm trò, cái loại đàn ông này vừa thấy đã biết.” Tự Vân cười nhạt, “Luyện cơ bắp dị dạng, nhất định là đồ ‘bánh’ tự kỷ lại tự đại. Cái loại người kỳ lạ, không khéo anh ta định dùng chị để che mắt người khác thôi.”

“Rốt cuộc ‘bánh’ là cái gì?” Bạc Hà hồ hồ. Cô chỉ biết bánh lô hội, bánh rau câu, nhưng Gấu tiên sinh nhìn thế nào cũng không giống bánh rau câu?

“Chị Bạc Hà, chị đừng ngây thơ thế chứ?” Tự Vân bắt đầu đi, “Là g-a-y, gay đó, chị không biết Giordano và Chanel khác nhau chỗ nào, nhưng ngay cả gay là cái gì cũng không biết sao?”

..... Thì ra là thế. “Chị nghĩ hàng xóm mới của chúng ta hẳn là không phải đâu.” Bạc Hà nở nụ cười, tuy rằng cô lớn hơn Tự Vân mấy tuổi, có đôi khi lại cười hồn nhiên hơn cả cô ấy, “Mà dù đúng cũng có sao, anh ấy là người tốt.”

Tự Vân tròn mắt, nhìn Bạc Hà một hồi lâu, rất nghiêm túc vỗ bả vai cô, “Chị Bạc Hà, chúng ta ở chung hai năm, thấy chị cứ sống cuộc sống như tu sĩ thế này thật sự không tốt lắm, nhưng tội gì phải tìm loại đàn ông này? Bạn trai cho dù không kết hôn, cũng nên chọn người thuận mắt một chút, nhã nhặn một chút. Loại cơ bắp này không phải gay thì chính là biến thái, chị đừng ngây thơ để mà bị lừa!”

Gay với cả biến thái gì chứ. Không biết vì sao Bạc Hà cảm thấy rất không vui, cô nhún nhún, nói: “Không phải, anh ấy chỉ là hàng xóm mới của chúng ta, chị không muốn có bạn trai!” Trong lòng cô hơi nhói đau, khẽ nói, “Chị không định kết hôn, cũng không muốn có bạn trai.”

Bình thường nhìn cô ngốc ngốc, bây giờ càng ngốc hơn vài lần. Tự Vân tức giận nói: “Muốn làm bà cô sao?”

Lời này giống như kim châm, Bạc Hà đỏ mặt cúi đầu, trong lòng bắt đầu khổ sở.

“Kỳ thực, bảo vệ thân phận gái trinh là sáng suốt.” Tự Vân buông tay, “Còn trong trắng có vẻ đáng giá! Ai, đừng thể hiện vẻ mặt không đồng tình này, dù nói thế nào đi chăng nữa đây cũng là sự thật! Chính vì gái trinh bây giờ đáng quý, cho nên ở trên thị trường hôn nhân mới thể hiện ra giá trị của con gái, đây cũng là lý do vì sao em luôn luôn duy trì thân phận trong trắng.....”

Bạc Hà nghe mà sùng sốt, đổi thành cô tròn mắt. Tính Bạc Hà bảo thủ, cho nên trước giờ không Tự Vân chưa bao giờ nói chuyện này cùng cô. Nhưng nghe đến Tự Vân vẫn còn trong trắng, cô thực sự ngây người.

“Phụt, Chị Bạc Hà, chị quả thật rất ngây thơ.” Tự Vân không khỏi bật cười, “Chị chắc chắn nghĩ, em và Chiêu Vinh. Sao còn có thể đúng không? Nói cho chị, rất nhiều chuyện đều có thể dựa vào kỹ thuật để hoàn thành.” Cô lặng lẽ ở nói vài câu bên tai Bạc Hà, hại Bạc Hà mặt như muốn phun lửa.

Bạc Hà lặng lẽ ôm hông, “..... Vậy không phải rất rất đau sao?” Trời ạ!

“Chịu thôi, tương lai em còn phải lập gia đình!” Tự Vân nũng nịu ngang dọc ở trên sofa, “Em không nhất định sẽ gả cho Chiêu Vinh. Nhớ không gả, chẳng phải em chịu thiệt sao? Dù sao đàn ông ấy à, chỉ cần đến là được, đến chỗ nào bọn họ không so đo đâu. Chị Bạc Hà, nếu chị muốn chơi đùa cùng người đàn ông kia cũng được.” Cô thương hại nhìn Bạc Hà thuần khiết gần như ngu xuẩn, “Tốt nhất học chiêu này, tương lai lấy chồng vẫn trong trắng hoàn mỹ nha.”

“..... Chị không định chơi đùa với anh ấy.” Bạc Hà ngờ ngác trả lời, cô cảm thấy suy nghĩ có chút hỗn loạn, “Chị đi tắm rửa trước.”

Đứng ở dưới vòi hoa sen, Bạc Hà ngây người về phía nước. Là cô rất ngốc, hay là Tự Vân rất thông minh? Loại chuyện yêu đương này có thể tính ai lợi ai thiệt sao? Chẳng lẽ không phải vong tình thiêu đốt, phần đầu quên mình sao?

Mây nhìn xem chính mình đi, muốn đốt ra cái gì? Chỉ còn một đồng tro tàn mà thôi. Mặt gương mờ mờ chiếu ra khuôn mặt cô, cô trong gương như đang cười nhạo chính mình bên ngoài gương.

Không sai, Tự Vân mới thông minh. Cô muốn cười, dòng nước lại uốn lượn qua đôi má. Nhưng loại thông minh này, thực sự không thích hợp với cô..... Cô không có cách nào yêu thêm một người, lừa anh.

Phải, cô rất ngốc. Cô không có thể làm như vậy..... Huống chi, cô đã sớm không còn trong trắng.

“Tôi không chơi nổi.” Cô suy yếu mơ hồ nói với gương, “Tôi sẽ không chơi, tôi cũng không muốn chơi đùa với bất cứ..... Loại chuyện này, tôi sẽ không.”

Ngày hôm sau, mắt Bạc Hà sưng lên.

Ứng Nguyên bây giờ mỗi ngày đưa cô đến trạm xe điện ngầm, thấy mắt cô sưng đỏ, hỏi cô làm sao vậy, cô vội vã lấp liếm.

Thấy cô không muốn nói, Ứng Nguyên cũng không hỏi, chỉ an ủi cười cười với cô.

Tuy rằng anh cười rộ lên vẫn là về mặt dữ tợn, nhưng trong mắt Bạc Hà lại rất cảm động. Anh thật tốt, cũng không cố sống cố chết hỏi như thăm vấn phạm nhân.

“Lúc nào muốn nói hãy nói với tôi, biết chưa?” Anh đã cố gắng hạ giọng nhưng vẫn vang dội như đang kêu gọi.

“Ừ, tôi không sao.” Cô cười cười, rất muốn vỗ vỗ tay anh, lại vẫn thẹn thùng lùi về, “Cảm ơn.”

Ai, vì sao Tự Vân không rõ, Gấu tiên sinh là người tốt?

Máy mắn Tự Vân luôn có rất nhiều hoạt động, luôn tới khuya mới về, hai người kia rất ít khi chạm mặt. Bằng không, hai người đều không có hảo cảm với đối phương, thường thường nói xấu đối phương trước mặt cô, muốn cô đáp lời thế nào đây?

Nhưng dù thế nào cũng không thể tránh khỏi thời điểm ngẫu nhiên chạm mặt, Tự Vân và Ứng Nguyên vẫn cố gắng duy trì mức lễ phép cơ bản, điều này làm cho Bạc Hà đang toát mồ hôi hột cũng được thở phào.

Dần dần, Tự Vân cũng quen Ứng Nguyên ra vào nhà. Bởi vì Ứng Nguyên hay ra ra vào vào nhà, Chiêu Vinh cũng ít khi đến than thở hơn. Đối với người ham thích tự do như Tự Vân mà nói, thật sự là tin vui lớn, vậy nên cũng cố gắng bỏ qua cho Ứng Nguyên.

Kỳ thực Ứng Nguyên đến cũng chỉ để đưa sách. Anh thích đọc, sách trong nhà thành núi cũng thấy đọc không đủ, còn thường xuyên đến tiệm thuê sách. Dần dần, anh phát hiện Bạc Hà vô cùng tiết kiệm, ngay cả thuê sách cũng không chế dự toán, anh dứt khoát tự mình đi thuê một đồng, ngay cả sách cất trong nhà cũng đưa cho Bạc Hà đọc.

Ngoại trừ mỗi sau ngày bữa tối tản bộ, thời gian còn lại gần như đều ở phòng khách nhỏ của Bạc Hà đọc sách, thỉnh thoảng cũng xem tivi.

Đương nhiên, một người đàn ông vóc dáng cao lớn chen chúc trên sofa nhỏ nhà các cô, cùng Bạc Hà nhỏ gầy sóng vai ngồi, hình ảnh muốn quái dị đến mức nào thì quái dị đến mức đó. Nhưng nề tình Ứng Nguyên mang đến rất nhiều đồ ăn vặt điểm tâm ngọt — đại phần đều vào trong bụng Tự Vân, Tự Vân cũng rất thông minh không có ý kiến.

Một sáng sớm Chủ nhật, Ứng Nguyên lại cầm theo một túi sách lớn cùng đồ ăn vặt đến. Vừa mở cửa, lại nhìn thấy Bạc Hà đang khóc, anh giật nảy mình.

“Làm sao vậy? Ai bắt nạt cô?!” Anh quýnh lên, giọng cũng lớn hơn, xuyên thấu qua đan điền* mạnh mẽ, quả thực là đỉnh tai nhức óc.

[*]Đan điền: vùng dưới rốn

Bạc Hà cầm điều khiển từ xa nức nở, “..... Không, không phải.....anh, anh sẽ cười tôi.....”

“Cười cô? Làm sao có thể? Cô khóc thành như vậy, chẳng lẽ là bạn cùng phòng bắt nạt cô? Con nhóc chết tiệt, tôi thay cô báo thù!” Anh siết nắm đấm lớn.

“Không, không phải.” Cô cố gắng tìm lại giọng nói khàn khàn, “Là. Gấu nhỏ, mẹ gấu nhỏ chết.”

“Mẹ gấu nhỏ?” Anh mờ mịt, đi theo Bạc Hà đang khóc vào nhà, phát hiện cô đang xem kênh thể giới động vật, đến đoạn gấu mẹ sập bẫy chết, gấu con phải tìm cách sinh tồn trong hoàn cảnh nguy hiểm bốn phía.

Bạc Hà biết chính mình thực buồn cười, nhưng cô không nhịn được, Tự Vân đã sớm quen cô đa sầu đa cảm như vậy, luôn che đầu gối đến giữa trưa, đồ phải nhìn cô rửa mắt.

Cô cũng, cô cũng muốn tránh phải rửa mắt, ai biết mở kênh thể giới động vật lại thành thế này, lại làm sao mà biết Úng Nguyên sáng sớm đã sang?

Nhưng cô cô cô. Cô thật sự không nhịn được, oa một tiếng, cô òa khóc lên, chỉ có thể dùng giấy ăn che miệng lại. Gấu tiên sinh nhất định không chịu nổi cô.

Lén liếc anh một cái, phát hiện Gấu tiên sinh đang che mắt, hai hàng lệ từ khe hở uốn lượn chảy xuống.

“Tôi, tôi luôn tránh xem thứ này.” Phát hiện Bạc Hà khóc thút thít đang tròn mắt nhìn anh, anh càng xấu hổ, “Đừng nhìn tôi! Mắt mắt, rất mắt mắt.”

“Này, cũng không mắt mắt!” Bạc Hà khê òa lên, “Ô ô ô ~ cũng không mắt mắt! Gấu tiên sinh là người tốt mới khóc. Gấu nhỏ thật đáng thương.” Cô khóc đưa hộp giấy cho anh, “Uống, uống nước. Ô ô, băng không lát nữa cổ sẽ đau.”

Úng Nguyên rút cuộc không nhịn được, lặng lẽ ôm hộp giấy khóc rống lên.

Tự Vân vừa dậy vừa khéo nhìn thấy “Kỳ quan Thế giới” này, sắc mặt cô trắng bệch, sờ sờ trán mình. Cô phát sốt sao? Một con gấu hoang cùng một con thỏ trắng nhỏ ở nhà cô làm tang sự?

“Ai chết vậy?”

“Tự... Tự Vân. Gấu mẹ chết. Thật đáng thương.” Bạc Hà khóc òa lên.

Tự Vân trừng mắt nhìn Bạc Hà vừa sáng sớm đã rửa mắt, cùng cái kẻ cơ bắp đầu vai không ngừng run run kia — trong phòng này thì ra chỉ còn có cô là người bình thường.

“Em ngủ thêm lát nữa thì hơn.”

Chờ xem xong, hai người trên sofa vẫn còn lau nước mắt, hộp giấy đã trống không.

“Tôi bình thường, bình thường sẽ không như vậy.” Úng Nguyên vội vàng giải thích, “Dù gãy xương, tôi cũng chỉ cười cười, nhưng tôi không xem được loại này.” Anh rất bất đắc dĩ, đối với những thứ nhỏ yếu bất lực này, anh luôn không kìm chế được.

“Tôi biết.” Bạc Hà khịt khịt, “Bởi vì Gấu tiên sinh là người tốt, tấm lòng cũng rất tốt.”

“..... Tôi không phải họ Hùng.”

Hai người im lặng ngồi một lát. Úng Nguyên thật sự có hơi ngượng ngùng, khía cạnh vô cùng mềm mại này của anh là bí mật của riêng anh. Đàn ông nên có dáng vẻ của đàn ông, anh cũng cho rằng mình thực man, nhưng là loại mềm lòng chết tiệt này. Thật sự không đủ man!

“Khóc xong cảm giác thực thoải mái.” Bạc Hà ngẩng đôi mắt còn hơi sưng, cô cười, như là trời trong sau cơn mưa. “Anh muốn xem cùng tôi không? Tôi còn có “Chấp cánh bay xa”[1] đây.”

Chấp cánh bay xa?! “Phim Amy dẫn đàn vịt trời cô bé nuôi bay về phương Nam sao?” Không, đừng, trong nhà anh cũng có, không biết đã xem mấy chục lần. Nhưng khóc ở trong nhà thì không có người khác nhìn thấy.

“Không thích sao?” Bạc Hà tràn ngập thất vọng, “Một người xem một người khóc thực không có ý nghĩa.”

Khóc còn muốn tìm bạn? Úng Nguyên tức giận liếc nhìn cô một cái. Nhưng cùng nhau khóc vì gấu nhỏ đáng thương, cảm giác thực ra.

cũng khá tốt.

“DVD nhà tôi tốt hơn.” Bạc Hà nhìn thấy thì không sao, anh không muốn cho bạn cùng phòng của cô nhìn thấy. “Tới nhà tôi xem đi? Tôi cũng có bộ này.”

Bạc Hà không nghĩ nhiều liền gật đầu. Trong lúc bất tri bất giác, cảnh giác đối với Gấu tiên sinh đã không còn, nhất là sau khi cùng nhau khóc, ở trong lòng đã thấy thân thiết với anh hơn rất nhiều.

Dọa người chỉ có bề ngoài và giọng nói mà thôi. Cô biết, nội tâm Gấu tiên sinh là vô cùng vô cùng lương thiện.

Không dám nói là bạn anh, còn chưa dám. Nhưng cô hy vọng có một ngày Gấu tiên sinh có thể làm bạn của cô.

Bạn đang đọc truyện *Có Gấu Thường Xuất Hiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Cho tận đến khi quản lý khu dán thông báo cảnh cáo, Bạc Hà mới biết được “Sự kiện yêu râu xanh” ồn ào đến mức nào, không phải Ứng Nguyên cố tình nói quá.

Phát hiện cô nhìn thấy thông báo thì run rẩy, Ứng Nguyên che trước mặt cô, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Đừng lo lắng, cảnh sát đang truy tìm. Buối tối ra ngoài nhất định phải nói với tôi, biết không?”

“Tự Vân. Tôi phải gọi điện thoại cho Tự Vân, bảo con bé đừng về nhà muộn nữa!” Cô kích động cúi đầu tìm tiền lẻ.

“Cô không có di động sao?” Anh kinh ngạc. Thời đại này, còn có người không cần di động? Cô ăn mặc mộc mạc, cũng rất tiết kiệm, chưa từng thấy cô đi thăm mỹ viện, nhưng ngay cả điện thoại di động cũng không có. Thật sự không thể tưởng tượng nổi. “Cô dùng của tôi đi!”

Cô định từ chối nhưng lại nóng vội, hàm hồ nói cảm ơn, vội vàng gọi điện thoại cho Tự Vân, dặn dò cả buổi.

“Dùng lâu quá, thực xin lỗi.” Cô ấp a ấp úng, “Khi nào hóa đơn điện thoại đến.”

Ứng Nguyên khoát tay, “Đừng lo lắng thay bạn cùng phòng của cô. Cô ta đủ cao, đủ kiêu ngạo, bọn hảo sắc không dám đụng đến cô ta đâu.”

“Làm sao anh biết?”

“Đàn ông cường bức phụ nữ bình thường đều không quá thu hút, cảm thấy tự ti với người khác phái.” Ứng Nguyên nhún vai, “Bọn họ thường chọn những người nhìn có vẻ dễ khống chế, dễ bắt nạt. Quá tự tin, quá mạnh mẽ bọn họ sẽ không đụng vào, cô phải biết rằng yêu râu xanh cũng có lựa chọn.”

Bạc Hà giật thót, “Giống tôi?”

Ứng Nguyên sùng sốt, không biết nói tiếp thế nào, anh gãi gãi đầu, “Có tôi ở đây, cô không cần sợ.”

“Vì sao? Vì sao muốn như vậy?” Bạc Hà thì thào, “Chúng tôi. Chúng tôi cũng không cố tình nhìn có vẻ dễ bắt nạt! Tôi cũng không muốn nhát gan, vô dụng như vậy, nhưng tôi không có cách nào khác. Tôi cũng hy vọng tự tin giống Tự Vân, có thể thông minh đối mặt với tất cả. Tôi cũng không hy vọng. Bọn họ dựa vào cái gì mà bắt nạt chúng tôi!”

“Bởi vì trong lòng bọn họ có bệnh!” Ứng Nguyên quát lên một tiếng, có chút phiền chán, “Được rồi, đừng như vậy, cô thế này cũng rất tốt. Nhát gan, rất tốt, ít nhất sẽ không đi chọc phiền toái không đâu; Dễ bị bắt nạt là vì nghĩ cho người khác quá nhiều thôi, tôi cảm thấy.”

Anh nghèo từ. Ai, anh thật sự không biết an ủi người khác. “Tôi cảm thấy, cô như thế này cũng rất tốt. Tôi thích cô như thế này!”

Rõ ràng biết Gấu tiên sinh không có ý khác, nhưng cô vẫn là thẹn thùng đỏ mặt. Cô khẽ nói: “Gấu tiên sinh, tôi, tôi cũng rất thích anh như thế này.”

Cô không ngẩng đầu, cho nên không thấy khuôn mặt ngăm đen của anh đỏ lên.

Đấu tranh một lúc, cô nói nhỏ như muỗi kêu, “Tôi, tôi có thể coi như. Chúng ta là bạn tốt không?”

“Hả? Tôi cho rằng chúng ta đã sớm là rồi!” Anh ho nhẹ một tiếng, nghĩ cách cho mặt hết đỏ. Đúng rồi, lúc này nên nói sang chuyện khác, “Sao cô không dùng di động?”

“..... Tốn tiền.” Cô ngoan ngoãn trả lời.

Chỉ mấy trăm tệ thôi mà? Cô ngay cả chút tiền ấy cũng tiết kiệm? “Giữ làm đồ cưới sao?” Anh nửa nói đùa hỏi.

Bạc Hà thực nghiêm túc lắc đầu, “Muốn tiết kiệm tiền mua nhà cho cha mẹ.”

Tiền mua nhà? Anh có nghe lầm không? Thời đại này còn có con gái kiếm tiền giúp cha mẹ mua nhà?! Ai mà không lấy tiền đi sống phóng túng, ra nước

ngoài du lịch còn thiếu nợ? Còn tiền mua nhà?

“Cô nói đùa à?”

“Nghe giống nói đùa sao?” Không ngờ Bạc Hà lại hơi lúng túng.

Ngơ ngác nhìn cô, trong lòng lại có chút ê ẩm. Anh nhớ tới chị em gái anh, nhớ tới chính mình. Cha mẹ bọn họ đều dựa vào chính mình, con kiếm tiền thì tự mình tiêu, em gái anh còn thấy không đủ, về nhà đòi tiền cha mẹ, muốn xe, muốn nhà.

Anh hàng tháng cho mẹ năm ngàn tệ làm tiền tiêu vặt, đã làm cho mẹ anh ở trước mặt thân thích khen ngợi tận trời.

Em gái trang điểm tỉ mỉ đúng mốt, trang phục sang quý xinh đẹp, so với cô gái ăn mặc như học sinh, mộc mạc gần như có chút qua loa quả thật là cách biệt một trời một vực.

“Tiền mua nhà rất đắt sao?” Ăn không tốt, ăn mặc cũng không tốt, còn muốn ra bên ngoài thuê phòng. “Sao không ở nhà cha mẹ?”

“Không sao, phòng cũ, một tháng một vạn bảy.” Cho tới bây giờ không có ai quan tâm cô, trong lòng có chút chua xót, “Phòng ở nhỏ, anh trai còn có con, không ở đủ.”

“Vì sao không phải anh cô trả?” Ứng Nguyên có chút tức giận.

“Anh trai còn phải nuôi gia đình, còn phải chăm sóc cha mẹ!” Cô cười có chút chột dạ. Đương nhiên, anh trai kiếm nhiều được tiền hơn cô rất nhiều, nhưng cha mẹ đau lòng con trai gánh vác, nên đã yêu cầu cô, cô không thể cự tuyệt.

Mẹ nói, đây tạm thời làm đệm lót cho anh, về sau khi cô lấy chồng sẽ cho cô nhiều đồ cưới, nhưng cô sẽ không lập gia đình. Không sao, cha mẹ nuôi cô lớn như vậy, bảo đáp là đương nhiên.

Cô lén liếc Gấu tiên sinh một cái, cảm thấy anh giống như đang tức giận. Cô biết mình ngốc, thực ngốc thực ngốc, Tự Vân không biết đã mắng cô bao nhiêu lần, nhưng đây là ràng buộc của cô, cô không thể dứt bỏ ràng buộc.

Cần răng, cô cam chịu chờ Gấu tiên sinh mắng cô.

Một đôi bàn tay đặt trên vai cô, ánh mắt Gấu tiên sinh tràn ngập tình cảm và thông cảm, “Cô là cô gái ngốc, cũng là cô gái ngốc tốt.”

Giờ khắc này, cô cảm thấy như ăn mù tạt, chua xót xông lên mũi, khiến trước mắt mờ mờ.

Gấu tiên sinh hiểu cô.

Ngày hôm sau, Ứng Nguyên tặng Bạc Hà một chiếc di động.

Tuy rằng cô đổ mắt lên liếc mình chói từ, nhưng đối mặt với vẻ giận dữ dữ tợn của anh, từ chối của cô thật yếu ớt.

“Cho mượn, chứ không phải cho cô!” Ứng Nguyên không khỏi phân trần nhét điện thoại di động vào trong tay cô, “Di động này tôi đã dùng rồi, bày đặt làm gì? Điện thoại di động không sinh ra điện thoại di động, trước đây lúc mua tôi nạp khá nhiều, trong tài khoản còn có hơn sáu trăm đồng, xài tiết kiệm chút có thể dùng được lâu.” Tức giận liếc nhìn cô một cái, chỉ sợ cô quá thời hạn cô cũng không dùng hết tài khoản, “Tóm lại, có điện thoại là tốt rồi, bằng không muốn tìm cô rất khó!”

“..... Tôi không ở nhà thì là ở công ty.” Cô sợ hãi nói, điện thoại hai nơi anh đều biết, không phải sao?

Ứng Nguyên ghen lời, “Có đôi khi cô ở trên xe điện ngầm! Mặc kệ, cảm lấy, tôi không muốn không tìm thấy người.”

Cô nhận, trong mắt có xấu hổ và vui vẻ, tỉ mỉ ngắm nghía chiếc điện thoại kia thật lâu.

Làm ơn, thế kỷ hai mươi mốt, là thế kỷ hai mươi mốt rồi đó! Còn có người sẽ vì một cái di động bé cỡ nhỏ không đáng kể mà cảm động sao?

Anh thực sự cảm thấy rất khó chịu thay cô gái này.

“Chuyện gì cũng nên nghĩ cho bản thân nhiều một chút.” Anh không kìm chế được dặn dò một câu, biết rõ dặn dò như vậy cũng vô dụng.

“Tôi có mà.” Cô khẽ nói, “Tôi có tiết kiệm tiền dùng khi về già.”

Đến trạm xe điện ngầm, Ứng Nguyên dừng xe, bình tĩnh nhìn cô, “Cô mới hai mươi bốn tuổi, cô còn trẻ, nên quen bạn trai lập gia đình, sinh hai đứa bé.”

Bạc Hà há miệng thở dốc, vẫn là biểu cảm phức tạp. Cô muốn nói, cô có rất nhiều lời muốn nói, nhưng. Cô cũng không thể nói. Anh là người tốt, giới tính lại không giống cô, có lẽ cô có thể nói cho Tự Vân, nhưng không thể nói với người tốt này.

Tuy rằng Tự Vân sẽ không biết, mà Gấu tiên sinh có thể biết.

Cho nên, cô không thể nói. Cô không muốn tổn thương tình hữu nghị quý giá đó.

“Cám ơn anh, Gấu tiên sinh, thực sự..... quen anh thật là tốt quá.....” Cô lấy hết dũng khí vỗ vỗ rất nhẹ lên tay anh, rồi cởi dây an toàn xuống xe.

Trước khi đóng cửa xe, cô chần chờ nhìn Ứng Nguyên nhíu mày, “Chúng ta..... Vĩnh viễn sẽ là bạn tốt đúng không?” Giọng nói có chút run rẩy, có chút không xác định, càng nhiều là khẩn cầu.

Vượt qua giới tính và bề ngoài, cá tính khác hẳn, không biết vì sao, tại một khắc này Ứng Nguyên đột nhiên cảm thấy vô cùng thân thiết với cô, vô cùng vô cùng.

Trong thế giới thay đổi trong nháy mắt này, cô gắng tìm kiếm một chút vĩnh hằng nho nhỏ.

“Chúng ta vĩnh viễn sẽ là.” Anh bị sự chân thành tha thiết tin cậy của cô làm cảm động, “Vĩnh viễn sẽ là.”

Bạn đang đọc truyện *Có Gấu Thường Xuất Hiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Khi về đến thời khắc sục sôi nhất, cô và Gấu tiên sinh đã quen nhau được gần hai tháng. Chờ cô phát hiện ra đã lâu như vậy, thật sự có chút kinh ngạc.

Vì sao lại qua nhanh như vậy? Trước kia luôn cảm thấy mỗi ngày giống như ngựa già kéo xe cũ, một giây một phút cũng rất chậm. Từ sau khi quen Gấu tiên sinh, chỉ cảm thấy nháy mắt mấy cái là đã qua hai tháng rồi.

Kỳ thực, cuộc sống hàng ngày cũng không có gì thay đổi. Cô vẫn mỗi ngày đi làm, tan tầm, ăn cơm, tìm sách đọc, sau đó ngủ. Nhưng vì đối diện có một Gấu tiên sinh, cuộc sống vốn cứng nhắc cũng đã thay đổi.

Đi làm có người đưa đến trạm xe điện ngầm, có khi còn đứng ở ven đường tán gẫu một lúc lâu, tan tầm về nhà tắm rửa một cái, Gấu tiên sinh lại tới gõ cửa, cùng nhau ăn cơm tối. Buổi tối cũng không chỉ có một người đọc sách, có khi ở nhà cô, có khi ở nhà Gấu tiên sinh, cùng nhau đọc tiểu thuyết, xem DVD hoặc tâm sự xem khi đọc sách tâm đắc cái gì. Thường thường khi đã tận hưởng mới phát hiện đêm đã khuya đêm.

Bởi vì làm gì cũng có bạn nên cuộc sống vốn bình thường xuất hiện ánh sáng khác lạ.

Con người quả nhiên là động vật có tính quần cư. Thật không biết trước kia cô làm thế nào mới có thể kìm chế cuộc sống nhàm chán này, có Gấu tiên sinh thật tốt.

Cô thường cảm thấy mình may mắn, nhưng cũng có những cô gái không may mắn như vậy..... sự kiện yêu râu xanh gần khu chung cư càng ngày càng ồn ào. Hung thủ là gan càng lúc càng lớn, từ đi theo quấy rầy đã chuyển sang giai đoạn dâm loạn xâm phạm, rốt cục làm tới mức có người bị hại bởi vì chống cự mà trọng thương nằm viện.

Gần đây hầu như đều là dân văn phòng hoặc học sinh sống một mình, bỗng chốc ai ai cũng cảm thấy bất an. Tuy rằng cảnh sát đã đẩy mạnh tuần tra nhưng không thấy hiệu quả. Mà thành phố lạnh lùng này, phạm tội nghiêm trọng hơn chỗ nào cũng có, chuyện này chỉ chiếm một trang báo nhỏ trên bản tin xã hội, gần như là không có ai quan tâm.

Hôm nay, tan tầm có về trễ, khi trở về Bạc Hà phát hiện phía trước chung cư thật ồn ào. Có người khóc có người kêu, hình như là đang kéo vải trắng kháng nghị.

Nhìn một lúc lâu, cô không hiểu. Nhìn thấy một người cao lớn từ trong đám người đi ra, cô vội tiến đến, phát hiện vẻ mặt Ứng Nguyên rất nặng nề.

“..... Như vậy không được, lại xảy ra chuyện!” Ứng Nguyên thay đổi sắc mặt, “Lại có thêm một cô gái bị thương. Tên chết tiệt này! Chẳng lẽ không có cách gì sao? Ít nhất cũng nên lắp camera.”

“Lại nữa sao? Bị thương thế nào?” Mặt Bạc Hà trắng bệch.

“Cho dù thân thể không bị thương, tinh thần cũng bị ảnh hưởng nghiêm trọng.” Ứng Nguyên trầm ngâm một chút, “Người nhà bọn họ đang kháng nghị với tổ trưởng.....” Anh suy nghĩ sâu xa nhìn sang, “Con đường này đèn đường quá xa cũng quá mờ, đường tắt đi từ trạm xe điện ngầm đến đây cũng ít cửa hàng, người đi đường lại không nhiều lắm, muốn giờ trò xấu quạ thật rất thuận tiện!”

Tổ trưởng? Cô ở đây hai năm, còn không biết tổ trưởng họ gì tên gì?

Bạc Hà rướn cổ, nhìn thấy tổ trưởng dưới sự bảo vệ của cảnh sát, dảng về lão luyện; Người nhà nữ học sinh bị thương mắng: “Mở đại hội nhân dân bao nhiêu lần, từ lúc tuyến cử đã nói sẽ lắp camera, tính đến bây giờ đã bao nhiêu năm rồi? Chỉ giỏi nói mồm, ông còn làm tổ trưởng làm cái gì –”

“Không dự toán tôi cũng chịu.” Tổ trưởng xòe hai tay ra, “Tôi đã xin trợ cấp rồi, nhưng bên trên không cho tôi cũng không có cách nào khác? Tôi đã nhờ bên cảnh sát tuần tra nhiều hơn, không lắp camera cũng không sao. Con gái không có việc gì không nên đi lung tung ở bên ngoài, đi lung tung mới có thể gặp chuyện không may!”

“Không có tiền lắp camera, sao lại có tiền lắp loa?” Ứng Nguyên không nhịn được mở miệng.

Mặt tổ trưởng cứng đờ, phụ huynh nữ học sinh tỉnh ra, “Đứng ~ ông không có việc gì ba bữa phát radio, chuyện lông gà vò tôi cũng âm ỹ như vậy, còn chuyên dùng để đọc tuyên truyền ứng cử cho ông. Có tiền lắp loa, sao lại không có tiền lắp camera?!”

Phía dưới có người lạnh nhạt nói: “Anh không biết, ông ta có cậu em vợ làm loa, không có thân thích làm camera, không có tiền hoa hồng ông ta lắp làm gì?”

“Là ai nói linh tinh đấy hả? Hà? Ai! Còn nói linh tinh coi chừng tôi kiện đấy!” Tổ trưởng hỏn hển gào lên với đám người.

Không ai trả lời, nhưng mọi người xì xào bàn tán.

“Rốt cuộc camera phải giải quyết thế nào?” Người nhà nữ học sinh không thuận theo, “Tốt xấu gì ông cũng phải nghĩ ra biện pháp nào chứ! Đã có hai người phải vào bệnh viện! Một tội phạm cầm dao cường bạo lúc ẩn lúc hiện quanh khu, chẳng lẽ không có cách gì sao?”

“Camera?” Tổ trưởng gào lên, “Không có dự toán chính là không có dự toán! Các người đừng tùy tiện nói chuyện giật gân, tôi cũng không phải cảnh sát, hung dữ với tôi có tác dụng sao? Hơn nữa cũng đâu nghiêm trọng như vậy, những cô gái nằm viện đều là vết thương nhỏ, cũng lắm là trật khớp thôi! Báo chí loạn viết, mọi người cũng tin loạn, thật sự ~”

“Hừ!” Ứng Nguyên thật sự càng nghe càng tức, ưỡn ngực, so với tổ trưởng kia cao hơn hai cái đầu, vẻ mặt dữ dằn giận dữ, làm cho người ta không rét mà run, “Ai mà chẳng có cha mẹ, mà chẳng có chị em?! Ông là tổ trưởng sao lại có thể nói những lời như thế? Nếu con gái nhà ông gặp phải chuyện này, ông còn có thể nói nó không nghiêm trọng nữa hay không?” Giọng anh vốn to, trong lúc tức giận thì chẳng khác nào sấm từ gầm, khiến đứa bé bên đường sợ tới mức oa một tiếng khóc òa lên.

Tổ trưởng sợ suýt chút nữa thì đau tim, áp lên tường lắp bắp, “Anh, anh anh anh. anh muốn làm gì? Tôi tôi tôi, tôi nói cho anh, tôi quen rất nhiều đại quan đó!”

“Ai quan tâm ông quen đại quan nào?” Ứng Nguyên càng hung dữ, “Tôi chỉ hỏi ông, ông có chịu lắp camera không? Ông làm tổ trưởng, tốt xấu gì cũng phải phát huy một chút tác dụng chứ? Chưa nói đến con gái nhà người ta bị hại, ông không có con gái à? Ông không có chị em à? Ít ra ông cũng còn có vợ chứ! Nếu chuyện này mà xảy ra với bọn họ, ông đang tâm sao? Ông có phải đàn ông không vậy ~”

Tổ trưởng mồ hôi đầy đầu, cực kỳ tội nghiệp nói: “Tôi tôi tôi. Tôi.” Ông ta thật sự rất muốn gọi điện thoại báo cảnh sát [ông ta hoàn toàn quên cảnh sát đang ở bên cạnh nhìn], nhưng người đàn ông như gấu đen Đài Loan này chỉ nói lớn tiếng chứ chưa đụng vào ngay cả đầu ngón út của ông ta, nên làm gì bây giờ?

Có người đàn ông lên tiếng ủng hộ, tinh thần quần chúng nhân dân tăng cao, nhao nhao ồn ào muốn tổ trưởng đưa ra biện pháp.

Biện pháp gì bây giờ? Khoản trợ cấp ông ta đã “Mượn” dùng, số còn lại đều đã mua loa phục vụ cho bầu cử sắp tới. Bất kể háo sắc cũng đâu phải việc của ông, liên quan gì đến ông? Những người này thực không phân biệt rõ phải trái

“Một cái camera thì cần mấy đồng tiền chứ?” Ứng Nguyên biết rõ mục đích của tên tổ trưởng đầu trâu mặt ngựa này, rất là khinh bỉ nói, “Thôi, quên đi! Ông chọn nơi đặt phòng theo dõi, tiền camera tôi trả!”

Một bộ máy giám thị vài vạn, có phải người đàn ông này đầu bị hồng rồi không? Tổ trưởng trợn mắt đánh giá anh từ cao xuống thấp, cảm thấy Ứng Nguyên thực lạ mặt, hẳn là mới chuyển đến không bao lâu?

“Tôi có mẹ, có em gái, còn có vài người bạn nữ cần quan tâm” Ứng Nguyên trợn mắt nhìn ông ta, “Ai mà không phải do cha mẹ nuôi lớn? Nếu chính em gái ông gặp phải chuyện này ông nhịn được sao?” Ánh mắt anh phun lửa nhìn tổ trưởng, cảnh sát, “Tiền kiếm lại sẽ có. Con gái nếu gặp phải chuyện này, tâm hồn đời này coi như hết!”

“Anh, anh. Tôi biết rồi, anh thuộc đảng phái nào? Anh muốn tranh cử tổ trưởng kỳ sau đúng không?” Tổ trưởng kêu lên.

Ứng Nguyên trừng mắt nhìn ông ta, thật vất vả mới đè nén được xúc động muốn đánh ông ta, nhưng gân xanh của anh đều hiện lên, theo mạch đập giật. Bộ dạng hung dữ kia suýt chút nữa làm cho lão tổ trưởng mềm nhũn trên đất.

“Có nơi để đặt phòng theo dõi chưa?” Hai mắt anh phun lửa, giọng nói nhỏ đi nhiều, lại nghiêm khắc gấp vài trăm lần, “Có không? Nếu không có, lại có thêm người bị hại.” Tổ trưởng dưới cái nhìn chăm chú của anh càng ngày càng thu nhỏ, “Tôi sẽ phát động mọi người bãi miễn tổ trưởng!”

Chuyện này có thể nói là kết thúc xuất sắc. Ứng Nguyên không chỉ nói suông mà thôi, ngày hôm sau anh lập tức phái người đến lắp camera. Đồng bọn vốn đang xây đường hầm trong núi sâu, tất cả đều tới khu chung cư này giúp lắp camera, sửa chữa luôn cả đèn đường Phủ Thị Chính sửa không tốt.

Cũng đến giờ phút này, Bạc Hà mới biết được Ứng Nguyên là chủ nhiệm một công trường xây dựng lớn.

Sự đồng đặc của anh ngoài ý muốn đưa tới hiệu quả rất lớn. Ngươi đi làm và học sinh trong khu tự động tổ chức một đội “Bộ đội tuần tra”, mỗi ngày tuần tra theo một tuyến cố định. Ủy ban quản lý các khu hợp hoặc quyên góp, trang bị thiết bị tự động chiếu sáng ở góc chết các khu nhà.

Một hòn đá nhỏ tốt bụng khuấy động toàn bộ khu nhà lạnh lùng. Mà ở một khu nhà tràn ngập sức sống, tinh thần phấn chấn mạnh mẽ, bóng tối và tội ác cũng không dễ dàng sinh tồn.

Vụ việc kẻ háo sắc cường bức ôn ào huyền ảo cứ như vậy mai danh ẩn tích khỏi khu nhà này.

Bạc Hà yên lặng nhìn, trong lòng cô dâng lên một cảm giác khó diễn tả bằng lời. Gấu tiên sinh. Thực sự rất đặc biệt, vô cùng đặc biệt. Cô cho rằng đàn ông bây giờ chỉ biết dựa vào “Nam nữ ngang hàng”, chỉ biết chiếm tiện nghi của phụ nữ. Nhưng cô không ngờ, cô thực sự gặp được một người đàn ông hằng hái tốt bụng như hiệp khách cổ đại.

Anh không chỉ là người tốt mà thôi.

Bạc Hà chưa từng khích lệ anh, nhưng sau sự kiện máy camera, cô và Ứng Nguyên lại tốt lên vài phần. E lệ và khấn trương của cô gần như biến mất, cho dù Ứng Nguyên đột nhiên chụp lưng cô — luôn dùng sức quá mạnh, hại cô lao đảo lao về phía trước vài bước, hoặc là vô cùng thân thiết khoác lên vai cô, cô cũng sẽ không sợ tới mức nhảy dựng lên.

Thậm chí ở trong đám đông chật chội, cô sẽ thẹn thùng ôm lấy cánh tay Ứng Nguyên. Dù sao cô ở chỗ nhiều người luôn lo lắng, thường hay lạc đường. Đưa tay đặt ở khuỷu tay anh, kéo tay áo, loại thân mật lễ phép này làm cho cô cảm thấy rất vui vẻ.

“Như vậy có khiến anh khó đi không?” Mặt cô hơi hơi đỏ lên hỏi.

“Như thế rất tốt.” Ứng Nguyên theo quán tính đưa tay cầm vào trong túi. Một đôi tay nhỏ bé ấm áp kéo tay áo, làm cho anh có cảm giác được tin nhiệm, thực tốt. “Bằng không tôi cũng sợ cô đi lạc mất.”

Được một người toàn tâm toàn ý tin tưởng, là cảm giác vô cùng tốt đẹp.

Anh liếc liếc cô gái nhỏ vui vẻ bên cạnh, lúc vừa mới quen cô luôn không vui, luôn âm thầm! Ánh mắt đó luôn làm cho anh nhớ tới động vật nhỏ bị vứt bỏ. Cho dù ngồi xuống đỗ, vẫn run rẩy, tràn ngập đề phòng muốn chạy trốn.

Nhưng cô hiện tại rất tin tưởng anh.

Loại tin tưởng này rất khó nói rõ, nhưng cũng là một tình cảm tốt đẹp hồn nhiên. Ứng Nguyên bề ngoài tục tằn, nhưng nội tâm mềm mại cẩn thận. Anh cảm thấy Bạc Hà từng chịu thương tổn nào đó, cho nên không tin đàn ông. Nói không chừng cũng không tin tưởng bất cứ ai. Nhưng cô gái có lòng đề phòng nặng nề như vậy, lại có thể yên tâm dựa vào bên cạnh anh đọc sách, thậm chí ngủ, anh thấy tràn ngập tự hào.

Khi cô mở ra nội tâm thì cũng không khác gì những cô gái khác. Sinh hoạt của cô đơn giản, đi đi lại lại chỉ có công ty và nhà. Đồng nghiệp cùng ông chủ và bà chủ công ty trở thành trọng tâm trong cuộc sống của cô. Trong lời cô kể, mỗi người đều là người tốt, anh cũng dần quen bọn họ.

Tuy rằng Bạc Hà là cô gái nhỏ hay thẹn thùng lại làm cho mọi người gọi “Chị Bạc Hà”. Quen cô càng lâu, anh càng hiểu dừng khí bên trong cô.

Thực mâu thuẫn, phải không? Tựa như cô sẽ bảo vệ phía trước Chiêu Vinh, dù sợ thế nào, cô sẽ luôn đứng phía trước bảo vệ mọi người.

Cô thật đúng là “chị gái”.

Quen lâu, cá tính “chị gái” của cô bắt đầu phát tác.

Dặn dò anh mặc quần áo ăn cơm, bởi vì Bạc Hà có chìa khóa dự phòng của anh, có đôi khi anh về nhà muộn, sẽ phát hiện phòng khách vốn bừa bộn đột nhiên sáng sủa sạch sẽ. Có đôi khi anh đói, Bạc Hà sẽ dùng số nguyên liệu ít ỏi, nghĩ cách nấu bát mì cho anh ăn.

Đều là những chuyện thực sự rất nhỏ, nhưng những ấm áp nhỏ nhỏ đó tích lũy dần làm cho trái tim anh dịu dàng gần như sắp hòa tan.

Bọn họ đều đang từng chút từng chút thay đổi chính mình. Thay đổi diễn ra thông thả, gần như không nhận ra. Chờ khi bọn họ phát hiện đã từ hợp chất giản đơn biến thành hợp chất phức tạp sinh ra một loại không khí nửa gia đình.

Thường thường là đi dạo liên dạo đến siêu thị, mua một ít đồ ăn. Bởi vì mua đồ ăn, ngày hôm sau sẽ không đi ra ngoài ăn, Bạc Hà sẽ tự mình xuống bếp, cho đến khi dùng hết đồ ăn trong tủ lạnh.

Nhưng thường thì còn chưa dùng hết, bọn họ đã lại mua một đồng đồ ăn trở về. Sau đó cứ tuần hoàn như vậy.

Loại hạnh phúc này kỳ thực bé nhỏ không đáng kể, nhưng anh thích, anh vô cùng thích. Dựa ở cửa phòng bếp nói chuyện phiếm cùng Bạc Hà đang nấu cơm, giúp mấy việc nhỏ, hoặc là nói, vụng chân vụng tay gây trở ngại cho cô. Vui vẻ coi ăn bữa tối trở thành một chuyện quan trọng, tâm sự hôm nay đã nhìn thấy gì nghe thấy gì, thoải mái vui vẻ. Sau đó anh rửa bát — chuyện này anh rất kiên quyết, đổi thành Bạc Hà dựa ở cửa nói chuyện phiếm cùng anh.

Rất bình thường, cũng rất vụn vặt. Có đôi khi Bạc Hà rất vui rất vui, sẽ áp mặt lên cánh tay anh một lát, anh sẽ trêu mếu vuốt ve mái tóc mềm mại của cô. Cảm giác ấm áp này làm cho anh cảm thấy thật yên ổn.

Anh thường hâm mộ anh em tình cảm tốt, không ngờ anh cũng có được một cô “em gái” dịu dàng tri kỷ như vậy.

Ừm, đương nhiên rất nhiều lúc cô sẽ giống “chị gái”.

Có lẽ chính vì quan hệ này rất ấm áp, rất tốt đẹp, khiến hai người trong nội tâm có chút tương tự theo bản năng lảng tránh chuyện “Tình yêu” nam nữ cần phải trải qua.

Người yêu chia tay rồi sẽ không có, nhưng nếu mất đi cô hoặc anh thì bảo người ta làm sao mà chịu được?

Bởi vì có được sự an ý không cần nói thành lời này, cho nên bọn họ không hẹn mà cùng tuyên bố với bên ngoài – “Anh/ cô ấy là người bạn tốt nhất của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Có Gấu Thường Xuất Hiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Dường như ‘tuyên bố’ như vậy thực sự có thể chứng minh cái gì.

Kể cả người thường xuyên về trễ như Tự Vân cũng phát hiện ‘trạng thái bạn tốt’ của bọn họ, mặc dù cô không thích “con gấu hoang dã” đó, nhưng cô thật tâm hy vọng Bạc Hà có thể vui vẻ.

Ít nhất thì hiện tại Bạc Hà cũng rất vui vẻ.

“Bây giờ đổi thành chị coi nhà như nhà trọ?” Tự Vân bất đắc dĩ đưa tiền thuê phòng mấy ngày cho cô: “Sau này làm cách nào đưa tiền thuê nhà cho chị? Chị vẫn dựa vào chút tiền này để sống mà!”

Bạc Hà ngượng ngùng cười cười: “Chị ở nhà Úng Nguyên mà! Thật ra nếu em muốn tìm chị, cứ qua gõ cửa là được rồi, lúc nào chị cũng ở đó.”

“Trọng sắc khinh bạn.” Tự Vân bức tức: “Có bạn trai, ngay cả việc muốn tìm chị cũng phải qua nhà người khác tìm, tình bạn thật là mỏng manh.”

“Đâu có!” Bạc Hà đỏ bừng mặt: “Bạn trai gì chứ? Nói bậy nói bạ, Úng Nguyên chỉ là bạn tốt nhất của chị thôi, em nói như vậy người khác sẽ hiểu lầm.”

“Người khác? Người khác nào?” Tự Như bắt được lỗi trong câu của cô thì không chịu buông tha: “Còn nói không phải bạn trai! Ngày ngày ở cùng nhau, bữa trước em còn thấy hai người cùng đi siêu thị mua thức ăn mua giấy vệ sinh, có ai sẽ đi mua thức ăn và giấy vệ sinh với bạn tốt khác phái chứ? Chị đừng tưởng rằng em không biết, nhân viên ở cửa hàng tiện lợi kia có nói với em, đã từng thấy con gấu đó vội vàng chạy đi mua băng vệ sinh, chẳng lẽ là anh ấy dùng à? Thật khéo, hôm đó em về nhà, thấy chị nằm ôm bụng đau đớn trên salon?”

Mặt Bạc Hà càng đỏ hơn: “Hôm đó chị thật sự không thoải mái, em dùng hết rồi, chị mới nhờ Úng Nguyên đi mua giúp.”

“Mỗi lần chị nói chuyện với đàn ông đều đỏ mặt, tại sao dám nhờ anh ấy đi mua cái đó?” Tự Vân không có ý tốt cười hắc hắc.

Bạc Hà vừa lúng túng vừa tức, không biết cãi lại thế nào, không thể làm gì khác hơn là giậm chân: “Thật là, qua miệng em thì cái gì cũng bị bóp méo, thật sự không có mà! Tụi chị chỉ là bạn rất thân rất thân, không có gì cả.” Cô vừa nói vừa gấp đến mức thiếu chút nữa rơi nước mắt.

“Thật là, em chỉ nói đùa thôi, sao lại khóc rồi!” Tự Vân buồn cười: “Anh ấy có tỏ tình với chị chưa? Em thấy anh ấy rất thích chị đó. Em nói này, chị Bạc Hà, mặc dù em không thích, nhưng mà người này cũng không phải kẻ đào hoa bạc tình, đối xử với chị cũng rất tốt, sao phải kiên trì làm bạn tốt? Giả vờ như vậy làm gì.”

Cô dò xét Bạc Hà: “Hay là chị không thích anh ấy?”

Bạc Hà cắn môi, giọng nhỏ đến mức dường như không nghe được: “Dĩ nhiên chị rất thích anh ấy, anh ấy rất tốt rất tốt, nhưng mà chị, chị thích như bây giờ, nếu như ở cùng nhau.” Lỡ như chia tay, chị không muốn như vậy, chị không muốn mất Gấu tiên sinh.” Cô càng nghĩ càng hốt hoảng, cuối cùng khóc thật.

Tự Vân bình tĩnh nhìn cô một lát: “Xong rồi, chị yêu anh ấy thật rồi!”

“Đã nói là không có!” Bạc Hà khóc kêu lên: “Không có không có!”

Tự Vân lắc đầu một cái, đưa hộp khăn giấy cho cô, thuận tay rót ly nước nóng: “Em nói này chị Bạc Hà, yêu một người vốn là lo được lo mất, nhưng mà chuyện yêu đương nên thử một lần mới tốt. Cho dù là thất tình, cũng có thể học được rất nhiều thứ! Cứ từ chối cũng không phải là biện pháp, chị chưa bao giờ có bạn trai, nếu tương lai thất tình sẽ rất đau. Em thấy con gấu hoang kia cũng là người tốt, không may chuyện hai người thất bại, cũng không quá nghiêm trọng. Bây giờ chuẩn bị trước, tương lai sẽ không phải chịu cảnh ngã không dậy nổi, đi cũng không nổi. “

Lời này làm Bạc Hà xúc động, khiến cô khóc càng thảm hơn. Cô biết Tự Vân có lòng tốt, nhưng tại sao lòng tốt này lại không xuất hiện sớm một chút? “Chị, chịchị thực ra đã từng có bạn trai.” Cô càng khóc nức nở, ngay cả thở cũng không ra hơi.

Tự Vân tròn tròn mắt, bình tĩnh nhìn cô một lúc lâu. Rồi rồi, cô gái đơn thuần giống như chị ấy, thất tình nhất định là kinh thiên động địa? “Anh ấy giống con gấu đó sao?” Nếu là như vậy, cũngkhông tổn thương lắm đâu đúng không?

Bạc Hà ra sức lắc đầu: “Hắn rất tệ.Không phải, là vô cùng tệ.” Cô khóc càng thảm hơn.

Một lúc lâu, Tự Vân không nói nên lời, chỉ yên lặng vỗ lưng Bạc Hà, thân mật nắm bả vai cô: “Tội nghiệp tội nghiệp, chị Bạc Hà đáng thương, chị nhất định đã phải chịu rất nhiều đau khổ.” Thở dài một hơi.

Cho nên lâu như vậy, cô mới không thấy Bạc Hà có bất kỳ bạn trai nào. Nhất định là kinh nghiệm vô cùng thâm rồi!

“Chị Bạc Hà, đau khổ thế nào đi chăng nữa thì cũng qua rồi, ít nhất chị cũng rút ra được kinh nghiệm không phải sao?” Cô nhẹ giọng khuyên: “Làm người, nhất định là phải ngã mấy lần mới có thể trưởng thành, ít nhất chị phải phân biệt được đâu là người tốt, đâu là người xấu. Thà rằng lúc trẻ bị ngã, còn hơn lúc lớn tuổi mới ngã một lần không dậy nổi. Yêu là một chuyện rất tốt đẹp, rất ngọt ngào, vì một chuyện nhỏ mà bỏ qua là không tốt. Chuyện yêu đương ấy à, để gặp được người thích hợp thì phải cố gắng làm quen với nhiều người, bây giờ không tập được mắt nhìn người, tương lai làm sao chị chọn được đối tượng kết hôn. “

Khóc một lát, Bạc Hà bình tĩnh hơn rất nhiều, cô có chút ngại ngùng lau nước mắt, uống nước xong: “Loại chuyện như vậy, không tập nhiều mới tốt. Em với Chiêu Vinh đều là mối tình đầu, thuận lợi đi đến kết hôn, như vậy mới tốt!”

“Ai nói em muốn gả cho Chiêu Vinh?” Tự Vân kỳ quái liếc cô một cái: “Em tuyệt đối sẽ không gả cho anh ấy.”

Bạc Hà tròn tròn mắt nhìn Tự Vân, một lúc lâu vẫn không nói được câu nào.

“Làm gì kinh ngạc thế?” Tự Vân bị cô chọc cười, chột thờ dài: “Em và Chiêu Vinh ở bên nhau từ trung học cho đến giờ, trước sau cũng được năm năm. Thật ra thì em rất bất đắc dĩ, lên đại học, tuổi cũng lớn dần, mình tự giác lớn lên không ít, anh ấy thì vẫn không khác lúc học trung học. Em mong anh ấy sẽ mau chóng trưởng thành, nhưng dường như không có hy vọng lắm.”

“Nhưng Chiêu Vinh đối với em.” Bạc Hà lấp bắp nói.

“Đúng vậy, Chiêu Vinh đối với em rất tốt. Nhưng mà, chị Bạc Hà, chị cảm thấy Chiêu Vinh như thế nào?”

Ồ.Đột nhiên hỏi cô, cô cũng không biết phải nói cái gì: “Chiêu Vinh là một người tốt.” Nghĩ nát óc, cô mới miễn cưỡng đưa ra được cái đáp án an toàn này.

“Đúng, chính là người tốt.” Tự Vân có chút buồn bực không vui: “Còn gì nữa? Anh ấy thích cái gì? Có sở trường gì đặc biệt? Thăng thần mà nói, đều không có. Em không nói hy vọng anh ấy trở nên nổi bật, kiếm thật nhiều tiền cho em tiêu xài xa hoa mỗi ngày, mà là một người đàn ông.không đúng, một người ít nhất phải có một sở thích gì đó để tự hào chứ?”

“Nếu bây giờ anh ấy mê game, nhiệt tình đến mức ngón tay không rời được bàn phím, tất cả các game online đều thuộc lòng bàn tay, em sẽ thấy anh ấy rất đáng yêu, thậm chí khuyến khích anh ấy phát huy sở thích. Được rồi, giảm bớt chỉ tiêu, anh ấy thích xem tivi, xem đến mức trở thành người phóng khoáng lạc quan, có thể tìm thấy được một con đường, phát triển thành một trường phái riêng, em cũng sẽ tự hào về anh ấy, cảm thấy bạn trai của mình rất thú vị, muốn em nuôi anh ấy cũng được.”

“Nhưng anh ấy có không? Không có. Anh ấy chỉ là một học sinh, hơn nữa luôn kiên trì giữ vững sự bình thường. Không có hứng thú, không có ham mê, vô tri vô giác nước chảy bèo trôi. Hứng thú duy nhất của anh ấy là em, nguyện vọng duy nhất là kết hôn cùng em, mua một căn nhà, sinh hai đứa bé, đây chính là mơ ước lớn nhất của anh ấy.”

“Được một người đàn ông như vậy yêu rất hạnh phúc, nhưng lại luôn khó thở. Ở bên anh ấy, em thì luôn lớn lên, anh ấy lại luôn giậm chân tại chỗ. Em cảm thấy anh ấy vừa đáng thương lại vừa đáng giận.”

Tự Vân tuôn ra một tràn ảm ức, vẻ mặt vô cùng cô đơn.

“..... Theo lời em nói, vậy chị cũng là người rất nhàm chán rồi.” Bạc Hà rất muốn nói giúp Chiêu Vinh, nhưng lại ăn nói vụng về chỉ có thể lúng ta lúng túng lấy mình làm ví dụ.

“Chị Bạc Hà, sao chị lại là người nhàm chán?” Tự Vân nhiệt tình vỗ vỗ cô: “Chị nói đến ‘Hồng lâu mộng’ ánh mắt liền tỏa sáng, học ‘Cổ văn quan chi’ say sưa. Chị còn nhớ chị giúp em làm bài báo cáo không? Giáo sư khen không dứt miệng đấy! Là do chế độ giáo dục hiện nay hại chị, là những người

nhà ích kỷ của chị hại chị, chị có thể một mình tự học trở thành tài tiếng Trung, rất tài giỏi! Nếu như chị là con trai, tài hoa như thế, lại có tính cách nghiêm chỉnh, em cũng theo đuổi chị, sao đến lượt con gấu kia..... “

Bạc Hà bị cô chọc cho nín khóc mà cười: “Miệng em lúc nào cũng không nghiêm chỉnh.....” Cô nghiêng đầu suy nghĩ một chút, lại lo lắng: “Em nghĩ như vậy về Chiêu Vinh sao? Chị cảm thấy, hai người nên ngồi nói chuyện rõ ràng với nhau xem sao.”

“Đã nói. Văn thuyết phục, vỗ cái nhau, có thể nói thế nào em đều đã nói, nhưng anh ấy chỉ cảm thấy em muốn bỏ rơi anh ấy.”

Tự Vân tròn mắt một cái: “Thật sự muốn bỏ rơi anh ấy, còn ngồi nói chuyện với anh ấy làm gì cơ chứ? Anh ấy chỉ biết giận em luôn đi chung với đàn anh, đàn em, nhưng anh ấy lại không suy nghĩ xem những người này thú vị cỡ nào? Con người không có một chút hứng thú, không có một chút nhiệt tình, chung sống với nhau khô khan nhàm chán đến mức muốn gặp trở ngại. Đúng là, những người đàn ông này có ý xấu, muốn lên giường với em, nhưng nếu đàn ông đến ngay cả chút nhiệt tình cơ bản cũng không có, làm sao có ý liều chết muốn lên giường? Đàn ông tốt chỉ biết oán trách phụ nữ thích đàn ông xấu, nhưng không nghĩ là đàn ông xấu có nhiều sinh lực và nhiệt tình hơn so với bọn họ sao, aizzz.”

Bạc Hà yên lặng nghe, lặng lẽ gật đầu một cái. Có lẽ tình yêu làm cô té ngã, từ nay đối với tình yêu kính chi viễn nhi (tôn trọng nhưng không dám đến gần), nhưng cô đã lăn lộn trong xã hội rất nhiều năm, rất nhiều chuyện cô sẽ được nghe, được nhìn, cũng có thể sẽ được gặp.

“Em sẽ chia tay với Chiêu Vinh sao?”

“Chia tay? Không, sẽ không, em sẽ không vứt bỏ anh ấy.” Tự Vân không biết làm gì cười cười: “Ồ bên anh ấy rất nhàm chán. Nhưng có một người đàn ông toàn tâm toàn ý yêu mình, lấy mình làm trung tâm.....không sai, em rất hư vinh. Loại tình yêu toàn tâm toàn ý thế này, khiến em có tự tin, khiến em có sức sống. Em cũng không phải người không biết báo đáp, nhưng kết hôn lại là một chuyện khác.”

“Em không chắc có thể lo cho anh ấy cả đời.....Hôn nhân là chuyện nghiêm túc. Em sẽ ở bên anh ấy, nhưng sẽ không kết hôn. Anh ấy muốn kết hôn? Thật xin lỗi, xin tìm người khác.”

Hai người cùng trầm mặc. Bạc Hà nhìn chăm chú khuôn mặt xinh đẹp của Tự Vân, mang theo một tia ngưỡng mộ. Cô vẫn cho rằng Tự Vân là một đứa trẻ thích đùa giỡn, lại không nghĩ cô ấy sẽ lo nghĩ nhiều như vậy, tình tế như vậy.

Kiên trì của Tự Vân có lẽ không giống cô, nhưng cũng là một sự kiên trì chính xác.

“Quyết định của em cũng không sai.” Bạc Hà dịu dàng vỗ vỗ tay cô.

Tự Vân cười cười, cầm lại bàn tay nhỏ bé mềm mại của Bạc Hà: “Chị Bạc Hà, ngàn vạn lần đừng từ bỏ hy vọng về tình yêu.”

Cô mờ mịt một lát, nhớ đến đoạn quá khứ tình yêu không chịu nổi kia, nhớ tới lúc trước gặp phải người đàn ông kinh khủng.....và ‘Gấu tiên sinh’ dịu dàng.

Nghĩ đến anh, trái tim cũng mềm mại. Không, tình cảm này so với tình yêu càng sâu hơn, càng ngọt ngào hơn.

“Chị không hy vọng đi vào phần mộ.” Giọng Bạc Hà nho nhỏ, có chút đau đớn nói: “Không phải chỉ có hôn nhân là phần mộ của tình yêu thôi đâu.”

Tự Vân lắc đầu một cái, biết Bạc Hà thật sự đã yêu chết người kia rồi, nhưng mà cô rất thông minh, không nói ý nghĩ này ra miệng, chẳng qua là ôm lấy cô ấy thật chặt: “Dù có như thế nào, chị vẫn có em”

Bạc Hà cười cười, dường như rơi nước mắt: “Em cũng là bạn tốt nhất của chị.”

Bạn đang đọc truyện *Có Gấu Thường Xuất Hiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Bạc Hà trở nên xinh đẹp hơn.

Các đồng nghiệp trong công ty dường như cũng phát hiện ra điểm này, ngay cả bà chủ cũng kinh ngạc trước sự thay đổi của cô.

Cô mập ra chút xíu, nhưng khí sắc lại tốt hơn rất nhiều. Sau khi dinh dưỡng được cải thiện, khuôn mặt không chút phấn son có vẻ khỏe mạnh trong suốt sáng bóng, ánh mắt tỏa sáng, cả người giống như thay da đổi thịt, phát ra một loại hào quang dịu dàng.

Trừ thay đổi của cô, cấp dưới Tổ Lệ của cô cũng trở nên xinh đẹp hơn, lúc nói chuyện điện thoại thường nhẹ giọng nói dịu dàng.

Giống như mùa xuân đột nhiên bao trùm phòng làm việc của các cô, có một loại hạnh phúc ngọt ngào.

Đang chìm đắm trong hạnh phúc của mình, Bạc Hà cũng không phát hiện được Tổ Lệ khác thường, cho đến khi cô nghe được Thiệu Tích và Lạc Quân xì xào bàn tán, cô mới lo lắng. Đang cầu nguyện lời đồn đãi không phải sự thực thì bà chủ đến tìm cô –

“Bạc Hà này, cô chú ý đến Tổ Lệ một chút, dường như có một con sâu gạo đang theo đuôi cô ấy, cẩn thận không lại xảy ra chuyện thì không hay đâu.”

Bà chủ luôn không có thiện cảm với những nhân viên công vụ, luôn nói bọn họ là những ‘con sâu gạo’ vừa muốn tiền boia vừa muốn sống phóng túng.

Trực giác có điềm xấu càng mạnh thêm: “Là ai vậy? Bà chủ cũng biết sao?”

“Cô cũng biết đó.” Bà chủ thực không vui: “Tổ trưởng họ Lý đó cô biết không? Không biết hẳn ta dụ dỗ Tổ Lệ thế nào, chuyện này bị làm lớn ra thì tôi lại thiếu đi một kế toán.Tôi lười dối người, cô để ý đến Tổ Lệ một chút đi!”

Lòng Bạc Hà đột nhiên trầm xuống. Bà chủ đã nói như vậy, nhất định là có tin đồn truyền ra. Phạm vi đơn vị nhà máy xây dựng công cộng không lớn, lời đồn đãi gì cũng truyền đi rất nhanh, truyền đến mức này.Sợ rằng chuyện đã khó có thể dàn xếp.

Cô chần chờ gọi điện thoại cho Ứng Nguyên: “Hôm nay công ty em có chuyện, có lẽ tối mới về.”

Ứng Nguyên đang trộn xi măng ở công trường, hiện trường âm ỹ chết người, âm thanh ù ù vọng vào tai, cô nghe thấy Ứng Nguyên căng cổ họng nói: “Biết rồi! Về gần đến nhà thì gọi điện cho anh, anh ra đón.Này, đừng khách khí với anh, nghe thấy không?”

“Vâng, em nhất định chờ anh tới đón.” Cô dịu dàng nói, cúp điện thoại, vừa lúc chạm phải ánh mắt ranh mãnh của Tổ Lệ.

“Yêu đương say đắm” Tổ Lệ cười hi hi.

“Không phải thế!” Bạc Hà có chút xấu hổ: “.....Chưa tính là yêu.”

Bạc Hà ho nhẹ một tiếng, không biết phải mở miệng thế nào: “Tổ Lệ, lâu rồi không ăn cơm với nhau, buổi tối mời em ăn cơm được không?”

“Hong Môn Yến sao? Không có chuyện gì sao lại mời em ăn cơm?” Tổ Lệ không biết gì cười nói.

Lòng Bạc Hà hơi chìm xuống: “.....Cũng không có gì, muốn tâm sự một chút mà thôi!”

“Được.” Tổ Lệ sáng khóa đáp ứng. “Em gọi điện thoại đã.” Cô nhẹ giọng nói gọi điện thoại, ra dấu tay OK với Bạc Hà, nhưng tâm trạng của Bạc Hà lại rất nặng nề.

Chọn một quán cà phê gần công ty, Tổ Lệ lúi rúi tán gẫu một ít chuyện, Bạc Hà thì vẫn im lặng, lấy dũa khí mấy lần, cuối cùng cô nói: “Tổ Lệ, em đang yêu đúng không?”

Tổ Lệ nghe được câu hỏi của cô thì sững sốt, hai gò má đỏ lên: “Thật là, chị Bạc Hà, chị thật đáng ghét.” Ha ha nở nụ cười, ý trốn tránh, nhưng lại rất vui vẻ.

Nhìn bộ dáng thẹn thùng của cô ấy, Bạc Hà lại càng không nhẫn tâm. Nhưng mà, cô vẫn không thể nhìn Tổ Lệ đi vào con đường sai trái như vậy: “Anh ta họ Lý, là tổ trưởng của đơn vị công trình, đúng không?”

“Sao đến cả chuyện này chị cũng biết?” Tổ Lệ tròn tròn hai mắt.

“Hơn nữa, chị còn biết, anh ta chủ động gọi điện thoại cho em, nói đã gặp em một lần liền nhớ mãi không quên, sau đó ngày ngày lái xe đến chờ em tan sở, đúng không? Anh ta còn nói.Ánh mắt của em giống như một ngôi sao xinh đẹp, nhắm mắt lại cũng chỉ có thể thấy ánh sáng từ cặp mắt kia, quên ăn quên ngủ, đúng không?”

Tổ Lệ ngây dại, bắt đầu dâng lên dự cảm bất thường: “Là ai lừa dối như thế, đến chuyện này cũng nói với chị?”

“Bởi vì” Bạc Hà lấy tất cả dũng khí: “Vị Lý tiên sinh kia cũng đã từng nói với chị như vậy.”

Tổ Lệ há to mồm, nuốt một ngụm nước miếng: “Chị Bạc Hà, chẳng lẽ chị cũng từng yêu anh ấy?”

“Chị không có.” Bạc Hà phủ nhận rất nhanh: “Bởi vì chị biết bọn họ là loại đàn ông gì. Bọn họ chuyên tìm những kẻ toán trẻ người non dạ để xuống tay.”

“Em không muốn nghe!” Tổ Lệ bỗng nhiên đứng lên: “Em không muốn nghe nữa! Em không muốn nghe chị nói xấu anh ấy!”

“Tổ Lệ, hẳn đã có vợ!” Bạc Hà kêu lên: “Em có thể không tin chị, nhưng em có thể nhìn lên giấy chứng minh của hẳn! Hẳn đã có vợ rồi!”

“.....Chị gạt em!” Gương mặt của cô trở nên trắng bệch không còn một tia huyết sắc: “Nhất định là bọn chị chia tay, cho nên chị mới đến phá hoại tình cảm của chúng em!”

“Loại người như vậy chị mới không cần.” Bạc Hà u oán nói: “Cho dù chị cô đơn cũng không muốn loại người như thế.”

“Em không tin chị, em tuyệt đối không tin chị!” Tổ Lệ đẩy cái ghế ra, khóc chạy ra ngoài.

Bạc Hà đuổi theo không kịp, chán nản trở về quán cà phê trả tiền – mặc dù các cô cũng không ăn gì.

Cô biết, Tổ Lệ nhất định rất hận cô. Cho dù cô ấy biết được sự thật, cũng sẽ hận cô đến chết. Cô hiểu Tổ Lệ, hoặc là nói, cô hiểu được nỗi cô đơn đến muốn phát điên này.

Các cô đều cô đơn giống nhau, cô đơn như vậy. Mỗi ngày đi làm tan sở, rồi lại đi làm tan sở, công việc nhàm chán cô đơn, mỗi ngày trôi qua lại phí hoài thanh xuân, phí thời gian sống.

Tất cả những tình yêu tốt đẹp trong tiểu thuyết đều là lý luận suông. Phần đông các cô gái đều bình thường, sống một cuộc sống đơn điệu, tưởng tượng đến thứ tình yêu xa không thể với. Ở nơi làm việc đơn thuần, cuộc sống thu hẹp trong một vòng tròn, sẽ không thể gặp được một hoàng tử bạch mã.

Không, nói đúng ra ngay cả khi muốn gặp được một người khá hơn bình thường một chút đều phải dựa vào may mắn.

Chỉ có cô độc và tịch mịch như hình với bóng. Ngày qua ngày, mỗi năm qua đi, cho đến khi thanh xuân đi qua, vẫn không đợi được tình yêu đến.

Cho nên, dù là người đàn ông bí ẩn như vậy, nhưng hẳn lại cho Tổ Lệ sự lãng mạn và dịu dàng trong tưởng tượng, thỏa mãn hy vọng hèn mọn của cô ấy.

Có người, thật sự có người, đã từng ca ngợi cô trẻ tuổi xinh đẹp, khát vọng cô, chủ động chào đón cô, không biết nên nói đây là đáng thương hay đáng sợ, người đàn ông tốt xem thường việc thỏa mãn hy vọng hèn mọn của phụ nữ, nhưng người đàn ông xấu lại có thể.

Cô sống và làm việc ở cái xã hội tuyệt vọng và đen tối này càng lâu, càng cảm thấy mình không chịu đựng nổi.

Bạc Hà bị thương trở về nhà, trên đường đã nhiều lần gọi điện cho Tổ Lệ, nhưng điện thoại di động của cô ấy vẫn tắt máy.

Bạn đang đọc truyện *Có Gấu Thường Xuất Hiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Cuối cùng cô gọi cho Ứng Nguyên, miễn cưỡng đè nén cảm xúc nghẹn ngào, nhờ anh tới đón. Chờ đến khi cô thấy được bóng dáng cao lớn cường tráng của anh thì không nhận được nữa, nhào vào trong lòng anh khóc nức nở.

“Sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Ứng Nguyên lo lắng vô cùng. Buổi sáng lúc ra cửa không phải vẫn rất tốt sao? Sao khi tan sở lại khóc như trẻ con vậy? Nói công ty có chuyện, sau đó không lâu sau đã về, không lẽ uất ức gì ở công ty sao? “Ngoan, đừng khóc.....” Anh dỗ, vội vàng lấy khăn giấy ra: “Lau nước mắt, nói cho anh, sao lại thế này?”

Cô khóc thút thít, nói năng có chút lộn xộn, nhưng Ứng Nguyên hiểu. Anh im lặng một lúc, gãi gãi đầu: “Aiz, anh thật khó bao biện cho đàn ông. Bởi vì quả thực là có những người đàn ông xấu xa như vậy, hơn nữa số lượng không ít.....”

Mặc dù vẫn có phụ nữ xấu, nhưng so sánh tỷ lệ, đàn ông xấu hơn rất nhiều! Có những người đàn ông, thường tự hào khoe khoang sự tích phong lưu của mình. Trong miệng bọn họ, những người phụ nữ lên giường với bọn họ cũng chỉ là những thân thể để ân ái.

Dĩ nhiên, anh xem thường những người này. Nhìn Bạc Hà khóc đến trắng cả mặt, càng thêm ghét những người này.

“Nghe này, không phải ai cũng xấu xa như thế.” Anh vụng về giúp Bạc Hà lau nước mắt: “Nếu như sau này em bị những kẻ khốn khiếp đó bắt nạt cứ nói cho anh biết, anh nhất định đánh cho hắn răng rơi đầy đất! Ai hại em đau lòng, anh tuyệt đối sẽ không tha thứ cho hắn!”

Bạc Hà bị anh chọc cười, mặc dù khuôn mặt bị lau đến phát đau, nhưng cảm thấy được an ủi: “Nếu sau này anh có bạn gái cũng sẽ không nói như vậy. Giống như Tự Vân nói, có sắc quên bạn!”

“Miệng của con nhò kia thì có cái gì đáng nói?” Ứng Nguyên bĩu môi: “Cho dù em có bạn trai, gả cho người khác, nhưng anh vẫn quan tâm em, chúng ta là bạn tốt nhất! Hơn nữa, anh không có bạn gái.”

“Tại sao không có?” Bạc Hà mở to mắt.

Trên mặt Ứng Nguyên hiện lên vẻ không tự nhiên, anh quanh co một lát, mới nói: “Cũng không phải là chưa từng có! Chẳng qua là, con gái khi yêu rất kỳ lạ, trở nên không giống chính mình. Hơn nữa anh làm công việc này, lúc đi phía Bắc, lúc đi phía Đông, qua các tỉnh, không có nhiều tâm sức để duy trì

tình cảm, tình yêu như vậy sao có thể bền chắc được? Bây giờ chẳng phải rất tốt sao, có em rồi, cần bạn gái làm gì?”

Lời này của anh vừa thốt ra, hai người đều lúng túng. Trong lúc vô tình anh đã vượt quá giới hạn, hai người cùng cúi thấp đầu, đỏ mặt.

“Anh, anh.” Anh muốn giải thích, đáng hận là lời đến bên miệng lại không nói ra được.

“.....Em biết, em hiểu.” Tiếng Bạc Hà nhỏ như tiếng muỗi: “Anh ăn cơm chưa?”

“Ăn, ăn rồi!” Ứng Nguyên ngượng ngừng mở ô, bởi vì trời bắt đầu mưa: “Anh làm cơm chiên trứng, còn nấu canh đặt trong nồi cơm điện giữ nhiệt, em về nhà là có thể ăn.”

Anh không đi ăn ở ngoài? Bạc Hà nhìn anh một cái: “Chúng ta đi thôi.”

Mưa rất lớn, Ứng Nguyên cố che kín cô, bà vai bị ướt sũng một mảng. Mặc dù cô vẫn bị lời nói vô ý của Ứng Nguyên làm cho xấu hổ, nhưng nhìn anh bị ướt, cô đành đỏ mặt dựa sát vào người anh, nhẹ nhàng nắm lấy tay đang cầm ô của anh.

Đọc theo đường đi không ai nói chuyện, chỉ có cảm giác ngượng ngừng, vừa mừng vừa sợ.

Đến cửa nhà, Ứng Nguyên nhìn cô, có ngàn câu vạn chữ muốn nói, nhưng lại cảm thấy mình lỗ mồm. Bạc Hà cũng giữ đầy lời trong bụng, lại chỉ cười cười: “Em về thay bộ quần áo, lập tức đến ngay.”

“Vậy anh về đun lại canh trước.” Anh đặt cây dù bên ngoài kệ giày: “Đừng lâu quá, thức ăn sẽ nguội.”

“..... Vâng” Cô cười cười, khuôn mặt không khỏi nóng lên.

Vào nhà, cô cởi một chiếc giày, rồi lại đứng ngây ra trước cửa. Gấu tiên sinh anh ấy.....Gấu tiên sinh anh ấy nói.....

Anh có em rồi, cần bạn gái làm gì?

Cô không nên vui mừng như thế. Đây chẳng qua là.....Chẳng qua là nhất thời lỡ lời mà thôi. Cô lẽ lười, nhẹ nhàng gỡ đầu mình.

Đúng vậy, không nên vui mừng như thế.

Bởi vì đó chẳng qua chỉ là lỡ lời mà thôi.

Không biết tại sao, cô lại muốn khóc

Ngày hôm sau, Tổ Lệ không đi làm. Cô lo lắng gọi điện thoại, nhưng vẫn không gọi được cho cô ấy.

“Tổ Lệ có xin nghỉ phép không?” Bà chủ mất hứng.

“Có.” Bạc Hà hốt hoảng giải thích: “Có, cô ấy xin với tôi.À.....nghỉ bệnh.”

Bà chủ liếc nhìn cô một cái, thờ dài một hơi: “Ngay cả nói dối cũng không tốt, tương lai cô phải làm sao đây!” Nhưng lại không so đo với cô.

Mặc dù thật mất mặt, nhưng Bạc Hà cũng lên thờ phào nhẹ nhõm. Đại khái là bà chủ sẽ không so đo chuyện Tổ Lệ bỏ bê công việc. Một mặt làm giúp Tổ Lệ một số việc, một mặt lo lắng không yên, nghỉ làm ba ngày sẽ bị đuổi việc, cô bé ngốc này chẳng lẽ cứ tiếp tục thế sao? Đây là thời buổi nào, công việc bây giờ rất khó tìm. Thế mới nói, đều do mình không tốt, tại sao không nói uyển chuyển một chút? Bây giờ nên làm thế nào đây?

Không ngờ buổi chiều Tổ Lệ lại đến công ty, vành mắt đỏ hoe, vẻ mặt ủ rũ. Cô mím chặt môi, vùi đầu trên bàn làm việc làm rất nghiêm túc, không nói một lời.

Bà chủ lạnh lùng nhìn cô một cái: “Bạc Hà nói, cô xin cô ấy nghỉ bệnh?”

Khuôn mặt Bạc Hà lập tức đỏ lên. Tổ Lệ nhìn cô một chút, giọng nói có chút nghẹn ngào: “.....Dạ, buổi sáng em thấy không thoải mái, nghẹt mũi.”

“Thôi tiết thay đổi, phải chăm sóc thân thể kỹ lưỡng một chút.” Bà chủ làm như không biết gì cả: “Hôm nay không có chuyện gì quan trọng, làm hết công việc rồi về nghỉ ngơi đi!”

“.....Em không đi khám bệnh, không có giấy của bác sĩ.” Tổ Lệ khịt mũi một cái.

“Cảm vật còn phải đi khám bệnh à?” Bà chủ bình thản ung dung: “Uống nhiều nước ấm, nghỉ ngơi nhiều là được. Giấy khám? Miễn đi! Ngày mai cố gắng một chút, theo kịp tiến độ là được.” Bà cảm hóa đơn bán hàng: “Phải uống nhiều nước một chút biết chưa? Bạc Hà, không cần gấp, làm hết việc ở đây, đưa Tổ Lệ về nhà nghỉ ngơi. Hôm nay không có việc gì cần gấp.” Nói xong cũng đi ra cửa

Chương 11

“Tốt thật đấy, thất tình còn có thể xin nghỉ bệnh.” Thiệu Tích châm chọc: “Mai một tôi ly hôn có thể xin nghỉ nhà có tang không?”

“Ồ kìa, chị Thiệu Tích, sao chị lại nói gở như thế? Chồng của chị dịu dàng quan tâm như thế, biết kiếm tiền lại hào phóng, còn là quản lý công ty chứng khoán, không có chuyện gì sao lại nguyên rủa mình.....” Lạc Quân cười haha.

Mặt Tô Lệ lúc trắng lúc xanh, chỉ cúi đầu tiếp tục làm việc.

Bạc Hà không đành lòng, thu dọn đồ đạc, nói với cô: “Tô Lệ, chị đưa em về nhà.”

“.....Em còn chưa làm xong việc.” Cô cúi đầu ghi ghi chép chép.

“Không cần làm” Bạc Hà thu dọn đồ trên bàn giúp cô: “Về nhà.”

Tô Lệ ủ rũ mặc cho Bạc Hà thu dọn đồ giúp mình, yên lặng đi theo sau cô, ra khỏi công ty.

Đến trạm xe điện ngầm, Tô Lệ thấp giọng nói: “Chị Bạc Hà, anh ấy thật sự lừa em.....” Khóc to cả buổi sáng, nghĩ rằng nước mắt đã cạn, không ngờ vừa mở miệng, lại khóc òa lên.

Bạc Hà nhẹ nhàng ôm cô, yên lặng giúp cô lau nước mắt.

“Tại sao lại như vậy? Đùa cợt như thế rất vui sao? Lừa gạt nói muốn cưới em, muốn kết hôn với em.....lừa gạt nói yêu em.....Chẳng lẽ, yêu anh ấy nói chỉ là ‘quan hệ’ với em thôi sao?” Cô gào khóc: “Tại sao lại có thể thân nhiên lừa gạt em, chẳng lẽ em không có tim, chỉ là một con rối? Tại sao vậy? Rốt cuộc là tại sao?”

Tại sao? Bạc Hà mờ mịt tự hỏi. Không, cô cũng không biết, chẳng lẽ ngây thơ cũng là một cái tội? Nhìn đời không rõ cũng là một cái tội?

Cô đưa Tô Lệ khóc nức nở về nhà, yên lặng nghe cô ấy đau khổ phát tiết. Đáng tiếc miệng của cô không ngọt, an ủi người khác thế nào cũng không biết. Tại sao cô không thể lợi hại giống như Gấu tiên sinh, có thể lập tức làm cho Tô Lệ mỉm cười?

Thật là hận cái miệng đàn của mình.....

“Thật xin lỗi, chị không biết cách an ủi người khác.” Cô ngồi cạnh nghe Tô Lệ khóc.

“Không, chị Bạc Hà.....” Tô Lệ khóc đến thở hổn hển: “Chị nghe em nói, chính là đã an ủi.....Aaa, tại sao chị Bạc Hà không phải là đàn ông? Nếu chị là đàn ông, em gả cho chị là tốt rồi, Huhu——”

Hai cô gái ôm nhau khóc, khóc đến khi Tô Lệ ngủ, Bạc Hà nhẹ nhàng đắp chăn giúp cô, sau đó mới đi về nhà.

Theo thường lệ ra khỏi trạm xe điện ngầm, gọi điện thoại cho Ứng Nguyên. Trong chốc lát, Ứng Nguyên sai bước đi tới, có chút đau đầu khi phát hiện ánh mắt của cô sưng to như một quả hạch đào.

“Hôm nay sao thế?” Anh lo lắng sờ sờ mí mắt sưng vù của Bạc Hà, phát hiện cô co rúm người lại. Chết tiệt, cô khóc đến đau cả mắt.

“Tô Lệ không có trách em” Cô nhỏ giọng trả lời: “Em đưa cô ấy về nhà, sau đó ngồi bên cạnh khóc với cô ấy.”

Ứng Nguyên im lặng hỏi ông trời. Cô gái nhỏ này mềm lòng như thế, thật sợ cô sẽ khóc đến mù mắt.

“Biết sớm vẫn hơn biết muộn, biết muộn vẫn hơn không biết.” Bàn tay anh vỗ lưng Bạc Hà, mặc dù đã rất nhẹ, vẫn khiến cho Bạc Hà cúi về phía trước hai bước.

“Em nghỉ, cô ấy hẳn đã nghĩ thông rồi.” Sau lưng có hơi đau, nhưng cô hiểu, đây là phương thức Gấu tiên sinh biểu hiện sự thân mật.

Tô Lệ mặc dù còn trẻ, nhưng tính cách quyết đoán, một khi cô phát hiện mình bị lừa, sẽ không tiếp tục đi trên con đường không lối về đó nữa. Không giống những người dù biết nhưng vẫn không thể quyết đoán, cố gắng níu kéo, cho đến khi tình cảm rữa nát biến chất, cuối cùng.....mới cố gắng tìm cách thoát thân.

Tô Lệ thông minh, nhưng cô ngốc, cô rất ngốc rất ngốc. Chính vì biết mình ngốc, cho nên mới cảnh giác không muốn rơi vào lần nữa.

Ứng Nguyên nhìn về mặt đau khổ đến ngán người của cô, ho một tiếng: “Hòn lại chạy đi đâu rồi? Chúng ta đi mua thức ăn thôi.”

“Mình chỉ cần có Gấu tiên sinh là tốt rồi.” Cô lẩm bầm.

Ứng Nguyên bị câu tự lẩm bầm của cô làm cho xấu hổ đến mức khuôn mặt ngăm đen đỏ bừng. Anh không biết phải trả lời thế nào, nhưng không trả lời thì không tốt lắm.

Anh lại ho khan một tiếng: “.....Anh cũng vậy”

Bạc Hà bừng tỉnh lúng túng, cô cúi thấp đầu, không biết tại sao có chút muốn cười cũng có chút muốn khóc. Cô hắng giọng một cái: “Chúng ta đi mua thức ăn đi!”

“Hà? Ừ ừ.....” Ứng Nguyên chột vạt không thôi: “Hôm nay anh đi xe máy. Anh nghĩ đến cửa hàng lớn mua thì tốt hơn.” Anh dẫn Bạc Hà đến chỗ đỗ xe, đưa mũ bảo hiểm cho cô.

Bạc Hà cẩn thận sửa lại váy áo, ngồi ở phía sau anh, run rẩy nắm lấy thanh vịn phía sau xe máy. Ứng Nguyên khởi động xe nhưng lại không đi.

“Đưa tay đây.” Mặt anh giấu dưới mũ bảo hiểm: “Nắm ở phía sau rất nguy hiểm”

Bạc Hà chần chờ một chút, xấu hổ nắm áo khoác của anh. Ứng Nguyên kéo bàn tay nhỏ bé của cô qua, ôm ngang thắt lưng anh: “Ôm chặt, nếu không sẽ nguy hiểm”

Cô hít vào một hơi thật sâu, sợ hãi ôm lấy eo anh, an ủi mình: Gấu tiên sinh mặc áo khoác ngoài rất dày, cũng..... chắc sẽ không sao đâu nhỉ?

Trên thực tế, rất ‘có sao’. Ứng Nguyên đang nghĩ, đi xe máy thật là một ý tưởng ngu ngốc. Bạc Hà luôn ăn mặc rất bảo thủ, nhưng dựa vào gần như vậy, thỉnh thoảng dừng lại lúc đèn đỏ, anh phát hiện, Bạc Hà thật rất ‘có vốn liếng’.

Bình thường cô luôn ăn mặc kín đáo, nhìn không ra, nhưng mà bây giờ..... Niêm mạc mũi của anh không tốt, sắp phun máu mũi mất rồi!

Anh mắng mình: Sao lại có ý nghĩ tà ác đó? Người ta tin mình như thế, thật là không nên!

“Ứng Nguyên?” Bạc Hà nhỏ nhắn áp vào lưng anh: “Có phải em chiếm chỗ khiến anh không có chỗ ngồi không? Em lui về phía sau một chút là được.” Cô cố gắng lui về phía sau, vừa lúc gặp phải đèn đỏ, cô lại “trượt” đụng vào lưng Ứng Nguyên.

Thật là khiến người không chịu nổi.....Không, anh không nói đến mũ bảo hiểm của Bạc Hà, mà là xúc cảm mềm mại đáng chết kia, áo khoác thật dày cũng không ngăn được mà ——

Anh cố gắng đè nén, bắt đầu niệm chú nghĩa Tam Dân [1], nếu không anh sợ sẽ ‘máu tươi năm bước’ —— đàn ông quả nhiên là sinh vật tà ác.

Cuối cùng cũng đến cửa hàng lớn, mười phút ngắn ngủi đối với anh mà nói giống như trộn lẫn giữa thiên đường tội ác và địa ngục.

“Sao thế?” Bạc Hà tháo mũ bảo hiểm xuống, nhìn khuôn mặt cứng đờ của Ứng Nguyên: “Em đụng làm anh đau sao? Thật xin lỗi, đau lắm à? Có bị bầm hay không? Về nhà em giúp anh xoa.....”

Xoa? Cô nói là.....Cô muốn vạch áo của anh lên, dùng bàn tay mềm mại nhỏ bé kia xoa lưng cho anh?

Anh vội vàng bịt mũi, ông trời đáng chết, ông xem thường Tạ Ứng Nguyên tôi!

“Không, không có gì hết.” Giọng anh ồm ồm nói: “Không sao hết.”

“Em đụng vào lưng anh, tại sao lại chảy máu mũi vậy?” Bạc Hà nghi hoặc lấy khăn giấy ra: “Lau đi này, máu chảy qua ngón tay kia. Coi chừng là bị nóng trong người? Hay là thiếu Vitamin C!”

Anh không biết trả lời thế nào, không thể làm gì khác hơn là cầm lấy khăn giấy: “Anh nghĩ anh thiếu rất nhiều vitamin, không chỉ C thôi đâu.”

Không biết loại Vitamin nào có thể tăng khả năng kiềm chế? Anh cần loại vitamin đó.

Sau này anh không bao giờ.....đi xe máy nữa.....

Bạn đang đọc truyện *Có Gấu Thường Xuất Hiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Đến cuối hạ, nhà máy xây dựng kiếm com nhờ các công trình tương đối nhàn hạ. Công ty bọn họ ít nhân công, du lịch dành cho nhân viên rất nhàn chán, nhưng bà chủ rất rộng rãi, bà ấy thường một khoản trợ cấp du lịch, đi chơi hai ngày, cộng với hai ngày cuối tuần, có chừng năm ngày nghỉ.

Trong phòng làm việc, các cô gái vui mừng đến phát điên, thảo luận nên đi đâu chơi, đủ loại kế hoạch, hành trình tốt đẹp. Bạc Hà mỉm cười nghe các cô nói, chỉ im lặng lắng nghe.

Cô không giống những cô gái không buồn không lo đó. Nhưng số tiền trợ cấp nho nhỏ này lại giúp ích rất lớn cho cô. Giày của cô đã nên thay từ lâu, A Bá giúp cô sửa giày không biết đã lắc đầu bao nhiêu lần: “Cô à, đôi giày này của cô đã mòn lắm rồi, nên mua đôi mới đi!”

A Bá đã muốn mua một đôi cho cô, khiến cô vô cùng ngượng ngùng.

Đi du lịch? Đó là mơ ước của người khác, không phải mơ ước của cô. Cùng lắm là cô xem quảng cáo một chút, tưởng tượng ra một chuyến đi vui vẻ mà thôi.

“Em sẽ được nghỉ năm ngày.” Cô cười nói với Ứng Nguyên: “Mấy ngày này có thể làm bữa sáng. Anh muốn ăn bánh mì ốp la hay cháo trắng?”

“Sao được nghỉ? Nghỉ đông à?” Ứng Nguyên rất vui, trước giờ anh vẫn chưa được ăn bữa sáng Bạc Hà làm!

“Không phải, công ty tụi em hàng năm đều cho đi du lịch, có cho trợ cấp du lịch nữa đấy.” Cô nhẹ nhàng kéo tay Ứng Nguyên: “Thật tốt quá, em có thể mua giày mới.”

“Oa, phúc lợi của công ty em thật tốt.” Ứng Nguyên cảm thấy không đúng: “Giày mới? Em không đi chơi? Có ngày nghỉ, có trợ cấp, sao không đi vậy? Nếu như em cảm thấy một người đi nhàn chán, anh có thể xin nghỉ đông đi với em!”

Bạc Hà cảm thấy có chút lúng túng: “À, chuyện đó.....Em thích ở nhà, ha ha, đừng nhắc nữa!” Cô vội vàng cúi đầu, hốc mắt có chút nóng lên.

Nếu như có thể, dĩ nhiên cô muốn đi chơi. Lần trước đi du lịch là lúc nào? Cô đã không còn nhớ rõ.....Suy nghĩ thật lâu mới nhớ ra, chính là chuyến du lịch tốt nghiệp trung học? Vốn ba mẹ không cho cô đi, là giáo viên gọi điện đến nhà, nói chỉ có một mình cô không đi thì không tốt lắm, mẹ mới miễn cưỡng đáp ứng.

Thì ra đã nhiều năm như vậy rồi!

Cô luôn rất an phận, ham muốn vật chất cũng rất thấp. Nhưng mà thỉnh thoảng, chỉ là thỉnh thoảng thôi, cô cũng hy vọng trong tay có một chút ít tiền, có thể đi du lịch. Cô thích xe lửa, thích xem phong cảnh đẹp đẽ ngoài cửa sổ chọt lướt qua rồi biến mất. Lúc bà ngoại còn sống, vừa đến nghỉ hè, sẽ dắt tay cô, dẫn cô về quê.

Vẫn còn nhớ những phong cảnh đẹp đẽ kia, còn nhớ thức ăn tiện lợi vừa đơn giản vừa ngon trên xe lửa..... khuôn mặt tươi cười dịu dàng của bà ngoại.

Bà ngoại rất thương cô, anh trai rất thông minh nhưng cũng rất thích bắt bẻ, nghỉ hè thà ở nhà chơi đồ chơi cũng không muốn về vùng quê nóng chết người. Bà ngoại thích Bạc Hà nhỏ luôn thành thực không âm ỉ không nghịch ngợm, Bạc Hà cũng thích bà ngoại.

Nhưng sau khi bà ngoại qua đời, dường như cô không còn đi xe lửa nữa.

Nghe qua dường như rất khó tin? Rất xin lỗi, không phải thiếu nữ nào cũng hạnh phúc vui vẻ, cũng được hưởng cuộc sống ‘cảnh vàng lá ngọc’. Những cô gái khác khổ giống như cô rất nhiều, luôn bị đè thật sâu ở dưới đáy xã hội.

Người khác có bản lĩnh quệt nát năm sáu thẻ tín dụng, mắc nợ trên trăm vạn còn có ba mẹ thu dọn tàn cuộc, còn những cô gái nghèo khổ như các cô thì sao? Chỉ có thể nhờ vào đôi tay mình mà thôi.

Thà là lấy tiền đi mua giày, cũng không muốn lãng phí trên “mơ ước” không thiết thực kia.

Cả buổi tối, Ứng Nguyên không nói gì, chẳng qua là mang theo vẻ mặt tìm tòi nghiên cứu nhìn cô.

“Bạc Hà, sáng mai khỏi cần làm điểm tâm” Anh suy nghĩ một chút: “Nếu em không bận gì, đến chỗ làm với anh đi. Ngày mai công việc rất nhàn, chỉ có phun xi măng thôi. Tuy nhiên, cạnh đó có một con suối nhỏ, mát mẽ lại thoải mái, em mang theo vài cuốn sách, chúng ta có thể ăn trưa dã ngoại. Cơm trưa? Không cần mang, anh nhờ vợ của chú Liêu chuẩn bị giúp, em chỉ cần mang theo cuốn sách muốn xem, ăn mặc nhẹ nhàng một chút là được rồi.”

Bạc Hà tròn tròn mắt, một lúc sau mới lúng ta lúng túng nói: “.....Như vậy có được không?”

“Được, dĩ nhiên là được.” Ứng Nguyên nói như chuyện đương nhiên: “Anh là quản đốc mà, anh nói có thể là có thể!”

Ngày hôm sau, từ sớm Ứng Nguyên đã tới đón cô. Ngồi trên chiếc xe jeep chạy kinh thiên động địa của anh, đi thẳng tới nơi.

Công trường của Ứng Nguyên nằm ở rất sâu trong núi, đào đường hầm, ở công trường đương nhiên đầy bụi đất và tiếng cơ khí ù ù.

Nhưng mà cách công trường không đến nửa dặm, bên cạnh một dòng suối trong vắt yên tĩnh xây một dãy nhà chỉnh tề sạch sẽ, là nơi nghỉ ngơi của các công nhân, đôi vợ chồng già Cố Liêu cũng ở nơi này.

Ở nơi sơn cốc thanh tịnh và đẹp đẽ này, chỉ có dòng suối nhỏ róc rách, chim hót véo von, có sự yên tĩnh của thế ngoại đảo viên. Rừng cây rất lớn sinh trưởng dọc hai bên bờ suối, che đi ánh mặt trời độc hại. Mây trên núi rất yên tĩnh, ngồi dưới bóng cây, nghe tiếng suối chảy, gió thổi, thích hợp cho việc đọc sách và ngủ.

“Nơi này không tệ đúng không?” Khuôn mặt thô kệch của Ứng Nguyên mang theo nụ cười dịu dàng: “Hôm nay anh còn có việc bận, không thể ở với em. Nhưng em có thể đi dạo ở đây một chút, đọc sách thư giãn, muốn nghịch nước cũng được, nước không sâu. Người khác còn thích câu cá gì đó, chỉ là anh không thích. Nếu như em muốn câu cá, anh kêu A Bá hay dì Liêu dẫn em đi câu.”

“Không không không, em sợ câu cá.” Cô vừa mừng vừa sợ: “Em, em rất thích, rất, rất.” Sao miệng cô luôn vụng về như vậy? Lời cảm ơn thôi mà cũng không nói nổi?

“Thích là được rồi.” Ứng Nguyên yêu thương xoa xoa đầu cô. Đáng thương, kinh tế thiếu thốn như vậy, nhất định rất ít ra ngoài dạo chơi? Quen cô vài tháng, cô không ở công ty thì ở nhà, nhiều lắm là đến hiệu sách mượn sách về giải trí. Ăn không ăn ngon, mặc không mặc đẹp, đôi giày kia mặc dù được giặt rất sạch sẽ, nhưng nhìn rất cũ.

Chỉ là một dòng suối nhỏ trong núi cũng có thể khiến cô vui mừng đến hai mắt tỏa sáng. Anh cảm thấy rất khó chịu, vô cùng khó chịu. Cô gái tốt như vậy, lại không được ai quan tâm. Con gái từ nhỏ nên được người ta thương yêu, cô cũng không nên ngoại lệ!

“Anh nhờ dì Liêu đi với em, một chút nữa đi ấy sẽ lên núi hái rau, em đi theo đi ấy tản bộ đi!” Ứng Nguyên nhẹ nhàng ôm cô: “Hôm nay công trường phải phun xi măng, buổi trưa anh dẫn em đi ăn cơm, được không?”

“Được, được, cảm ơn, cảm ơn. Anh thật tốt, anh thật tốt.” Bạc Hà không ngừng gật đầu, cô thích khóc, hốc mắt lại đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Có Gấu Thường Xuất Hiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Thấy cô như vậy, trong lòng Ứng Nguyên càng khó chịu hơn. Đàn ông trên thế giới này đều bị mù hết rồi, không nhìn thấy được sự lương thiện đáng yêu của cô, để cho cô một mình bơ vơ như vậy, không ai chăm sóc. Đến cả người thân của cô cũng không quan tâm tới cô.

“Không cần cảm ơn, thật là, chỉ là thuận tiện thôi.” Thật ra thì anh còn muốn trốn việc ở công trường, đi với cô, trong núi này còn có rất nhiều nơi rất đẹp!

Thế giới này lớn như vậy, những nơi có cảnh đẹp lại càng nhiều, nhất định là cô chưa từng thấy bao giờ.

“Buổi trưa anh trở lại tìm em.” Anh dặn dò, lại đến nhờ cậy dì Liêu một lúc, mới lưu luyến không rời trở về công trường.

“Chủ nhiệm của chúng tôi, gương mặt tuy dữ dằn nhưng rất tốt bụng.” Dì Liêu mặt đầy nếp nhăn cười hi hi nói: “Bạn trai như vậy không tệ, tương lại có thể suy nghĩ đến việc gả cho cậu ta.”

Chăm chú nhìn chăm chăm bóng lưng dần xa của Ứng Nguyên, Bạc Hà bị lời nói của dì Liêu làm cho sợ hết hồn: “Không có, không có đâu! Chúng con chỉ là bạn rất thân thôi.” Cô liếc chết xua tay, mặt đỏ giống như quả cà chua.

“Rồi rồi ——” Dì Liêu an ủi vỗ vỗ cô, chẳng qua là nụ cười sâu hơn một chút: “Con gái da mặt mông, đều nói là bạn tốt. Dì và ông nhà dì cũng đơn thuần là bạn tốt, sống cùng nhau hai ba chục năm rồi! Mọi người đều giống nhau thôi.”

“Không, không phải mà!” Đầu Bạc Hà ra đầy mồ hôi.

“Không sao không sao!” Dì Liêu kéo tay cô: “Chủ nhiệm muốn đi đưa cháu đi chơi, đi muốn đi hái su su, cháu đã từng ăn chưa? Ăn rất ngon đó! Còn có cánh điều hầu. Ai, người ta nói đó là niềm kiêu hãnh của vùng rừng núi. Trong núi chơi rất vui, đi thử đi! Cho cháu cái nón này, nếu không lát nữa phơi nắng cần thận áoàng.”

Cô kinh ngạc nhìn khuôn mặt lương thiện chất phác của dì Liêu, cảm thấy vừa xa lạ vừa quen thuộc. Mặc dù hình dáng không giống, nhưng cô lại có cảm giác như đây là bà ngoại!

“Dì Liêu, để cháu cầm túi giúp dì.” Cô xấu hổ chủ động cầm túi cho dì Liêu, giống như cô thường hay cầm túi giúp bà ngoại.

“Hèn chi chủ nhiệm lại thích cháu, cháu thật ngoan.” Di Liêu mỉm cười với cô: “Đứa con gái nhà dì luôn chạy nhảy khắp nơi, không có lúc nào rảnh, cứ chê dì rầy rà, có con gái như cháu thật tốt! Dì, chúng ta đi thôi.”

Đứng ở công trường nhìn xe bê tông đi qua đi lại, trong lòng Ứng Nguyên có chút bất an.

Bạc Hà then thùng, cái này anh biết, đưa cô gái dễ xấu hổ như vậy cho một bà dì xa lạ chăm sóc, không biết có được hay không? Mặc dù dì Liêu rất tốt rất nhiệt tình, nhưng anh không hy vọng Bạc Hà vì xấu hổ mà tủi thân.

Càng ngày anh càng không chịu được khi thấy cô ảm ức.

Vừa đến buổi trưa, anh vội vàng rời khỏi công trình. Thấy Bạc Hà ngồi dưới bóng cây, vừa cười nói với dì Liêu vừa chọn rau, thoạt nhìn rất vui vẻ, tâm trạng thấp thỏm của anh mới hết.

“Chơi có vui không?” Anh thích bộ dáng lúc này của Bạc Hà, thật vui vẻ, không buồn không lo: “Dì Liêu, cháu sắp chết đói.”

“Sắp chết đói mà bây giờ mới tới? Bỏ rơi bạn gái ở đây.” Dì Liêu đặt rau sang một bên: “Đã nấu xong từ sớm chờ cháu đó. Chậm một chút nữa, dì sẽ cùng A Hà ăn sạch, không chừa cho cháu.”

Anh muốn thanh minh Bạc Hà không phải là bạn gái anh, thấy cô xấu hổ đỏ mặt, không biết sao lại nuốt xuống mọi lời phủ nhận. “.....Dì Liêu lại thiên vị! Dì, Bạc Hà, chúng ta đi ăn cơm dã ngoại. Dì Liêu chỉ thương con gái, suýt chút nữa ngay cả cơm cũng không cho anh ăn.”

Bạc Hà cười, cầm giỏ cơm cô làm cùng dì Liêu, nhẹ nhàng khoác tay lên khuỷu tay Ứng Nguyên: “Dì Liêu, chúng cháu ra bên suối ăn cơm, buổi chiều cháu trở lại.”

“Đi đi, không cản trở lại sớm.” Dì Liêu đưa bọn họ ra cửa.

Tránh khỏi những công nhân trở về ăn cơm, bọn họ đi theo đường mòn ở phía sau. Rừng cây um tùm, bên cạnh là dòng suối nhỏ uốn quanh, lá rụng phủ kín đường mòn, giống như đi trên một tấm thảm mềm mại, âm vang sáo sạt.

Đi một lát qua một khe núi, đường mòn nhỏ hẹp trở nên rộng thoáng, một con suối chảy quanh co, cao hơn khoảng nửa người so với mặt sông tạo thành một thác nước nhỏ tự nhiên chảy róc rách, kèm theo tiếng gió mát thổi, ngâm nga giai điệu hân hoan của mùa hè.

“Oa!” Bạc Hà mở to hai mắt.

Mấy con bướm vàng xinh đẹp lớn cỡ bằng đồng xu bay trên mặt nước, xinh đẹp, nhanh nhẹn động lòng người.

“Những người quản lý gọi đây là Hồ Điệp cốc.” Ứng Nguyên lấy thức ăn trong giỏ ra, đặt trên mặt khăn. Ngồi trên cỏ, bắt đầu ăn bữa trưa do dì Liêu làm.

Nhìn Bạc Hà đang ngẩn người, anh có chút buồn cười: “Tới đây, ăn cơm thôi. Em không đói bụng sao? Không cần nhìn chăm chăm chúng nó thế đâu, những con bướm đó cũng không chạy mất.”

“Ừ.....” Cô lưu luyến thu lại tầm mắt: “Thật là đẹp, đẹp quá đi!”

Ứng Nguyên nhìn ngó bốn phía. Anh đã đi khắp nơi, cảnh đẹp hơn nữa cũng nhìn rồi. Nơi này tuy không tẻ, nhưng cũng chỉ là một cảnh rất bình thường mà thôi.

Nhưng qua ánh mắt ngạc nhiên của Bạc Hà, anh cũng bắt đầu cảm thấy nơi này vô cùng vô cùng đẹp.

Mặc dù vẻ đẹp này mang theo hơi thở tang thương. Thương cho một cô gái xinh đẹp đơn thuần, cuộc sống lại chỉ có hai bàn tay trắng.

“Nếu như em thích, anh có thể dẫn em đi khắp nơi.” Anh háng giọng một cái, có chút lúng túng: “Thực ra anh thích đi khắp nơi, nhưng một mình đi du lịch rất nhàm chán.....”

Bạc Hà nhìn chăm chăm anh một lúc lâu, cúi đầu: “.....Em không có tiền.” Loại bất lực ngược ngùng này khiến cô chảy nước mắt, mặc dù cô đã rất cố gắng nuốt xuống.

“Tiền? Không quan trọng! Cũng không phải có rất nhiều tiền mới có thể đi du lịch.” Nhưng nơi nào mới thích hợp đi du lịch, không khiến cho Bạc Hà cảm thấy xấu hổ lúng túng đây? Linh quang chợt lóe, anh nói: “Em có nghe qua Tập Tập chưa?”

“Tập Tập Tập [1]? Em biết.” Cô gật đầu một cái.

Anh thở phào nhẹ nhõm: “Chỉ cần đi xe lửa là có thể đến! Mặc dù là khu ngắm cảnh, nhưng có thể lái xe đạp hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã ở trấn nhỏ. Chỗ dừng chân cũng rất tiện nghi, nếu như không muốn thuê căn hộ, thuê phòng trọ giá không tới một ngàn đồng! Nếu chúng ta chia nhau, thêm tiền giao thông, tiền thuê phòng, chi phí ăn uống, thì chi tốn không tới ba ngàn là có thể đi được.....”

Đi xe lửa! Có thể ngồi thật lâu trên xe lửa, nhàn nhã ăn thức ăn tiện lợi trên xe, cười xe đạp chạy khắp nơi ở trấn nhỏ..... Giống như ở nhà bà ngoại lúc trước.

Hơn nữa, cũng không phải quá đắt. Mua giày rồi, cô vẫn còn chút tiền có thể dùng.

“Ngày mai chúng ta đi đi.” Ứng Nguyên thuyết phục cô: “Em đưa cho anh hai ngàn, anh sẽ lên kế hoạch cho chuyến đi, chơi thật vui, có được không?” Anh biết rõ tuy bề ngoài Bạc Hà yếu đuối, nhưng nội tâm lại rất quật cường, dù nói gì cũng sẽ không nguyện ý để anh bỏ tiền: “Lái xe thì cũng được, chỉ là đường rất xa, anh sợ em mệt mỏi.”

“Em muốn ngồi xe lửa.” Bạc Hà thấp giọng nói, ánh mắt lộ ra vẻ khát vọng không cầm được.

“Được, chúng ta đi xe lửa.” Khát vọng nhỏ bé trong mắt cô khiến cho mũi anh cay cay, anh gật đầu thật mạnh: “Chúng ta cùng đi ra ngoài một chút.”

Cô không nên nhận ý tốt của Ứng Nguyên như thế. Nhưng mà, cô không kìm lòng được. Cô thích trời xanh, thích gió biếc, bản tính vẫn luôn bị trói buộc trong đô thị, vậy nên bây giờ cô không nên được tâm trạng muốn bay ra.

“Đi chơi liên tục hai ngày liền, có phải rất quá đáng hay không?” Cô sợ hãi cười.

Nụ cười đó làm tim anh đau đớn. Cô. Cô xứng đáng được nhận những thứ tốt hơn, có cuộc sống vui vẻ hơn, mà không phải nghèo khó khổ quần giữa chốn đô thị to lớn như vậy, để muộn phiền giết chết cả tuổi xuân!

“Một chút cũng không.” Anh cam đoan: “Tin anh.”

Cô vô cùng tin tưởng đưa tay cho Ứng Nguyên: “Em tin anh.”

Bạn đang đọc truyện *Có Gấu Thường Xuất Hiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Ngày hôm sau, trời nhiều mây không mưa.

Bọn họ thức dậy thật sớm, vội vàng đón xe điện ngầm đến trạm xe lửa. Suốt đường đi Bạc Hà rất hưng phấn, trái ngược với tính hướng nội thường ngày, nói linh tinh không ngừng. Tối qua cô có mượn máy tính của Tự Vân, nghiên cứu tư liệu cả buổi tối, quá mức hưng phấn, cho nên lên xe không bao lâu, giọng cô càng ngày càng nhỏ, cuối cùng ngủ thiếp trên vai Ứng Nguyên.

Ứng Nguyên cực kỳ cẩn thận cởi áo khoác ra, đắp lên người cô. Mặc dù là mùa hạ, nhưng điều hòa trong xe lửa vẫn lạnh, nếu không cẩn thận sẽ bị cảm.

Sợi tóc mềm mượt của cô xõa trên vai anh, gương mặt an tĩnh khi ngủ nhìn rất trẻ, giống trẻ con, không giống một người hai mươi tuổi chút nào. Càng quen cô, càng hiểu tính cách nhạy cảm hay suy nghĩ của cô, xã hội đen tối tàn khốc này đối với cô mà nói quá gian khổ.

Cô hoàn toàn không được hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc không lo không nghĩ của một cô gái, phải lo lắng về tài chính, còn bị gánh nặng sinh kế của gia đình đè lên vai. Thản thảng mà nói, anh tuyệt đối không tin tưởng nam nữ bình đẳng, nếu thật sự bình đẳng, phụ nữ cũng sẽ không bị đau đớn mỗi kỳ sinh lý, còn phải chịu khổ cực lúc sinh đẻ.

Đàn ông nên chăm sóc cho phụ nữ một chút, quan tâm nhiều một chút. Ba của anh rất tin vào điều này, cũng giáo dục anh như vậy. Mặc dù những người phụ nữ trong nhà được nuông chiều đến mức “vô pháp vô thiên”, nhưng trên khuôn mặt của mẹ và em gái luôn ngập tràn nụ cười hạnh phúc, khiến cho những người đàn ông như bọn họ có cảm giác tự hào.

Đều là phụ nữ, tại sao Bạc Hà phải chịu nhiều khổ cực như vậy, không có ai quan tâm yêu mến?

Anh rất khó chịu, vô cùng khó chịu.

Nhưng mà, là một người ‘bạn tốt’, việc anh có thể làm bây giờ có hạn. Vì không vượt qua giới hạn kia, anh phải thật cẩn thận. A, anh thật không muốn mất Bạc Hà. tình cảm nam nữ rất nông cạn, một khi hai người qua lại sẽ để lại rất nhiều hậu quả sau này.

Đã quen với rất nhiều cô gái tốt, nhưng kết quả cuối cùng luôn là càng ngày càng không chịu nổi, cho đến khi tình cảm rạn nứt, đau khổ chia tay. Nửa đêm tỉnh mộng, không phải là anh không áy náy, luôn có cảm giác mình đã phá hủy sự ngây thơ, tốt đẹp của những cô gái kia.

Mặc dù trong chuyện tình cảm, tổn thương anh chịu cũng không ít hơn họ, nhưng anh là đàn ông, anh có thể thoát ra được. Những cô gái kia thì sao?

Vừa nghĩ nếu như. Không, anh không muốn Bạc Hà phải chịu loại tổn thương này.

Nhưng anh lại muốn bảo vệ cô, yêu thương cô.....Chuyện “bạn tốt” có thể làm quá thực quá ít.

“Anh không biết mình nên làm gì bây giờ.” Anh lăm bằm lâu bầu: “Bạc Hà, anh nên đối xử với em thế nào bây giờ?”

Trong lúc Bạc Hà mơ mơ màng màng tỉnh dậy đã nghe được câu này, mặt của cô đỏ lên, cúi đầu tiếp tục giả bộ ngủ, tim đập mạnh như trống đánh.

Làm gì là sao? Đối xử với cô thế nào là sao? Thật ra thì cô hiểu, nhưng lại không muốn hiểu, cũng không dám hiểu.

Cô cũng không biết nên làm gì bây giờ. Chỉ có thể dựa vào cánh tay rắn chắc của anh, rũ mắt xuống. Nếu là bạn tốt..... cô sẽ không mất đi Gấu tiên sinh.

Không thể tưởng tượng, cũng không dám tưởng tượng, sau khi mất đi Gấu tiên sinh thì sẽ thế nào, cô nghĩ, có lẽ còn đau khổ hơn thất tình gấp trăm lần!

Xe lửa lắc lư theo tiết tấu, hai người tâm ý giống nhau, lại có nỗi đam chiều riêng, không thể nào khiến đối phương hiểu được.

Ngồi trên xe lửa thật lâu, cuối cùng bọn họ cũng đến được tuyến Tập Tập. Trong lòng mỗi người đều có tâm sự, ngược lại không trò chuyện vui vẻ giống bình thường, có cảm giác hơi lúng túng, khiến cho bọn họ xấu hổ.

Đến Tập Tập, thấy gần trạm xe lửa náo nhiệt giống như nội thành, hai người mới sững sờ bật cười, không khí ngưng ngừng cũng được quét sạch.

“Sớm biết vậy đến chợ đêm Sĩ Lâm còn tốt hơn.” Ứng Nguyên cười.

“Đừng vậy mà, em rất vui.” Bạc Hà nhìn quanh, mọi thứ đối với cô đều vô cùng mới mẻ.

Bên cạnh trạm xe lửa còn có một cái sân khấu, dàn nhạc đang biểu diễn náo nhiệt, còn có đồ vui có thưởng, thật có không khí của ngày nghỉ.

Tập Tập không có tắc xi, vừa ra khỏi trạm xe lửa, Ứng Nguyên rất quen đường thuê được chiếc xe đôi, chờ Bạc Hà đi tìm nhà trọ.

Tìm được một nhà nghỉ bình dân nổi tiếng rất phù hợp, nhưng chỉ còn một phòng đôi.

“Rất xin lỗi, mùa hè mà, rất đông khách.” Trong lòng bà chủ rất áy náy: “Dù sao hai người cũng đi chung, ở phòng đôi rất hợp, được không?”

Ứng Nguyên lâu bầu trong lòng, anh không muốn để cho Bạc Hà cảm thấy lúng túng, đang muốn tìm nhà nghỉ khác, Bạc Hà lên tiếng: “Không sao, chúng tôi ở một phòng cũng được.”

“Bạc Hà.....” Ứng Nguyên trợn mắt.

“Có sao đâu?” Bạc Hà cũng mở to mắt theo: “Như vậy chi phí sẽ được giảm bớt.”

Anh gãi gãi đầu, không biết nên nói thế nào: “Em thật ngốc, quá tin tưởng người khác.”

“Không phải ai em cũng tin, em chỉ tin anh thôi.” Bạc Hà rất tin cậy nhìn anh.

Thấy vẻ tin tưởng như thế, anh còn có thể nói gì?

Phòng của bọn họ, ánh sáng chiếu xuống nền nhà, trên trần có quạt, cũng có máy điều hòa, còn có một ban công lớn nhìn ra ngoài.

Thời tiết buổi chiều mùa hè nóng bức khiến người ta buồn ngủ, Ứng Nguyên ra ban công hút thuốc lá, Bạc Hà cũng đi theo, hai người nhìn ngắm phong cảnh núi rừng, tán gẫu không mục đích.

Kể ra cũng thật buồn cười, ngàn dặm xa xôi chạy tới Tập Tập, bọn họ lại ở trong phòng trọ cả buổi chiều. Thứ nhất là nóng, thứ hai là Bạc Hà mệt mỏi, trò chuyện một chút cô đã nằm trên ghế salon mơ màng ngủ.

Đắp cho cô chiếc chăn mỏng, không biết tại sao trong lòng anh trào dâng một chút rung động, nhưng lại không có tà niệm.

Thật hồng bét. Đường như anh rất thích cảm giác này, rất thích Bạc Hà.

Trong đầu anh hiện lên một câu Nhật ngữ: Trên mức tình bạn, chưa tới mức người yêu.

Loại cảm giác này rất khó diễn đạt thành lời, yêu cô nhiều hơn mức tình bạn, nhưng lại không phải người yêu. Rất cố gắng duy trì sự cân bằng mong manh này, nhưng mà dần dần, anh cũng không còn muốn duy trì.....Anh cần phải cẩn thận suy nghĩ.

Nhìn về yên tĩnh khi ngủ của Bạc Hà, anh suy nghĩ rất lâu, cho đến khi Bạc Hà tỉnh lại.

“Em đã ngủ thiếp đi sao?” Bạc Hà tỉnh táo lại, phát hiện Ứng Nguyên đang nghiêm túc nhìn cô chằm chằm, có chút hoảng hốt cười cười: “Em không biết tại sao, lại ngủ như vậy.....”

“Em không quen đi xa, mệt mỏi thôi.” Ứng Nguyên dịu dàng sờ sờ đầu cô: “Mặt trời sắp lặn rồi, chúng ta ra ngoài một chút, được không? Trên đường có nhiều cây, sẽ không bị nắng.”

Bạc Hà dịu dàng gật đầu một cái: “Em đi rửa mặt.”

Chuyến đi lần này, trở thành một trong những kỷ ức đẹp nhất của Bạc Hà. Ứng Nguyên dẫn cô đến vườn ươm nở đầy hoa hướng dương, đạp xe đạp đôi trên đường núi, đi dạo khắp trấn nhỏ, còn nói chuyện phiếm với ông chủ nhà ăn tri thức đầy mình, ăn món ăn chính gốc của người Hẹ.

Không phải cảnh sắc Tập Tập đặc biệt mà là cảm giác thông dong nhân nhả, luôn có người quan tâm chăm sóc bên cạnh cho mình ý lại mọi lúc mọi nơi, khiến cho cô cảm thấy chuyến đi lần này vô cùng tốt đẹp.

Có lẽ là vì Gấu tiên sinh! Anh ở cạnh cô, vô cùng đáng tin cậy. Vào buổi tối, anh còn ôm chần ngủ trên nền nhà, nhường giường lại cho cô.

Mặc dù sau đó cô nói chuyện phiếm với anh rồi cùng nhau ngủ trên nền nhà, nhưng Gấu tiên sinh vẫn rất giữ lễ phép.

Cô tin tưởng đây là một người vô cùng đáng tin.

Chuyến đi lần này kéo gần khoảng cách giữa họ, cũng khiến cho Bạc Hà càng thêm tin tưởng Ứng Nguyên, càng muốn ở cạnh anh. Trở lại Đài Bắc, cô vẫn giữ thói quen ngồi trên sàn nhà đọc sách, gối đầu vào chân anh, anh sẽ vuốt tóc cô, trong mắt đầy vẻ sủng ái dịu dàng.

Cô không hy vọng nhiều. Chỉ cầu cho cuộc sống như thế mãi mãi không biến mất.

Mặc dù biết đây là chuyện không thể.

Bạn đang đọc truyện *Có Gấu Thường Xuất Hiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Nhận được điện thoại của mẹ gọi cô về ăn cơm, trong lòng Bạc Hà có chút thấp thỏm.

Thật vất vả cô mới ổn định lại, bắt đầu cảm thấy cuộc sống chung quanh trở nên tươi sáng, bây giờ cô thật sự không muốn trở lại nơi gọi là “nhà” đó.

Lúc trước anh trai muốn kết hôn, mẹ cô không nói hai lời ra lệnh cô dọn ra khỏi nhà. Lý do là nhà quá nhỏ, anh trai kết hôn nên sau này không thể tiếp tục thuê nhà ở ngoài, phải trở về.

Quả thực, căn nhà chỉ khoảng tám mươi mét vuông, ba mẹ và anh trai, chị dâu ở là chật. Hơn nữa, trong nhà tính ra cũng chỉ có ba phòng.

Chuyện cô đau lòng chính là, cô chuyển ra ngoài chỉ vì có phòng trống cho anh trai làm phòng làm việc.

Từ nhỏ cô luôn là đứa con ngoan, có điều thành tích học tập hơi kém. Nhưng khuyết điểm duy nhất này trong mắt mẹ cô lại trở nên vô cùng lớn, cho dù cô có cố gắng thế nào đi nữa, mẹ cũng không thích cô.

Chẳng qua là.....cô không ngờ, vừa mới trải qua nỗi đau thất tình, mẹ lại thẳng tay đuổi cô ra khỏi nhà.

Nhưng cô cũng đã đứng lên, học thói quen sống độc lập. Công việc của cô rất thuận lợi, lại có một người bạn tốt như Tự Vân làm bạn cùng phòng, cô cũng dần quên đi nỗi đau bị vứt bỏ.

Sau này mỗi lần mẹ gọi điện thoại cho cô, không phải muốn mượn tiền thì là khóc than, cô đã sớm tập thành thói quen. Lần này sao đột nhiên lại muốn cô về nhà ăn cơm? Chuyện này chưa từng xảy ra.

Mặc dù bất an, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn về nhà.

Nhưng vừa bước vào cánh cổng màu đen, tâm trạng của cô liền trầm xuống.

Chị dâu ôm con cho bé bú sữa, cười với cô khách khí xa cách, ba gật đầu với cô một cái, anh trai chỉ nhìn chằm chằm vào TV.

“Con đã về.” Cô nói thật nhỏ.

“Sao lại mang cả giày vào? Cởi ra đem ra ngoài!” Mẹ đang bụng thức ăn ra ngoài quát cô: “Sàn nhà cũng không phải chị lau? Chân đầy cát thế mà cứ bước vào!”

Bạc Hà không nói gì nhìn đồng giày vút lung tung trước cửa và đôi giày cô đặt dựa vào tường ngay ngắn. Cô yên lặng cầm giày của mình lên, đặt ra ngoài cửa.

“Để đôi giày cũng lâu thế à?” Mẹ cô lại mắng: “Hơi lạnh bay hết rồi! Đóng cửa lại nhanh lên! Xem chị kia, nói vài câu đã bày ra cái vẻ muốn khóc, cô là con dâu nuôi từ bé sao? Nhìn là thấy ghét.”

Chị dâu ôm đứa nhỏ, không nói gì bước vào phòng. Anh trai thấy cô ấy vào phòng, cũng đi theo.

“A? Phương Văn, Lý Trì, cơm dọn xong rồi.” Giọng nói của mẹ thay đổi, có vẻ vô cùng hòa ái dễ gần: “Mau ra đây ăn cơm đi.”

“Bé con buồn ngủ, tôi con ăn. Mẹ, mọi người ăn trước đi.” Chị dâu nói ra từ trong phòng: “Lý Trì, đi ăn cơm đi, tôi em ăn sau.”

Anh trai cô không vui bước ra ngoài, ngồi ở bàn ăn chờ người xới cơm cho.

“Chị còn đứng ngây ra đó làm gì?” Mẹ cô mắng: “Đi rửa tay, bung canh lên đây.”

“Đừng la nữa.” Người ba trầm lặng của cô nói: “Coi chừng làm cháu trai thức giấc.” Lúc này mẹ cô mới im lặng.

Bữa cơm này rất im lặng. Anh trai bê bát cơm đi xem TV, trên bàn chỉ có ba mẹ và cô. Ba cô vẫn luôn là người không thích nói chuyện, chỉ im lặng ăn. Mẹ cô thì ngược lại từ đầu tới cuối đều nói không ngừng, luôn mắng cô.

Cô thật sự không biết, mẹ gọi cô trở về làm gì? Chẳng lẽ mẹ không có ai để mắng, nên cố tình gọi cô trở về để mắng? Cô biết, cô biết rõ, đối với mọi người mẹ đều dịu dàng chăm sóc, thậm chí có chút cảm giác nhìn nọt lấy lòng, ngoại trừ cô.

Cô không hiểu tại sao, thật sự không hiểu.

Vì để ít bị mắng một chút, cô vẫn cố gắng nghe lời, kiếm được tiền đều ngoan ngoãn cầm về, nhưng số lần cô bị mắng cũng không giảm đi nhiều lắm.

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ cô cũng không thật sự yêu mối tình đầu đó. Anh ta tượng trưng cho một hy vọng đó là —— cô có thể có được một gia đình hạnh phúc vui vẻ, không bị mắng, không chịu nhục nhã, cô cũng sẽ không để cho con cái chịu loại tra tấn tinh thần này.

Đó có lẽ là lần duy nhất người luôn ngoan ngoãn như cô chống đối lại mẹ? Cô không để ý đến sự phản đối của mẹ, qua lại với người đàn ông kia. Bất hạnh chính là, lần này mẹ cô đúng rồi... Người đàn ông kia là một kẻ tồi tệ. Khi cô mang thương tích khắp người về nhà, thứ cô nhận được không phải lời an ủi mà là những lời trách mắng ác độc vô tận và sự châm chọc khiêu khích giống như axit.

Hồi này nhớ lại, cô vẫn không thể tin được những lời đáng sợ đó đều xuất phát từ người mẹ ruột thịt của mình.

Theo bản năng rút cổ tay lại. Bác sĩ nói cô may mắn, da khép lại rất tốt, nếu không nhìn kỹ sẽ không phát hiện được cô đã từng cắt cổ tay.

Khi đó, ngay cả nhà mình cô cũng không thể về, vừa sợ hãi vừa sa sút, phải sống cô đơn một mình. Thất tình tuyệt vọng, gần như là nổi điên, cuối cùng lại làm ra một việc ngốc nghếch: cầm con dao gọt trái cây cắt động mạch cổ tay của mình.

Sự thật chứng minh, TV và truyện tranh đều lừa người. Cô đau đến sắp chết, vết thương lại đông lại không chảy máu nữa. Cô không biết nên cười hay nên khóc, không thể làm gì khác hơn là yên lặng đến bệnh viện khám, khâu vết thương trên cổ tay lại.

Tuy nhiên cơn đau này lại khiến cô tỉnh táo. Mặc dù thời điểm cô đau đớn nhất đã gọi mẹ, rất muốn có thể về nhà.

Nhưng cái nhà đó, đã không còn vị trí cho cô nữa.

Không có nhà cũng không sao, cô đã không cần về nhà nữa rồi.

“.....Tôi nói với chị nửa ngày, rốt cuộc chị có nghe hay không vậy?” Giọng nói lớn tiếng của mẹ Lưu xuyên thấu qua suy nghĩ của cô.

Bạc Hà chậm rãi để chén đĩa xuống: “Chuyện gì ạ?” Không, không cần sợ mẹ. Hiện tại ở nơi này cô chẳng qua chỉ là khách, hơn nữa phần lớn tiền lương của cô đều cầm về trả tiền thuê nhà, thực tế là để trả lại công ơn nuôi dưỡng.

“Tôi nói, chị chuyển về đây đi!” Bà Lưu càng tức giận: “Nói với chị lâu như vậy chị lại không chịu nghe!”

“Chuyển về nhà?” Bạc Hà sững sờ: “Tại sao? Con ngủ ở đâu?” Thành thật cô có về nhà ngủ qua đêm, ngay cả phòng sách cô cũng không được ngủ, bởi vì anh trai thường làm việc trong phòng rất khuya. Bình thường cô đều ngủ trên ghế salon trong phòng khách.

“Tôi định chỉ một khoản tiền thuê người sửa lại ban công phía sau. Tốn rất nhiều tiền đấy!” Bà Lưu nghiêm nghị nói: “Vì để cho chị có thể chuyển về nhà, tôi phải tiêu nhiều tiền như vậy, chị đừng không biết điều.”

Là ban công sau ngay cả cái giường đôi cũng không đặt vừa đó sao?

“Không cần phí tiền, con sống ở bên ngoài rất tốt.” Bạc Hà ăn canh, tính toán mau chóng chuẩn về.

“Đĩ nhiên tôi biết chị sống rất tốt, ở bên ngoài hưởng không biết bao nhiêu hạnh phúc!” Bà Lư nổi giận: “Cũng không nghĩ lại xem bà già này ở nhà mệt gần chết, chị chỉ nghĩ cho mình thôi à! Ở bên ngoài phải tốn bao nhiêu là tiền. Không bằng tiết kiệm số tiền đó, đưa cho tôi giữ để làm đồ cưới. Hôn nữa bé con cũng dần lớn rồi, chị dâu chị phải đi làm, chị không về nhà giúp đỡ tôi, chẳng lẽ muốn nhìn thấy mẹ chị mệt chết? Sao tôi lại sinh ra một đứa con gái ích kỷ như vậy.....”

Bạc Hà chùn bước, sợ hãi trong thời gian dài khiến cho cô suy tụt chút nữa đã nghe theo. Nhưng mà, chuyển về nhà, cô sẽ không thể cùng đọc sách với Gấu tiên sinh trải qua đêm dài yên tĩnh.

“Mẹ à, là mẹ bảo con dọn ra ngoài!” Thái độ cô khác hẳn bình thường, run rẩy phản kháng.

“Lúc đó là lúc đó, bây giờ là bây giờ! Rốt cuộc thì bao giờ chị chuyển về nhà?”

“Con không muốn chuyển về nhà.” Dừng khí của cô đột nhiên dâng lên: “Con không muốn chuyển về nhà.”

Đúng, giọng nói của cô đang run rẩy, sợ hãi và vâng lời từ nhỏ đến lớn tích lũy thành bản năng khiến cho cô chịu áp lực vô cùng lớn. Nhưng cô vẫn muốn từ chối.

Gấu tiên sinh không có cô vẫn có thể sống rất tốt, nhưng nếu cô không có Gấu tiên sinh.....Cô không biết phải làm gì, cô sẽ không sống được.

Cô không muốn trở lại cái nhà đã vứt bỏ cô.

“Ở bên ngoài tốn bao nhiêu là tiền? Chị về nhà có ăn có ở, cần gì lãng phí tiền bạc ở bên ngoài? Sửa cái ban công đó mất đến mấy vạn, ngay cả quần áo tôi cũng không có chỗ phơi, phải dùng máy sấy, tiền điện tăng lên tôi cũng chưa đòi chị.....” Bà Lư dùng một chút, kinh ngạc nhìn con gái từ trước đến nay luôn sợ sệt.

“Chị nói gì? Chị không muốn chuyển về?” Giọng bà Lư cao lên: “Chị thật là to gan, dám nói không chuyển về?!” Bà giận đến phát run, cầm chiếc thìa đánh mạnh vào tay Bạc Hà: “Chị là cái thứ gì, dám không nghe lời tôi? À, tôi biết rồi, chị lại không biết xấu hổ bám theo thằng đàn ông nào rồi, nên mới dám không nghe lời tôi đúng không? Không biết xấu hổ, thật đúng là không biết xấu hổ! Chị còn muốn bỏ bao nhiêu đứa nhỏ nữa mới biết sợ?”

Tức giận quá độ khiến cho bà Lư bắt đầu sử dụng những từ ngữ ô uế, tức giận la mắng, giống như đang chửi kẻ thù mà không phải là đang mắng con gái mình, từ ngữ khó nghe hơn cũng không chút nề mặt mà nói ra.

Bạc Hà chỉ cảm thấy đầu óc mờ mịt, hốc mắt thâm lẹ, chỉ có thể cúi đầu nghe, mặt đỏ đến không thể đỏ hơn nữa, xấu hổ đến mức hận không thể chết đi.

“Đã đủ chưa?” Ông Lư lạnh lùng để chiếc thìa xuống: “Bạc Hà, đi mua đồ với ba.”

Bà Lư bị ông Lư ngăn lại, sững sốt một chút, khóc lên: “Tôi vì cái nhà này tận tâm tận lực, ông lại không biết giúp tôi, luôn đứng về phía người khác.....Trước kia thì đứng về phía mẹ ông, bây giờ lại đứng về phía con gái, tôi không phải là vì cái nhà này hay sao? Ông chỉ biết giúp người khác.....”

Ông Lư không kiên nhẫn nhìn bà ta mấy giây: “Bạc Hà, đi thôi.”

Bạc Hà cầm ví, vội vã mang giày, giống như chạy nạn đi theo sau lưng ba ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Có Gấu Thường Xuất Hiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Ba vẫn luôn là một người trầm lặng ít nói lại lạnh lùng. Mỗi ngày ông đi làm bảy giờ về nhà ăn tối, xem TV, tắm, ngủ, tiền kiếm được đều đưa hết cho mẹ. Hàng xóm đều nói, ba là một người đàn ông tốt có trách nhiệm.

Nhưng mà cô vẫn cảm thấy, ba cách bọn họ rất xa. Rõ ràng người ngồi trong nhà, lại giống như người ngoài cuộc. Cho dù bà nội tranh chấp với mẹ, hay là mẹ dạy dỗ cô, ông cũng chỉ thờ ơ quét mắt nhìn họ tranh cãi ồn ào, sau đó lại đưa mắt nhìn TV.

Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên ba muốn ra ngoài với cô.

Ba vẫn im lặng như trước, đến tiệm tạp hóa dưới tầng mua bao thuốc, hai chai nước, đưa một chai cho cô. Cô gần như là ‘vừa mừng lại vừa lo’ nhận lấy.

“Ngồi đi!” Ông Lưu vỗ vỗ mặt ghế đặt trước tiệm tạp hóa: “Uống chút nước, lau nước mắt, sau đó trở về nhà đi.”

Bạc Hà run rẩy cầm chai nước lên, nước mắt lại muốn trào ra: “Ba, con không muốn dọn về nhà.”

“Ba không kêu con chuyển về nhà.” Ông mờ mịt nhìn khói trắng lượn lờ trước mắt: “Con ở bên ngoài tốt là được rồi, đừng trở về nữa.”

Cô có chút giật mình, cũng không dám hỏi, chỉ lẳng lẳng uống nước.

“.....Con cũng đừng trách mẹ con.” Ông Lưu thở ra một lớp khói: “Bà ấy không nổi giận với con thì còn có thể nổi giận với ai? Bà ấy sợ ba, sợ bà nội con, anh trai con lại là tim là thịt của bà, chị dâu con thông minh lanh lợi, nhà mẹ đẻ lại có tiền, không quan tâm ở nhà chồng có được hay không. Mẹ con ăn nói vụng về ngốc nghếch, sao dám to tiếng với nó? Nhưng mẹ con đối với con cũng quá đáng.”

Ông Lưu cúi đầu im lặng một hồi: “.....Cho tới bây giờ ba vẫn không yêu mẹ con.”

Bạc Hà bị sợ đến mức nhảy dựng lên. Cho tới bây giờ cô cũng chưa từng nghe ba mẹ nói những chuyện này.

“Ba không yêu bà ấy, cưới bà ấy..... Là vì bà ấy lừa ba mang thai.” Ông Lưu chìm trong ký ức không vui: “Bà nội con cũng không thích bà ấy, nhất là sau khi phát hiện bà ấy không mang thai. Cho đến khi mang thai anh con, bà nội con mới hòa hoãn với bà ấy một chút, cho nên bà ấy vẫn luôn rất cưng chiều anh trai con.....”

Khói trắng lượn lờ trong không trung, ông Lưu nhớ lại những chuyện đã qua. Khi đó, ông đã có bạn gái cũng đã bàn đến chuyện kết hôn, nhưng ông vẫn không đành lòng tổn thương cô em lớp dưới sống chết dây dưa lại cuồng dại này, lại không ngờ rằng cô gái nhìn có vẻ đơn thuần ấy lại chuốc say ông, lừa ông một vỏ.

Yêu? Xin lỗi, ông không có cách nào yêu bà ấy. Mặc dù ông chịu trách nhiệm cưới bà, nhưng vẫn luôn dùng sự lạnh lùng và im lặng để kháng nghị. Cái gì ông cũng không quan tâm, cái gì cũng không muốn, ôm sự tức giận và hận ý lạnh như băng. Khi mẹ ngược đãi bà ấy, thậm chí ông còn có khoái cảm trả thù.

Người đàn bà kia phá hủy tình yêu cả đời của ông. Bà ta đáng đời.

Nhưng mà ông già rồi, bọn họ đều già rồi, hận có sâu hơn nữa cũng dần dần phai nhạt, ngược lại còn có chút hối hận.

Đây là gia đình ông, là vợ ông, con gái ông. Vợ trở nên như thế là do ông tạo thành, con gái chịu khổ, bị sỉ nhục, cũng là do ông hại.

Sự vụn vụn này đã không thể nào thay đổi được nữa rồi, ông không thể yêu vợ, nhưng ít nhất ông có thể không hận bà ấy nữa, cũng không để cho người vợ tâm hồn bị bóp méo này làm hại đến con gái của ông nữa.

“Con có thể không cản trở lại.” Ông vụng về, có chút ngập ngừng vỗ bả vai con gái: “Một mình sống bên ngoài nên cẩn thận. Không nên hận mẹ con..... Muốn hận, thì hận ba đi.”

Nước mắt Bạc Hà chảy xuống, cô lắc đầu: “Con không hận, không hận ba mẹ.”

“Con là đứa bé ngoan, vẫn luôn là đứa bé ngoan.” Ông Lưu lại rút ra một điều thuốc: “Có chuyện gì thì gọi điện cho ba. Thật ra thì..... tiền nợ đã trả hết, con không cần đem tiền về nữa, nên giữ chút tiền lại cho mình.”

Bạc Hà khóc gât đầu, sụt sùi suốt.

“Trở về đi, trở về đi.” Ông bi thương ngẩng đầu nhìn ánh đèn trong nhà mình: “Không cản trở về nữa.”

Bạc Hà muốn nói gì đó với ông, nhưng chỉ nghẹn ngào không nói. Cô muốn ôm ba, rồi lại sợ hãi, vài lần nuốt xuống cô mới lấy lại được giọng nói của mình: “Ba, vậy con về đây.....”

Đi được mấy bước, ông Lưu gọi cô lại: “Bạc Hà.”

Cô quay đầu lại, khuôn mặt đầy nước mắt.

“.....Con mấy tuổi rồi?” Khuôn mặt già nua của ông Lưu khắc sâu một loại thống khổ.

“Con, con hai mươi bốn rồi ba à.”

Tối hôm nay, ông mới biết tuổi của con gái mình. Ông già rồi, già thật rồi. Vì một lúc sai lầm thời niên thiếu, ông lại mang theo tức giận cả đời, dường như không hề nhìn đến quá trình lớn lên của con gái, dĩ nhiên cũng không quan tâm đến con trai.

Cuộc đời của ông..... Ý nghĩa chân chính là gì chứ? Ông đã bỏ qua cái gì, đã từng nhận được cái gì?

Cười khổ, ông Lưu bắt đầu cười khổ: “.....Đi đường cẩn thận.”

Nhìn bóng dáng mảnh mai của con gái dần khuất xa, trong lòng ông Lưu có chút mờ mịt. Mất đi chữ “hận” làm trụ cột, ông càng ngày càng không biết

phải đối xử với người vợ già yếu giống ông thế nào.

Ông nghĩ, ông phải cẩn thận suy nghĩ.

Bạc Hà khóc suốt đường về nhà. Mặc dù rất hận bản thân tại sao thích khóc như vậy, nhưng lúc này trong lòng có trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không ngừng lại được. Chờ đến khi tới trạm xe điện ngầm, sờ sờ cặp mắt sưng to như quả hạch đào của mình, quyết định tự mình trở về nhà.

Đề cho Gấu tiên sinh nhìn thấy, anh sẽ rất lo lắng.

Chưa đi được mấy bước, một giọng nói tựa như sấm rền vang lên bên tai: “Thật là càng lúc càng to gan, muộn như thế còn dám về nhà một mình?”

Thật vất vả mới ngừng được nước mắt, vừa thấy Gấu tiên sinh cô lại khóc tiếp.

“A trời, không phải anh có ý dọa em đâu.” Ứng Nguyên bị cô làm cho giật mình: “Em biết giọng của anh luôn lớn như vậy mà.” Dưới ánh đèn đường, hai con mắt của cô sưng to đến mức gần như không mở ra được: “Né? Em còn né? Sao thế? Không phải là trở về ăn cơm thôi sao? Muốn ăn đến mức khóc suốt đường trở về sao?”

“Em, em,” Trong lòng sốt ruột, nước mắt càng rơi nhanh hơn: “Em, mẹ em muốn em chuyển về nhà,” Cô nói lung tung xộn lộn, xen lẫn tiếng khóc sụt sùi. Thật may là năng lực lý giải của Ứng Nguyên cao, có thể xâu chuỗi lại những chuyện đã xảy ra, đối lại là người khác chần chẫn nghe không hiểu.

“Ban công phải không? Tại sao em trả tiền nợ rồi còn phải ngủ ban công?!” Anh nổi giận thật sự: “Người nhà nổi gì chứ? Sau này không cần trở về! Không có nhà để về thì có gì to tát? Sợ gì! Nhà anh chính là nhà em!”

Bộ mặt đầy nước mắt nước mũi của Bạc Hà bị Ứng Nguyên chọc cho tươi tỉnh trở lại cười một tiếng: “.....Nhà anh mở tiệm tạp hóa hả? Còn nói ‘Family chính là nhà bạn[1]’ nữa.”

[1] Câu slogan của FamilyMart

Thấy cô cười, Ứng Nguyên thở phào nhẹ nhõm: “Anh cũng chỉ tùy tiện nói vậy thôi.” Anh im lặng một hồi, nói: “Chúng ta về nhà đi!”

Ứng Nguyên dẫn cô trở về, quan tâm lấy một cái khăn mới cho cô lau mặt. Thật ra thì cô nên trực tiếp về nhà tắm ngủ, không biết tại sao, cô lại đến nhà Ứng Nguyên.

Trải qua một đêm này, cô rất cần nụ cười của Gấu tiên sinh.

“Em muốn nói gì thì cứ nói.” Anh rất nghiêm túc ngồi bên Bạc Hà: “Anh không biết an ủi người khác, nhưng anh sẽ nghe.”

Chưa từng có ai thật sự muốn nghe cô tâm sự, Gấu tiên sinh chính là người đầu tiên!

Nói cái gì cô cũng không nhớ rõ. Chỉ nói thao thao bất tuyệt về những đau khổ và khát vọng chất chứa trong lòng nhiều năm qua.

Nói đến khi giọng khàn khàn, rơi lệ.

“Em thật sự rất muốn ôm ba,cũng hy vọng ba ôm em một cái. Cho đến bây giờ em vẫn chưa từng được ba ôm,” Là một đứa nhỏ không ai thương yêu, hi vọng hèn mọn nhất chỉ có như vậy.

Ứng Nguyên không nói một lời, nhìn Bạc Hà dựa lên bờ vai của anh khóc vô cùng đáng thương: “Xin em đừng cho rằng anh xúc phạm em” Anh ôm Bạc Hà ngồi lên chân, nhẹ nhàng ôm cô: “Giống như vậy sao?”

Cô hốt hoảng, thân thể cứng lại. Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt thương xót của Ứng Nguyên, cô chôn mặt trong ngực anh, hai tay ôm chặt anh: “Ừ, thật xin lỗi,”

Anh đặt cằm trên đỉnh đầu Bạc Hà, trong lòng vô cùng thương tiếc. Đây chính là khát vọng rất khó nói ra,chỉ hy vọng một cái ôm ấm áp.

Trong lòng mỗi người đều có một phần nào đó giống trẻ con. Nếu như tình thân bị thiếu hụt nghiêm trọng, sẽ hy vọng vào tình yêu. Tình yêu quan trọng như vậy sao? Cũng chưa chắc.

Là do người yêu có thể ôm ấp thoải mái, mà bình thường,chỉ cần một cái ôm thật chặt là đủ.

Thương tiếc, đau đớn, an ủi, ấm áp,Trong cái ôm này, có một sự an ủi và thỏa mãn sâu lắng. Loại cảm giác này rốt cuộc là cái gì?

Sâu lắng hơn tình bạn, dịu dàng hơn tình thân,Chẳng lẽ, không thể gọi là “tình yêu” sao?

“Bạc Hà ” Ứng Nguyên lên tiếng: “Đề cho anh chăm sóc em đi!”

Cô kinh hãi, đột nhiên ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nghiêm túc cương trực của Ứng Nguyên: “Cái gì?”

Sớm nên như vậy rồi đúng không? Không ai quy định người yêu không thể là bạn, cũng không ai quy định yêu nhau nhất định phải chia tay! Mặc dù anh chần chờ, bài xích.....Nhưng nếu như là Bạc Hà, đáng giá để thử một lần.

“Chúng ta hẹn hò đi!”

Bạn đang đọc truyện *Có Gấu Thường Xuất Hiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Bạc Hà bị lời tỏ tình của Ứng Nguyên làm cho choáng váng, được hay không được cô cũng không nói nổi, ngay cả chạy cũng quên mất, chỉ ngơ ngác ngồi trong lòng anh, tròn tròn mắt, trong đầu ong ong.

Cô không nói được lúc này mình vui hay không vui.

Mừng như điên? Hay là vô cùng sợ hãi? Hay nói không chừng, cô vẫn luôn khát vọng có thể nghe được câu này, nhưng cũng sợ nghe được câu này

Chúng ta hẹn hò đi!

Hồi lâu sau, cô yếu ớt lên tiếng, ánh mắt sưng đỏ lại nhỏ lệ, nhẹ nhàng nức nở: “Anh, anh phạm quy.....”

Câu nói này không đầu không đuôi nhưng Ứng Nguyên hiểu. Anh hít sâu một hơi, rất thần nhiên thừa nhận: “Anh phạm quy. Nhưng tại sao anh phải kìm nén chứ? Anh thật sự rất thích em, muốn bảo vệ em, ở bên em. Liều mạng phủ nhận, cố mang lấy cái thân phận “bạn tốt” này mới thật mất tự nhiên.”

Anh nắm tay Bạc Hà, bàn tay nho nhỏ lạnh như băng được sưởi ấm: “Để cho anh chăm sóc em có được không?”

Bạc Hà lắc đầu, rồi lại gật đầu. Cô rũ mắt xuống, đột nhiên phát hiện không thể khóc vì nỗi đau mới là đau khổ thật sự.

“Em rất muốn đồng ý, nhưng không thể đồng ý.” Trái tim của cô rất đau rất đau, đau vô cùng. Cô sẽ mất Gấu tiên sinh, cô sắp mất anh, sau khi cô thắng thần thừa nhận, sẽ mất anh vĩnh viễn.....

Tại sao anh lại phạm vào quy tắc quan trọng như vậy? Không phải chúng ta đã thỏa thuận sẽ làm “bạn tốt” vĩnh viễn sao?

“.....Em không thể đồng ý.” Cô nuốt nước miếng mấy cái, nuốt nghẹn ngào xuống: “Em không muốn sau này anh lại hận em. Em không phải là cô gái tốt như anh nghĩ đâu, em không tốt, không thể lập gia đình.”

Cô nhảy xuống khỏi đùi Ứng Nguyên, hốt hoảng tìm ví của mình.

Tạm biệt, Gấu tiên sinh, vĩnh biệt.....

“Tại sao không thể, sao lại không thể lập gia đình?” Ứng Nguyên tựa vào cửa, ngăn cô tông cửa chạy ra: “Em giết người phóng hỏa? Hay là đặt bom ở trạm xe điện Đài Bắc?”

“Anh anh anh..... Anh không nên ép em!” Bạc Hà khóc òa lên, vết thương trong lòng vẫn chưa từng khỏi hẳn, lúc này lại bị hung hăng xé ra: “Anh, anh nhất định muốn nghe em nói đúng không? Em, em không phải là.....em không phải là xử nữ! Chẳng những như vậy, em còn..... em còn ... đứa bé.....” Cô không nói được, chỉ cảm thấy quá khứ đau thương điên cuồng ùa về gần như muốn bóp nghẹt cô. Cô đánh Ứng Nguyên: “Cho em về nhà! Cho em về nhà! Em không muốn gặp lại anh, em không bao giờ.....xuất hiện trước mặt anh nữa! Để em về nhà!”

Ứng Nguyên nghiêm túc nhìn Bạc Hà đang vừa khóc vừa la hét, có chút bất đắc dĩ ôm cô vào lòng: “Đây không phải lỗi của em”

“Là lỗi của em, là em không tốt!” Cô nhắm chặt đôi mắt sưng đau, cả người run rẩy.”Tại sao em lại không thể từ chối? Tại sao em lại không bảo vệ nó? Đứa bé kia.....Nó không có lỗi! Tại sao em lại ích kỷ như vậy? Em không thể nào yêu thêm bất cứ ai khác nữa.....”

Ngôn ngữ lộn xộn, cô không biết phải biểu đạt đau khổ và áy náy của mình như thế nào. Trong lúc yêu đương cuồng nhiệt, cô không ngừng tự nhủ với bản thân phải giữ được lý trí, nhưng mà người kia.....Lúc cô yêu người kia, tất cả yêu cầu của anh ta, cô đều không thể cự tuyệt, không thể chống cự.

Là do cô quá yếu đuối. Cũng bởi vì cô quá yếu đuối, mới có thể dâng lên tất cả những thứ quý báu nhất của mình, mới có thể làm liên lụy đến đứa bé vô tội đó.

“Chuyện này chẳng lẽ một mình em có thể làm được sao?” Ứng Nguyên vỗ lưng cô, dịu dàng ôm cô: “Nếu như có lỗi, cũng là lỗi của hai người. Huống chi, chuyện đó cũng không phải là sai lầm.”

Anh đã dùng hết vốn từ rồi. Dù gì bây giờ cũng đã là thế kỉ 21, lại còn có cô gái khóc lóc đau lòng vì vấn đề này, là một người đàn ông, anh rất khó hình dung nổi.....

Nhưng anh nhớ tới chủ trương “Không phải xử nữ không lấy” của đám bạn xấu của mình, anh hơi hiểu cảm giác của Bạc Hà.

Nhưng là đàn ông thối nát như vậy cũng chỉ chiếm tỷ lệ rất ít. Mà anh luôn có cảm giác chán ghét và ghê tởm đối với việc dùng tấm màng mỏng ngu xuẩn đó để đánh giá phẩm giá của phụ nữ.

Muốn giữ tấm thân xử nữ? Được, đây là lập trường của họ. Nhưng lại coi hành vi cá nhân này như một nghi thức tôn giáo thần thánh không thể xâm phạm, chối bỏ tất cả sự đổi lập, làm cho người ta vô cùng chán ghét.

Chuyện nam nữ là ham muốn của con người. Tại sao phải chịu đựng tuân theo quan niệm xã hội xưa cũ hủ bại này? Loài người văn minh là phải tiến về phía trước chứ không phải đi thụt lùi.

“Chúng ta vẫn là bạn tốt.” Ứng Nguyên nhìn cô chăm chú, “Em có thể suy nghĩ thật kỹ. Nhưng tâm ý của anh sẽ không thay đổi. Mặc dù anh cũng từng có bạn gái, cũng không phải là xử nam, nhưng tâm ý của anh đối với em rất chân thành. Nếu như em nhất định phải đánh đồng anh với đám súc sinh kia, anh sẽ vì cảm thấy bị vũ nhục mà tổn thương.”

Sau tối hôm đó, quả nhiên Ứng Nguyên không hề nhắc đến chuyện này nữa. Anh vẫn bày tỏ thái độ thẳng thắn không kiêng kỵ chăm sóc cô như trước, mỗi ngày đều đưa Bạc Hà đi làm về nhà.

Bạc Hà biết anh đang đợi, anh đang đợi đáp án của cô.

Cô không biết..... Cô chỉ cảm thấy rất rối loạn, loạn đến mức không biết làm thế nào cho phải.

Nếu không gạt đầu, dường như cô cũng sẽ mất đi Gấu tiên sinh.....

Không sai, Gấu tiên sinh rất kiên nhẫn, nhưng tính kiên nhẫn của một người đàn ông liệu có thể kéo dài được bao lâu? Cho dù Gấu tiên sinh hoàn toàn không giống những người khác?

Cô thật sự không biết.

Dường như cảm thấy áy náy khi tiếp nhận sự dịu dàng của anh..... Rốt cuộc cô cũng nhìn thẳng vào tình cảm giữa bọn họ. Cho dù bạn tốt hơn nữa cũng không hy sinh vô điều kiện như Gấu tiên sinh, giữa bọn họ đã sớm không còn là “bạn tốt”.

Tại sao cô lại chiếm đoạt thời gian và tâm sức của Gấu tiên sinh chứ? Thanh xuân của đàn ông cũng có hạn thôi.

Nếu đi, cô không bỏ được tình cảm này; không đi, lương tâm cô sẽ bị cắn rứt nặng nề. Chấp nhận? Cô đã quá sức mệt mỏi một lần rồi, sợ đối mặt với tình cảm tan vỡ; Không chấp nhận? Cô..... cô đã yêu anh quá sâu, không thể nào quên được.

Tinh thần không yên như vậy mặc dù không ảnh hưởng đến công việc, lại khiến cho cân nặng của cô giảm xuống trầm trọng.

Bà chủ nhìn thấy trợ thủ đắc lực như vậy, chuông báo động trong lòng cũng vang lên.

Cô bé này vừa ngoan ngoãn lại có trách nhiệm, công ty lúc này không thể thiếu cô được. Sợ nhất là, nếu cô kết hôn sẽ không đi làm, vậy thì thật phiền toái. Nhìn cô gần đây luôn lo được lo mất, giống như là đang yêu. Dù sao cũng là con gái, dù có ngoan ngoãn cách mấy cũng phải yêu đương mấy lần, không sao.

Nhưng mà yêu là yêu, kết hôn lại là chuyện khác.

Bà chủ suy đoán một lát, cuối cùng gọi cô vào phòng làm việc.

“Bạc Hà, năm nay cô cũng sắp hai mươi lăm rồi đúng không?” Bà chủ hòa ái dễ gần nói.

Cứ tưởng là chuyện công việc, Bạc Hà bị bà chủ hỏi vậy có chút sững sờ: “Sang năm tôi hai mươi lăm rồi.”

“Cũng là lúc nên suy tính chuyện kết hôn rồi.” Bà chủ gạt đầu một cái: “Bây giờ đàn ông xấu ngày càng nhiều, người đang hoàng không còn bao nhiêu. Cô luôn bán mạng cho công ty, tôi cũng đã nói cho ông chủ thay Bạc Hà để ý một chút, chứ đàn ông qua lại chỗ này có mấy ai có thể tin tưởng? Cô phải đi đâu tìm đối tượng đây? Vừa khéo em trai ông chủ tốt nghiệp nghiên cứu sinh, cũng muốn tìm một cô gái tốt. Tôi thấy hai người cũng rất xứng đôi, chiều thứ sáu tuần này cho hai người gặp mặt làm quen với nhau, được không?”

Bạc Hà kinh hoàng đến mức mặt trắng bệch, một lúc lâu sau mới ấp ả ấp ửng nói: “Bà chủ, chuyện của tôi không vội.....”

“Sao lại không vội?” Bà chủ vô cùng độc đoán trả lời: “Con gái là phải lập gia đình. Từ lúc cô tốt nghiệp đã đến đây làm, tôi đối xử với cô như em gái ruột vậy. Chuyện chung thân đại sự của cô sao tôi có thể không lo hả? Cô cũng không phải không quen thân nhà tôi, em trai ông chủ cô cũng đã gặp

mấy lần, là người trầm tĩnh, không thích nói chuyện, nhưng là người trí thức hiểu lễ nghĩa, gia sản nhà tôi cũng không ít, sẽ không bạc đãi em. Cứ quyết định như vậy đi, chiều thứ sáu nha, vừa lúc cho hai người uống chén trà gặp mặt nhau một lần..... “

Cô không biết phải nói gì. Công việc là nguồn sống duy nhất của cô, vô cùng quan trọng. Từ trước đến nay cô đều nghe lời thuận theo, chưa từng làm trái lời của bà chủ. Hoặc giả, sau khi quan hệ hai mẹ con rạn nứt, cô có chút coi bà chủ như mẹ của mình.

Mặc dù độc tài ngang ngạnh giống nhau, nhưng bà chủ lại đối xử công bằng với cô hơn mẹ nhiều, cô cố gắng bao nhiêu, sẽ được thừa nhận bấy nhiêu. Từ một phương diện nào đó, cô có thể cả gan dám phản kháng với mẹ nhưng cũng rất khó có thể phản kháng lại bà chủ.

Công việc này không đơn giản chỉ là một công việc, mà bà chủ cũng không chỉ là bà chủ mà thôi.

Nhưng mà, cô nghĩ đến Gấu tiên sinh.

“.....Em đã có đối tượng rồi.” Bạc Hà cúi đầu nói.

Bà chủ hàm súc sâu xa nhìn cô một cái. Thật là, cô gái nhỏ chưa từng nhìn thấu việc đời, người nào đối tốt với cô một chút cô liền móc tìm móc phổi ra cho, sao bà lại có một trợ thủ đắc lực ngốc nghếch như vậy? Cho dù là vì lòng riêng hay là sợ cô kết hôn rồi chạy mất, rốt cuộc cũng vì muốn tốt cho cô thôi.

“Trước khi kết hôn, xem xét nhiều một chút thì tốt hơn.” Bà chủ thần nhiên nói, “Cũng không phải muốn cô lập tức kết hôn, biết thêm nhiều người cũng tốt, không phải sao? Cứ vậy đi, chiều thứ sáu tan tầm xong rồi đi cùng!”

Bạc Hà sốt ruột đến muốn khóc, nhưng cô lại không có cách nào phản bác, chỉ yên lặng rời khỏi phòng làm việc. Mấy ngày sau tinh thần vẫn không yên.

Cô nên nói với Gấu tiên sinh thế nào đây?

Chần chờ rồi lại chần chờ, cô không có cách nào nói ra miệng, vừa lúc Ứng Nguyên nói với cô: “Chiều thứ sáu anh có chuyện phải đi với bạn, không thể đón em về nhà. Em nhớ ăn cơm, buổi tối anh đến tìm em.”

Bạc Hà thăm thò phào nhẹ nhõm: “Em.. vừa lúc chiều thứ sáu em cũng có chuyện.”

“Há? Làm thêm giờ à?” Ứng Nguyên thuận miệng hỏi.

“Cũng gần như vậy. Bà chủ muốn em theo bà ấy ra ngoài.” Cô cúi đầu, không dám nhìn Ứng Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Có Gấu Thường Xuất Hiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Thứ bảy, mang theo tâm trạng thấp thỏm, cô bước lên xe của bà chủ.

Bạc Hà an ủi bản thân: người ta đã học tới nghiên cứu sinh, sao thêm nhìn đến một người mới tốt nghiệp cao đẳng, diện mạo bình thường như cô? Cô có chút ấn tượng với em trai của bà chủ, tuy chưa từng nói chuyện, nhưng là một người đàn ông lịch sự, sạch sẽ, nhìn rất thuận mắt.

Đàn ông như vậy chắc chắn sẽ có rất nhiều bạn gái, là do anh trai và chị dâu quá quan tâm nên mới gượng ép sắp xếp buổi xem mắt như vậy.

Chỉ là xem mắt mà thôi. Cô không dám từ chối bà chủ, nhưng có thể xin người kia thông cảm. Nếu chỉ là gọi điện thoại....chắc là cô có thể nói ra miệng.

Tuy rằng đã có chủ ý, nhưng khi đến quán cà phê, cô của cô vẫn khô nóng từng cơn. Cô rất sợ, vô cùng sợ. Nếu có thể, cô không muốn gặp gỡ người lạ.

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, bà chủ nói gì đó với cô, nhưng cô nghe không vào, chỉ liên tục uống nước, nhưng cổ họng vẫn khát khô.

“Thật là, để bọn chị chờ lâu như vậy!” Bà chủ cười mím đứng lên, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Bạc Hà lấy hết dũng khí nhìn qua, gương mặt bỗng tái nhợt.

Người đàn ông vừa đẩy cửa bước vào kia, cô biết, đó là em chồng của bà chủ, nhưng vì sao... Gấu tiên sinh lại đi theo sau anh ta?

“Chị dâu.” Người đàn ông tao nhã cong môi cười. “Thật có lỗi, em đến muộn. Đây là bạn trai của em.” Anh chỉ về Ứng Nguyên ở phía sau. “Chị đã

biết.”

“Gia Tề.” Bà chủ tức giận đứng lên, “Cậu định khiến chị mất mặt có phải không? Sao lại dẫn đám bạn bè hư hỏng của cậu đến? Cậu quên ba cậu ... thiếu chút nữa tức giận đến phát bệnh sao? Không phải cậu đã đồng ý với mẹ làm một người bình thường sao? Nếu cậu muốn tôi tức chết thì cậu thành công rồi đó!”

“Chị dẫu.” Gia Tề vô cùng nghiêm túc nhìn bà, “Em không giết người phóng hỏa, cũng không làm chuyện gì xấu. Em đương nhiên là một người bình thường, chỉ là người em yêu...”

“Cậu cảm miệng lại cho tôi.”

Bà chủ chưa nói xong, một âm thanh rỗng giận khác xuyên qua màng nhĩ của mọi người.

“Bạc Hà?!” Mặt Ứng Nguyên trừng đến sắp nứt ra, “Em ở đây làm gì?”

Bạc Hà hận không thể chui xuống gầm bàn, lệ đảo quanh tròn, chân tay luống cuống, “Em, em chỉ là... đi theo bà chủ đến đây...”

“Đến đây xem mắt sao?!” Ứng Nguyên tức giận, bước nhanh đến, khiến Bạc Hà sợ tới mức nhảy dựng lên, ngay cả bà chủ cũng lui về phía sau vài bước, “Em lại dám dối anh đi xem mắt?! Ít nhất em cũng phải nói một tiếng chứ!”

Lúc này Bạc Hà rút cuộc cũng phản ứng lại. Em bà chủ nói, Ứng Nguyên là bạn trai anh ta, Ứng Nguyên lại tỏ tình với cô, nói rộng ra, Gia Tề là bạn trai của bạn trai cô.

Đây là sao... Cô nhận ra đầu mình đã đặc quánh, không thể suy nghĩ.

Giữa khung cảnh hỗn loạn, Gia Tề lại cảm thấy hứng thú bước tới: “Sao? Trùng hợp vậy? Em là bạn gái của Ứng Nguyên à? Vậy chúng ta coi như người một nhà rồi, không tính là người ngoài.” Anh ta nhiệt tình bắt tay.

“Cậu rút tay lại cho tôi, không được đụng đến Bạc Hà.” Ứng Nguyên gần như tức đến phát điên. “Em nói đi? Tại sao tình nguyện đi xem mắt với người lạ cũng không chịu làm bạn gái anh? Anh không bằng cả một người lạ sao? Hay là em ghét anh? Chỉ cần em nói một tiếng “ghét” anh sẽ lập tức đi ngay”.

“Sao cậu lại lớn tiếng như vậy?” Mặt Gia Tề sa sầm, “Hù dọa cô gái nhỏ như vậy rất thú vị sao? Cậu không thấy cô ấy sắp khóc rồi à?”

“Tránh sang một bên! Không phải chuyện của cậu!” Ứng Nguyên vô cùng tức giận, “Nói đi! Khóc cái gì chứ?”

“Cũng không có ai điếc, lớn tiếng như thế làm gì? Có thể giải quyết chuyện sao?” Gia Tề cũng cao giọng.

Bà chủ sắp ngất xỉu rồi. Đứa em chồng này của bà là đồng tính, khiến cho cha mẹ chồng đau đầu không thôi, ông nội còn tức đến trúng gió. Hội nghị toàn gia tộc đã thống nhất với nhau phải sớm tìm cho cậu ta một người vợ để “uốn nắn” lại khuynh hướng này, nên bà mới nghĩ đến Bạc Hà.

Giờ lại loạn lên thế này. Bạn trai Bạc Hà lại là bạn trai của em chồng, hơn nữa em chồng lại vì Bạc Hà và bạn trai mà làm ầm lên, là sao chứ?

“Đủ! Chị chịu đủ rồi!” Bà chủ đứng lên. “Để cho anh trai cậu trị cậu. Chị mặc kệ, chị không bao giờ quản nữa...” bà vội vàng tông cửa xông ra.

Ba người đang huyền não đều sững sốt, Gia Tề hoan hô một tiếng “Vạn tuế. Chiều này quả nhiên hữu hiệu, sau này xem ai còn dám bày trò xem mắt cho tôi...” Anh ta vui mừng muốn nhào đến ôm Ứng Nguyên lại bị Ứng Nguyên đang nổi giận đẩy ra, thiếu chút nữa đập vào vách tường.

“Anh, sao anh lại hung dữ như vậy?” Đầu óc của Bạc Hà choáng váng, giọng nói run rẩy. “Anh ta, anh ta là bạn trai anh mà.”

Ứng Nguyên mắng một tiếng: “Ai là bạn trai của cậu ta chứ? Anh chỉ bị lôi đến làm kẻ chết thay thôi! Cái này gọi là giao trứng cho ác!? Quen với cậu ta là sai lầm của anh!”

“Cậu kỳ thị tôi.” Gia Tề quát mắt trừng lại.

“Đúng đó, tôi kỳ thị cậu!” Ứng Nguyên sắp tức đến chết rồi, “Đời trước tôi tích không đủ đức, cho nên mới bị kẻ xấu xa như cậu liên lụy!”

“Anh, anh không cần gạt em...” Bạc Hà bắt đầu khóc. “Anh, anh là người xấu! Anh có bạn trai còn... còn theo đuổi em... Em ghét anh!” Cô òa khóc.

“Em không hiểu tiếng người có phải không?” Ứng Nguyên tức giận hét lớn khiến cho tất cả mọi người trong quá cả phê và người qua đường sợ hãi, “Đã nói với em là không phải. Còn em, em vẫn chưa nói rõ với anh, vì sao lại chạy đến đây xem mắt?”

Bạc Hà khóc nức nở: “Em thích đi xem mắt thì liên quan gì đến anh? Dù sao thì anh cũng gạt em...”

“Em nói cái gì thế hả? Đã bảo không phải là không phải! Dựa vào cái gì sao? Dựa vào việc anh là bạn trai của em!”

Bạc Hà bị âm lượng lớn của anh dọa cho sững sốt. Gì? Gì cơ? Cô đồng ý hồi nào? Không phải anh nói... bảo cô về nhà suy nghĩ thật kỹ sao?

“Em không từ chối mà.” Lúc Ứng Nguyên ngang ngược còn cứng đầu hơn cả trâu, “Đã không từ chối, thì chính là đồng ý.”

“Sao lại có chuyện như thế...” Bạc Hà cố nghĩ ra điểm then chốt, nhưng lại không ra.

Thừa dịp cô sững sờ, Ứng Nguyên đẩy Gia Tề tới. “Mau lên, mau giúp tôi giải thích, sững sờ đứng đó làm gì? Tôi nghĩ khi đến đây giúp cậu, cậu lại đứng đó xem kịch vui sao?”

Gia Tề cười hắc hắc, “Không phải cậu nói tôi là kẻ xấu xa sao? Cậu thấy kẻ xấu nào rút dao tương trợ chưa? Hắc hắc hắc – tôi thấy bạn gái của cậu sắp bỏ chạy rồi, hay là chúng ta đến với nhau đi, mặc dù cậu không phải là loại tôi thích.”

Ứng Nguyên tức đến thiếu chút nữa đứt mạch máu. Thằng bạn đáng chết này...

“Tổng Gia Tề”

Bạn đang đọc truyện *Có Gấu Thường Xuất Hiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Giữa hoàn cảnh hỗn loạn, Gia Tề lên xe đưa Bạc Hà và Ứng Nguyên về nhà mình.

Thực ra anh ta còn muốn tiếp tục xem náo nhiệt, nhưng ông chủ quán cà phê gần như sắp khóc lóc quỳ xuống cầu xin bọn họ rời khỏi, nhìn thấy bộ dạng của chủ quán đáng yêu như vậy, anh đành phải mang con gấu hoang và chú thỏ trắng này đi.

Tuy nhiên anh thực sự rất kinh ngạc. Anh và Ứng Nguyên quen nhau cũng đã hơn mười năm, rất hiểu tính cách của người bạn này. Tuy rằng bề ngoài Ứng Nguyên là một người thô lỗ, nhưng nội tâm lại rất tinh tế, rất dễ rộng lòng tha thứ cho người khác, nhưng Ứng Nguyên hẳn là phải chán ghét các cô gái thích khóc thê này mới đúng chứ?

Không phải Ứng Nguyên thích những cô gái kiên cường dũng cảm, có thể một mình đi đến những đất nước Thế giới thứ ba [1] xa xôi đút cháo cho trẻ em tị nạn sao?

Cậu ta đổi tính từ lúc nào thế?

“Em nói đi?! Tại sao lại đi xem mắt với một người lạ? Nếu em không nói được lý do, anh tuyệt đối không bỏ qua!” Ứng Nguyên tiếp tục “nổi điên”, bộ dạng dữ tợn kia chỉ sợ có thể dọa cho đám trẻ con khóc thét.

“Anh... anh không bỏ qua thì sao chứ?” Bạc Hà cãi lại, “Bà chủ muốn em đi, em không thể nói không. Xem mắt... xem mắt chứ có phải kết hôn đâu, anh làm ầm ĩ cái gì? Em cũng không phải bạn gái của anh. Anh rõ ràng đã có... có bạn trai rồi... em cũng sẽ không kỳ thị anh... anh sợ cái gì? Chúng ta vẫn là... vẫn là bạn tốt mà...”

Gia Tề đang thờ ơ quan sát thì bưng tỉnh. Ồ, thì ra là sau về khóc suốt mướt còn có ý nghĩ như vậy.

“Anh không muốn làm bạn tốt của em!” Ứng Nguyên nổi điên, đến giờ phút này anh mới biết mình không hề phóng khoáng như bề ngoài. Đùa sao? Bạc Hà là của anh! Sao có thể tùy tiện đi gặp gỡ những kẻ ngu ngốc xa lạ chứ, kết hôn cái gì? “Anh là bạn trai của em! Sau này em muốn kết hôn cũng chỉ có thể lấy anh!”

Thấy Gia Tề đang cười trộm bên cạnh, lửa giận trong lòng Ứng Nguyên lại trào lên: “Cười gì mà cười? Răng trắng lắm à? Cậu không mau đến giải thích rõ ràng giúp tôi thì tình bạn nhiều năm giữa chúng ta coi như chấm dứt!”

Gia Tề chậm rãi vỗ vỗ cậu bạn đang nổi giận, “Ồ, con tức lớn như vậy sao? Giải thích thì giải thích! Đúng vậy, Ứng Nguyên là bạn cũ lâu năm của anh, không phải bạn trai anh, anh không thích kẻ cơ bắp, anh thích những mỹ thiếu niên ngọc thụ lâm phong. Ứng Nguyên không đạt yêu cầu.”

Anh ta cười tí mắt đưa hộp khăn giấy cho Bạc Hà, “Nhưng anh cũng phải có lá chắn chứ, đỡ bị người nhà gây phiền phức. Nếu Ứng Nguyên không chịu làm bạn trai của anh...” Hai mắt của anh ta sáng lên nhìn Bạc Hà, “Em muốn thay mặt cậu ta làm bạn gái của anh không?”

“Cái gì?!” Bạc Hà và Ứng Nguyên đồng thanh hô lên.

“Ai, đừng vội từ chối như vậy.” Gia Tề dịu dàng dụ dỗ, “Anh không có hứng thú với phụ nữ, cũng không có hứng thú với Ứng Nguyên. Xem như giúp anh một chuyện nhỏ đi, ai bảo đến bây giờ anh vẫn còn độc thân chứ? Đàn ông bây giờ ày à...” Anh ta chống má thờ dài, “Sao có thể ngốc đến mức hợp tình hợp lý như thế chứ? Anh thật sự rất yêu thân thể của bọn họ, nhưng là hận cái đầu ngốc của bọn họ muốn chết...”

“Tuyệt đối không được.” Cổ Ứng Nguyên nổi gân xanh, giấu Bạc Hà ra phía sau lưng anh, “Cô ấy là của tôi! Cho dù chỉ là trên danh nghĩa, tôi cũng...”

“Mấy tháng tới cậu không có thời gian rảnh mà.” Gia Tề chỉ chỉ vào ngực anh, “Tôi có thể chăm sóc Bạc Hà giúp cậu.”

“Không được tùy tiện gọi tên cô ấy!” Miệng Ứng Nguyên vẫn rất hung hãn, nhưng khí thế đã yếu đi rất nhiều.

Thấy sự dao động của Ứng Nguyên, Gia Tề thừa thắng xông lên, “Bạc Hà tiểu thư, chắc là em có thể hiểu nỗi khổ của anh đúng không? Người nhà anh ép anh kết hôn với phụ nữ, nhưng nguyện vọng của anh không đặt ở đây, nếu như bị dồn ép quá, kết hôn lung tung, chẳng phải là hại cả đời con gái nhà người ta sao? Tuy rằng bây giờ anh không có bạn trai, nhưng về sau ai biết được chứ? Nhờ người trong định mệnh của anh xuất hiện, em nói anh nên làm thế nào? Em với Ứng Nguyên đã... chỉ cần em chịu thiệt thòi một chút, làm lá chắn của anh. Về sau nếu Ứng Nguyên bận, anh có thể chăm sóc cho em, em lại có thêm một người bạn, không phải tốt lắm sao?”

Bạc Hà vốn là người rất dễ mềm lòng, bị Gia Tề nói như vậy, không khỏi có chút đồng tình. Cô và Ứng Nguyên đều là người có tư tưởng tiến bộ, chưa bao giờ cảm thấy đồng tình lý luận ái có gì không đúng.

Tình yêu chỉ có ai yêu ai, còn giới tính không phải vấn đề quan trọng.

Cô còn đang do dự, Ứng Nguyên đã thô lỗ cướp lời: “Đừng dọ dẫm! Tôi tuyệt đối không làm hội trường!”

“Cậu không làm cũng không sao, nhưng cậu là đại diện của khu vực Châu Á, hội nghị ở Đài Loan lần này cậu đừng hòng mặc kệ.” Gia Tề cười mỉm nói.

“Hội nghị gì thế?” Bạc Hà kinh ngạc hỏi.

“Của một tổ chức học sinh xuyên quốc gia.” Gia Tề cười nhẹ một tiếng. “Một đám tinh anh quốc tế éch ngồi đây giằng co cho mình là đúng”

Ứng Nguyên không kiên nhẫn ngắt lời anh ta, “Cậu đừng nói bậy bạ với Bạc Hà! Cậu đừng quên cậu cũng là người trong hội!”

Gia Tề nhún nhún vai, “Tôi chỉ muốn xem đám người này có thể ngu ngốc đến mức nào thôi.”

Sau đó Ứng Nguyên giải thích cho Bạc Hà nghe, nhưng Bạc Hà vẫn không hiểu lắm. Dù sau những hội nghị này toàn sử dụng tiếng anh, mà tiếng anh của cô xem chừng trình độ trung bình cũng chưa tới.

Cô chỉ biết tổ chức khổng lồ này xuyên suốt rất nhiều quốc gia, rất nhiều người từ thời học sinh đã gia nhập, tạo thành một mạng lưới vô cùng khổng lồ, hàng năm đều tổ chức hội nghị ở các thành phố lớn trên thế giới, năm nay đến phiên Đài Bắc.

“Anh là người chịu trách nhiệm của khu vực châu Á.” Ứng Nguyên có chút khó xử, “Gia Tề là phó đại biểu. Bị cuốn vào đám rối lần này là do anh đến tìm anh ta thương lượng chuyện hội nghị...”

Thực ra, dù cho có sự giúp đỡ của Gia Tề, anh vẫn còn công việc, mấy tháng này sẽ bận đến bù đầu.

Bạc Hà nhìn anh chăm chăm như nghiên cứu một lúc lâu, biết anh đang phiền não chuyện gì. Anh... luôn đặt cô lên hàng đầu, luôn lo lắng cho cô.

Có thể đánh cuộc một lần không phải sao? Gấu tiên sinh của cô... Đáng giá để cô đánh cuộc không phải sao? Chính vì giây phút này, vì tấm lòng của anh.

“Được.” Cô sợ hãi đặt tay lên khuỷu tay anh, “Em đồng ý làm bạn gái của anh!!”

[1] Thế giới thứ ba: Những từ ngữ “Thế giới thứ nhất”, “Thế giới thứ hai”, “Thế giới thứ tư” và đặc biệt “Thế giới thứ ba” được dùng để phân chia các quốc gia trên thế giới thành ba nhóm lớn. Từ “Thế giới thứ ba” được sử dụng lần đầu tiên năm 1952 bởi nhà nhân khẩu học Pháp Alfred Sauvy đặt ra khi liên tưởng đến Đảng cấp thứ ba trong Cách mạng Pháp.

“... bởi vì, cuối cùng thì, cái Thế giới thứ ba vốn bị khinh miệt, bị lơ đãng và bị bóc lột sẽ như Đảng cấp thứ ba, muốn trở thành một cái gì tương tự”.

Thế giới thứ ba sau đó trở thành từ ngữ chỉ các nước không thuộc thế giới phương Tây, cũng không thuộc hệ thống xã hội chủ nghĩa trong Chiến tranh Lạnh. Những nước này tham gia Phong trào không liên kết thành lập năm 1955 sau Hội nghị Bandung (Indonesia).

Tuy vậy, ngày nay, từ ngữ này để chỉ các nước đang phát triển, bất kể hình thức chính trị ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Có Gấu Thường Xuất Hiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

“Được.” Cô sợ hãi đặt tay lên khuỷu tay anh, “Em đồng ý làm bạn gái của anh!!”

Tình thế xoay chuyển đột ngột khiến cho Ứng Nguyên ngơ ngác. Gì? Gì thế này? Không phải bọn họ vừa mới cãi nhau kịch liệt sao? Sao bây giờ lại thế này?

“Nhưng mà em cũng đồng ý giúp Gia Tề.” Cô nhỏ giọng nói.

“Cái gì?!” Giọng Ứng Nguyên gần như làm lật tung cả nóc nhà, nhưng có hét lớn cũng vô dụng, mọi chuyện đã được quyết định xong...

-♥-♥-♥-♥-♥-♥-♥-♥-♥-♥-

Quả thực mấy tháng tiếp theo, Ứng Nguyên bận đến choáng váng đầu óc, mỗi ngày đều đến tận đêm khuya mới có thể bỏ về nhà, hữu khí vô lực nói chúc ngủ ngon với Bạc Hà, sau đó liền ngủ như chết ở trên giường.

Việc chăm sóc Bạc Hà được giao cho Gia Tề, thực kỳ lạ, cô và Gia Tề lại trở thành bạn tốt.

Gia Tề luôn thân thiện không e ngại ánh mắt của người khác, điều này khiến cho Bạc Hà nhát gan rất hâm mộ. Anh ta không cẩn thận từng tí luôn đứng ở trạm xe điện chờ cô như Ứng Nguyên, mà lại tùy tiện chạy xe đến trước cửa công ty, hào phòng chờ cô về.

Bà chủ có chút choáng váng đối với sự phát triển này, nhưng rốt cuộc cũng coi như có thể chấp nhận.

Tóm lại, áp lực phải kết hôn của cô và Gia Tề giảm nhẹ đi rất nhiều, xem như cục diện hai bên đều ổn.

Nhưng cho dù ở cùng với Gia Tề, cô vẫn thích khoảng thời gian yên tĩnh bên cạnh Gấu tiên sinh hơn. Nhưng anh bận rộn như vậy, muốn nói với anh vài câu cũng đã là chuyện xa xỉ. Có những lúc, cảm giác bị thương bất ngờ ập đến khiến cho khuôn mặt nhỏ của cô bị bao phủ bởi một tầng cô đơn.

“Em không quen với việc Ứng Nguyên bận như thế sao?” Gia Tề quan sát sắc mặt của cô thăm dò hỏi: “Chẳng lẽ lúc trước cậu ta đều ngoan ngoãn về nhà sao?”

“Hà?” Mặt Bạc Hà đỏ lên, “Bận? Ngoại trừ lúc đi làm, anh ấy luôn về nhà!”

Gia Tề trợn trừng mắt, “Ôi mẹ nó! Cậu ta đối tính thật sao? Hai năm trước vẫn chạy loạn đầu nam cuối bắc, không có lúc nào ở yên một chỗ. Thì ra cậu ta lại bị chuyện thất tình đã kích nghiêm trọng đến thế!” Nhận ra mình lỡ miệng anh hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Tiêu rồi tiêu rồi lờ như Bạc Hà truy cứu, anh sẽ bị Ứng Nguyên đánh chết. Đứa bạn này của anh khó khăn lắm mới động lòng, khổ nỗi phụ nữ lại rất hẹp hòi. Anh nhanh chóng chuyển đề tài, bằng không ăn năm đám của Ứng Nguyên thì thật không tốt chút nào.

Anh vụng trộm liếc mắt một cái, phát hiện Bạc Hà đang thất thần nhìn ra cửa sổ.

“Áy chà, đối với mỗi người mà nói, thất tình đều có ảnh hưởng rất lớn mà!” Cô cúi đầu, trong khóe mắt có ánh lệ, lại cố nhịn, mỉm cười dịu dàng.

Giờ phút này, ngay cả người như anh cũng phải thừa nhận là Bạc Hà rất đẹp.

“Em không muốn hỏi sao?” Thật kỳ quái, không phải phụ nữ đều thích truy hỏi đến cùng sao?

Bạc Hà lắc đầu, “Nếu anh ấy muốn nói thì sẽ nói! Cũng như em muốn nói, sẽ nói cho anh ấy nghe!” Giọng cô ngày càng nhỏ, chìm trong hồi ức, “Bây giờ nhớ lại, cũng không có gì hay ho mà nói. Bởi vì đã không còn đau nữa, em có anh ấy rồi, sau này sẽ không đau, không đau nữa...”

Đèn đỏ, Gia Tề đập phanh. Anh quay đầu nhìn Bạc Hà đang có chút hoảng hốt, có chút vui mừng cho người bạn thân, nhưng cũng có sự hâm mộ. Người trên đời này nhiều như vậy, có thể tìm được một người tri âm vô cùng khó khăn.

“Là may mắn của em, cũng là may mắn của Ứng Nguyên.” Anh than nhẹ một hơi, “Thời gian thích hợp, tâm tình thích hợp, các em gặp được đúng người ở đúng thời điểm.” Gia Tề có chút mờ mịt nhìn về phía trước, mơ hồ cười cười: “Chia một ít may mắn của các em cho anh đi, anh rất cần.”

Bạc Hà vỗ nhẹ tay anh, làm cho anh cảm thấy được an ủi.

Người bạn tốt của anh, đã gặp được một cô gái xứng đáng.

Quá trình bận rộn cuối cùng cũng đem lại kết quả. Hội nghị tổ chức long trọng ở Đài Bắc, hội trường đầy người, đều nói chuyện với nhau bằng tiếng Anh, người tham dự đều là quý ông, thực nữ.

Trước đó Ứng Nguyên cũng rất hào hứng dẫn Bạc Hà đi mua quần áo và giày, hy vọng cô có thể đến dự. Tuy rằng Bạc Hà không nói gì thêm, nhưng Gia Tề lại kịch liệt phản đối. Vì chuyện này, Ứng Nguyên và Gia Tề đã cãi nhau âm ỉ một trận.

“Ngày đó tôi không đến được!” Gia Tề lớn tiếng kháng nghị, “Ai chăm sóc cho Bạc Hà?”

Ứng Nguyên rất không thoải mái, tuy rằng biết không phải Gia Tề uy hiếp, nhưng mấy tháng này Gia Tề và Bạc Hà ở cùng nhau rất tốt, khiến cho anh thật sự khó có thể chịu được. “Tôi sẽ lo cho cô ấy!”

“Cậu là người chịu trách nhiệm chính, sao có thể luôn ở cạnh cô ấy?” Gia Tề tức giận nói với Bạc Hà: “Không cần đi! Bạc Hà, em không cần đi...”

“Vì sao không đi?” Ứng Nguyên vô cùng tức giận, “Cô ấy là bạn gái của tôi! Tôi muốn giới thiệu cô ấy cho tất cả bạn bè của tôi biết, còn có dịp nào thích hợp hơn sao? Cậu nói lý do cho tôi nghe xem!”

Gia Tề nghẹn lời, thật lâu sau mới nói: “...Đó không phải là thể giới của Bạc Hà.”

“Có phải thể giới của cô ấy hay không, không tới lượt cậu quyết định! Tôi mới là bạn trai của cô ấy?” Ứng Nguyên nghiêm khắc cãi lại.

“Không tới lượt tôi quyết định, vậy cũng không tới lượt cậu quyết định.” Gia Tề mắng một tiếng, “Quên đi, Bạc Hà, nếu có thể thì đừng đi.”

Đương nhiên, Bạc Hà vẫn đi, rốt cuộc cô cũng hiểu được nỗi khổ tâm của Gia Tề.

Quả thực, cho dù Ứng Nguyên vô cùng bận rộn nhưng vẫn mang cô theo bên cạnh mình. Vấn đề là cô gần như không hiểu người khác đang nói cái gì, tệ hơn là, tuy rằng cô không hiểu họ nói nhưng lại hiểu được ánh mắt kinh ngạc và không tin của người khác.

“Đây là bạn gái của cậu sao? Đừng nói giỡn.”

Loại ánh mắt này khiến cho cô bị tổn thương.

Đến khi cô biết cô gái xinh đẹp rực rỡ kia là bạn gái cũ của Ứng Nguyên, cô chỉ muốn xoay người bỏ chạy.

Cô gái kia thân thiết tiến lên chào hỏi, kết hợp với Ứng Nguyên thật sự là một đôi người ngọc do trời đất tạo nên. Còn cô? Cô chỉ là một cọng cỏ nhỏ mọc nơi góc tường không ai dòm ngó tới mà thôi.

Cô gái kia ân cần hỏi thăm cô, phát hiện cô không biết tiếng Anh, chỉ dụi dụi cười cười: “Thôi, đều là người Trung Quốc, đừng nói tiếng Anh làm gì. Xin chào, tôi tên là Lệ Bội.” Cô ấy vươn tay, bắt tay với Bạc Hà rất chặt.

“Em vừa từ Nigeria về sao?” Ứng Nguyên rất có phong độ cười cười, “Đây là bạn gái anh, Bạc Hà”

“Từ Kuwait.” Cô gái tên Lệ Bội phóng khoáng cười cười: “Bạc Hà, tên của cô thật dễ nghe.”

Bọn họ hàn huyên với nhau, cho dù dùng tiếng Trung, cũng như ở một thế giới xa xôi không với tới. Cô chưa bao giờ biết, đứng giữa một đám người lại có thể cảm nhận được sự cô đơn tịch mịch như vậy.

Vô lực phát hiện ra rằng Gấu tiên sinh yêu quý của cô lại có một đôi cánh rất lớn, mọi lúc đều có thể giương cánh bay tới bầu trời mà cô chưa từng biết đến.

Bọn họ... khác nhau như vậy, cô ngay cả tiếng Anh cũng không hiểu.

“Ứng Nguyên, em có chút không thoải mái, muốn về nhà trước.” Cô thật vất vả mới có thể tìm được cơ hội nói chuyện với Ứng Nguyên.

“Sao thế?” Ứng Nguyên vẫn dịu dàng quan tâm như trước, “Không thoải mái ở đâu?”

“...Đến giờ ngủ rồi.” Cô miễn cưỡng tìm một lý do hợp lý, “Có chút mệt mỏi.”

Ứng Nguyên có chút khó xử, cuối cùng vẫn hạ quyết tâm, nói, “Anh đưa em về.”

“Không cần không cần, trạm xe điện ngầm ở ngay bên ngoài thôi.” Bạc Hà kích động khoát tay, “Anh là người chịu trách nhiệm ở đây, bỏ đi thì sao được? Đường về nhà đã có gắn thêm đèn đường, rất sáng, không cần lo lắng.”

Dù vậy, Ứng Nguyên vẫn dằn dò đủ thứ, mới yên tâm nhìn cô rời khỏi.

Cảm nhận được ánh mắt dịu dàng quan tâm ở sau lưng, Bạc Hà không dám quay đầu, cô sợ vừa quay đầu lại mình sẽ khóc mất.

Bạn đang đọc truyện *Có Gấu Thường Xuất Hiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Dọc theo đường về nhà, cô luôn suy nghĩ xem cô và Ứng Nguyên khác nhau ở đâu.

Cô chưa từng phát hiện được mặt này của Ứng Nguyên, cũng chưa từng tìm hiểu quá khứ của Ứng Nguyên. Cô thực ngây thơ cho rằng, quá khứ đều đã qua, hiện tại mới quan trọng.

Nhưng cái gọi là “hiện tại” lại do vô số quá khứ tích lũy mà thành. Cô chưa bao giờ nghĩ, ở một hoàn cảnh khác, trong một nhóm người khác, Ứng Nguyên lại có thể tỏa sáng như vậy, chói mắt như vậy...

Một người nhỏ bé không ai nhìn tới như cô, thực sự có thể ở cùng với Ứng Nguyên sao?

Cô đứng trước cửa nhà sững sờ thật lâu, chậm rì rì lấy chìa khóa ra, phát hiện cửa không hề khóa, chỉ hơi khép hờ. Là Tụ Vân không đóng cửa cẩn thận sao?

Gần đây Tụ Vân làm việc ở xã đoàn, đều là tới khuya mới về nhà, thậm chí rất ít khi trở về. Cô luôn rất yên tâm với Tụ Vân, nhưng hôm nay Tụ Vân lại trở nên khác thường.

“Tụ Vân?” Cô đẩy cửa ra, một bóng đen đột nhiên nhào tới, khiến cho cô sợ đến mức thét chói tai.

“Bạc, chị Bạc Hà...” Chiêu Vinh bám vào người cô, người đầy mùi rượu, “Tụ Vân muốn chia tay với em, cô ấy sẽ không về đây nữa...”

“Cậu làm gì Tụ Vân thế?” Trong lòng Bạc Hà rét run, đột nhiên đẩy cậu ta ra, nhìn khắp phòng, xác định Tụ Vân không ở trong phòng mới thả lỏng tâm tình. Nhưng Chiêu Vinh lại nhào đến, mùi rượu đáng sợ xộc vào mũi.

“Em làm gì cô ấy chứ? Là cô ấy làm gì với em mới đúng!” Chiêu Vinh vừa khóc vừa nói: “Cô ấy lại muốn chia tay với em! Em cũng chỉ hỏi cô ấy với thằng lỗ mắng đó xảy ra chuyện gì...”

“Thằng lỗ mắng?” Một mặt Bạc Hà nghĩ cách đẩy Chiêu Vinh ra khỏi người, một mặt lại dè dặt cẩn trọng hỏi.

“Chị cũng bị bọn họ lừa! Chị Bạc Hà.” Chiêu Vinh vô cùng kích động, “Anh ta nói chị tốt, thích chị, đều là lừa đảo! Anh ta chỉ muốn mượn cơ hội tiếp cận với Tụ Vân, em đã sớm nhận ra bộ mặt thật của anh ta, bọn họ vốn thông đồng với nhau...” Cậu ta khóc rống lên, “Thằng vô lại đó, đến được mấy chục quốc gia, từng được ăn học, thi giỏi lắm sao? Em biết anh ta muốn cướp Tụ Vân của em! Nhưng mà Tụ Vân... Tụ Vân! Vì sao chị lại đi theo thằng đàn ông đó, vì sao các người đều muốn chạy theo những kẻ chói mắt, những kẻ vĩ đại như vậy?”

Cậu ta hung hăng lắc Bạc Hà, “Chị Bạc Hà! Chúng ta không giống bọn họ, chúng ta mới là cùng một loại người, là cùng loại người! Người thường nên ở cùng với người thường, chúng ta ở cùng nhau đi!”

“Cậu nói, Tụ Vân với Ứng Nguyên sao?” Bạc Hà ngơ ngác hỏi, “Cậu cho rằng Tụ Vân với Ứng Nguyên ở cùng nhau?”

“Tất nhiên! Tuyệt đối không sai!” Chiêu Vinh chỉ vào mắt mình, “Em đã điều tra thằng đó rồi! Anh ta và Tụ Vân... là cùng một loại người! Đi khắp nơi, biết nhiều thứ tiếng, còn có học vấn vô cùng tốt, anh ta nhất định muốn mang Tụ Vân của em đi...cho nên Tụ Vân mới có thể chia tay với em!”

Giương mặt của Bạc Hà dần dần trắng bệch, “Cậu cứ như vậy mà đến hỏi Tụ Vân? Cậu vì chuyện này mà đến hỏi Tụ Vân?”

“Cô ấy phải cho em câu trả lời rõ ràng!” Chiêu Vinh uống say, gương mặt trở nên hết sức dữ tợn, “Sẽ không sai! Thằng đàn ông đó khác với người thường. Anh ta có nhiều học vị, gặp được rất nhiều mặt trong xã hội, quen biết rất nhiều người bán tài giỏi! Em không bằng anh ta... Em không bằng... Tụ Vân phải nói rõ cho em biết! Em đương nhiên phải đi hỏi cô ấy, phải hỏi cho rõ ràng chứ!”

Lần đầu tiên trong cuộc đời, Bạc Hà đánh người, cô dùng lực tát vào mặt Chiêu Vinh, khiến cho bàn tay tê đơ lên.

Cô chưa từng tức giận như vậy... Cô vô cùng tức giận, vô cùng vô cùng tức giận.

“Tôi, cho đến bây giờ tôi cũng không cùng một loại người với cậu!” Cô nắm chặt tay lại, rống giận: “Tôi sẽ không đi chất vấn người tôi yêu, cho dù là bạn hay là người yêu! Tôi sẽ không bị lòng đố kỵ làm mờ mắt, mà quá chỉ muốn nhìn những gì mình muốn thấy, nghe những gì mình muốn nghe, không có đầu óc suy xét! Cậu, sao cậu có thể vu oan lung tung cho Tụ Vân, vu oan cho người mình yêu? Vì sao cậu có thể tự cho mình là đúng gây tổn thương cho cô ấy như thế? Cậu không biết bị tổn thương thân thể có thể lành lại, nhưng bị lời nói làm tổn thương trong lòng thì rất khó có thể lành lại sao?”

Cô chưa từng nổi nóng, Chiêu Vinh nhìn thấy cô tức giận như thế, hoảng sợ lui về phía sau, ôm đầu khóc lên.

Đánh đến đau tay, cô cảm thấy không thể hô hấp, nổi giận đùng đùng đi ra cửa, vừa lúc gặp được Tụ Vân bước vào.

Tụ Vân chớp chớp mắt, nghe được trong phòng truyền đến tiếng khóc của Chiêu Vinh, cô vừa hối hận vừa áy náy, cảm giác bị oan lại dâng lên: “Em thực sự không đưa chìa khóa cho anh ấy, khóa phụ cũng đã sớm lấy lại rồi, em không có làm những chuyện đó, em không có cùng Gấu hoang...”

Chiêu Vinh khóc òa lên, nhưng do miệng lưỡi vụng về nên cô không biết giải thích thế nào. Mọi tình đầu này đã dần dần không thể khống chế được đi đến hồi kết, cô đã bất lực, lại không biết phải giải quyết thế nào: “Thực sự thực sự xin lỗi, chị Bạc Hà, xin chị tin tưởng em...”

Bạc Hà nhìn cô một lát, ôm cô vào lòng, “Chị tin em, chúng ta đi thôi! Em và Chiêu Vinh đều phải bình tĩnh lại!”

Kéo Chiêu Vinh đang khóc sụt sùi ra khỏi cửa, ngược lại Bạc Hà bình tĩnh hơn rất nhiều, do dự một lát, cô thử gọi điện cho Gia Tề, không nghĩ tới anh ta lập tức lái xe đến.

Yên lặng nghe Bạc Hà lắp bắp giải thích xong, anh nhìn trên lầu: “Anh có thể kêu cảnh sát đến đuổi cậu ta đi.”

“Không cần.” Bạc Hà ngăn cản anh, “Cậu ta uống say rồi, nếu để lại tiền án thì sau này làm sao bây giờ?”

“Lưu lại tiền án thì sao chứ...” Gia Tề lẩm bẩm, “Đến nhà của anh ở một đêm đi? Khách sạn không an toàn, nhà của anh có phòng trống. Các em chịu khó ở phòng anh đi, anh đến thư phòng ngủ.”

Tự Vân một hồi liếc anh ta một cái, không phản đối, Bạc Hà đỡ cô lên xe Gia Tề, đi về nhà anh.

Bạn đang đọc truyện *Có Gấu Thường Xuất Hiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Bạc Hà nghe Tự Vân khóc kể xong, đắp chăn giúp cô, sau đó nhẹ nhàng bước ra ngoài.

“Khóc xong rồi sao?” Gia Tề đang ở thư phòng uống bia, lác lác chai, “Muốn uống không?”

“Em không thích bia rượu.” Bạc Hà ngượng ngùng ngồi xuống, có chút xấu hổ. Thật không tốt mà, không thích uống rượu, không thích hút thuốc, gần như cái gì cũng không thích... Cô thật là người không có lạc thú.

Gia Tề nhún nhún vai, lấy từ tủ lạnh ra một chai nước trái cây, “Uống đi.”

Cầm nước trái cây, Bạc Hà cúi đầu suy nghĩ một lát, “Đường như không phải lỗi của ai cả.”

“Đương nhiên là lỗi của người đàn ông kia.” Gia Tề uống bia, “Ai kêu cậu ta là một tên đầu heo.” Cận thần nhìn Bạc Hà một lát, “Em cũng nghi ngờ sao?”

“Nghi ngờ? Ai?” Bạc Hà ngẩng đầu, “Anh nói Tự Vân và Ứng Nguyên? Đương nhiên là em tin bọn họ.”

“Anh có thể đảm bảo nhân cách của Ứng Nguyên.” Gia Tề có chút không vui, “Nhưng em tin người khác vô điều kiện như vậy, tương lai sẽ chịu thiệt thòi. Bản tính con người đáng ghê tởm đến không tưởng.”

“Em thích họ.” Gương mặt tái nhợt của cô hiện lên một nụ cười dịu dàng, “Mỗi ngày chúng em ở cùng nhau, em hiểu bọn họ, tin bọn họ. Bản tính con người cũng có thể rất lương thiện.”

“Đó là vì em chưa gặp kẻ đáng ghê tởm” Cảm xúc của Gia Tề không tốt, “Cho nên...”

Bạc Hà quơ quơ chai nước trái cây, đột nhiên nở nụ cười, “Em chỉ từng quen hai người bạn trai. Bạn trai cũ của em đã cặp với người bạn tốt nhất của em.”

Gia Tề ngăn người, có chút lúng túng xin lỗi, “Thật xin lỗi, anh không biết...”

“Không sao.” Bạc Hà cười khỏ, nhớ lại chuyện đó, tim cô đã không còn đau nữa, “Cô ấy rất giống em, đều hướng nội, thẹn thùng, là cô gái không ai dễ mất tới. Lúc em và bạn trai cãi nhau chuyện kết hôn hay không kết hôn, anh ta lại lợi dụng sự đơn thuần của cô ấy, lừa cô ấy.”

Tuy rằng không còn đau, nhưng cảm giác đau lòng lại nảy lên từng đợt, “Bạn trai cũ muốn kết hôn. Tuy rằng em rất yêu anh ấy, rất rất yêu, nhưng rõ ràng, anh ta luôn vì đánh nhau mà bị đuổi việc, không có việc làm ổn định, không phải là đối tượng tốt để kết hôn. Em hy vọng anh ta có thể thay đổi, nhưng anh ta lại không muốn thay đổi, chỉ muốn kết hôn, có nhà để về, có người giặt quần áo, nấu cơm, còn có thể cho anh ta tiền tiêu vặt.”

Cô nhẹ nhàng thở ra một hơi, “Chỉ cần có thể kết hôn, ai cũng được. Cho nên anh ta lợi dụng người bạn tốt nhất của em... Bọn họ có con trước rồi mới kết hôn. Thực buồn cười là đến khi bọn họ kết hôn rồi, em mới phát hiện mình mang thai, em đã làm chuyện khiến cả đời sau đều hối hận...” Khóe mắt cô ẩn chứa ánh lệ.

Thật lâu sau, không ai nói chuyện, chỉ có khói thuốc lá chưa tắt lượn lờ trong phòng.

“Nếu sinh ra cũng không phải chuyện tốt.” Gia Tề uống hết bia trong chai, “Yên tâm, anh sẽ không nói cho Ứng Nguyên biết.”

“Em không giấu giếm anh ấy.” Cô mang theo nước mắt mỉm cười.

Gia Tề nhìn cô một lát, “Em không hận bọn họ sao? Bị đến hai người quan trọng phản bội...” Bị cả tình bạn lẫn tình yêu phản bội, sao cô còn cười được, sao còn có thể tin tưởng?

“Em hiểu bạn của em” Cô lộ ra một nụ cười khổ sở, “Em biết, cô đơn đau khổ đến cỡ nào, nếu không phải đau đến không chịu nổi, sẽ không chấp nhận lấy loại người đó. Không, em cũng không hận bạn trai trước. Em chỉ cảm thấy anh ta là một tên vô lại, khiến cho bạn tốt nhất của em chịu nhiều đau khổ.”

Thì ra,... còn có thể nhìn ở góc độ này, thì ra, cô gái thoát nhìn không bắt mắt này lại có tấm lòng rộng lớn như đại dương.

Dường như anh được chữa lành, vết thương trong lòng không còn đau nữa.

“Thực ra tối nay anh có chuyện không vui.” Anh thừa nhận. “Nhưng mà hội nghị hôm nay... người yêu cũ của anh và bạn tốt trước đây của anh đều đến tham dự.” Anh nhún nhún vai, “Không sai, cô đơn khiến cho người ta rất đau.”

Bạc Hà nhìn anh, vỗ vỗ bờ vai anh như an ủi.

“Lẽ ra anh nên đi cùng em.” Gia Tề cúi thấp đầu, “Nhất định em cảm thấy rất xấu hổ đúng không? Ứng Nguyên là một người nổi bật trong mắt rất nhiều người, đối với em, sẽ có rất nhiều bình luận xét nét, hơn nữa Lê Bội cũng đến...”

“Em thấy cô ấy rồi.” Bạc Hà cười cười, có chút bất đắc dĩ, “Rất xinh đẹp, cũng rất biết quan tâm.”

“Bạc Hà...” Gia Tề muốn an ủi cô, lại nhận ra vốn từ của mình thật nghèo nàn.

Cô yên lặng một lát, cúi đầu uống nước trái cây, “Anh biết không? Thật ra em rất thích những lúc Ứng Nguyên đến đón em, ánh mắt anh ấy sẽ sáng lên – rõ ràng là em về nhà. Ánh mắt anh ấy lại lóe sáng như vậy, như thể đang nói: “Anh đã về.”

Cô là một người hướng nội, nhưng không ngốc. Cô luôn biết Ứng Nguyên bây giờ chỉ tạm thời thu lại đôi cánh. Hôm nay, đã chứng minh giác quan thứ sáu của cô.

Nhưng mà cô vẫn rất thích... Thích ánh mắt phát ra ánh sáng của Ứng Nguyên.

“Anh đã về.”

“Hoan nghênh anh đã về.” Cô yên lặng trả lời trong lòng, mở hai tay ra.

Cô... không phải Chiêu Vinh, sẽ không ngăn cản người mình yêu cất cánh.

Tuy ở hai thế giới khác nhau, nhưng khi anh đang ngao du nơi chân trời rộng lớn kia, xin hãy nhớ, trong yên lặng, có người đang đợi anh, giang rộng vòng tay chờ đợi.

“Chỉ cần anh ấy muốn ‘về nhà’, em sẽ luôn luôn chờ anh ấy.” Cô cười, nụ cười vô cùng xinh đẹp, tuy rằng khóe mắt có chút ánh lệ trong suốt.

Gia Tề còn muốn nói gì đó, nơi ngã tư đường yên tĩnh đột nhiên truyền đến tiếng phanh gấp, anh nhìn ra ngã tư, hơi hơi cười, “Dường như, có người đang vội vã ‘về nhà’ đấy.”

Không lâu sau, phía cửa lớn truyền đến tiếng đập cửa, ngay cả Tự Vân cũng bị đánh thức, vò đầu, mơ màng bước ra xem.

Gia Tề mở cửa, chỉ nghe Ứng Nguyên thở hổn hển hỏi: “Bạc Hà có ở đây không? Cô ấy về trước, nhưng trong nhà chỉ có một thằng điên đang say! Hỏi cũng không hỏi được gì, thật sự khiến người ta tức chết mà!” Đào mắt nhìn thấy Bạc Hà, anh lại gào lên: “Quả nhiên là em ở đây! Rốt cuộc là thế nào? Có thằng điên nào anh có thể đuổi đi! Vì sao có chuyện lại không nói với anh...”

Ánh mắt của anh thoát nhìn rất hung ác, nhưng lại lộ ra sự chân thành và khát vọng.

Bạc Hà nhìn anh, không nói gì, chỉ mở hai tay ra, nhào vào lòng anh.

“Hoan nghênh anh về nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Có Gấu Thường Xuất Hiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Ứng Nguyên

Sau khi hội nghị quốc tế kết thúc, Ứng Nguyên dường như không còn việc gì, trở lại cuộc sống bình thường. Đương nhiên, anh không nói cho Bạc Hà, anh đã bỏ lỡ cơ hội xuất ngoại để học tiến sĩ cùng chức vị khiến người khác thêm nhỏ dãi.

Nếu là anh ở thời điểm trước tuổi ba mươi, anh sẽ không chút do dự rời khỏi nơi nhỏ bé này, bay về phía bầu trời tươi đẹp rộng lớn. Nhưng mà, khi còn trẻ anh đã đi ngao du khắp thế giới, anh đến rất nhiều nơi, nhưng cũng mất đi rất nhiều thứ.

Thấy được rất nhiều loài hoa xinh đẹp, tất cả hồng trần, anh phát hiện nơi mình muốn nhất chính là hòn đảo nhỏ này, cái thành phố không sạch sẽ này, màn mưa mờ ảo, và cả lối sống hỗn loạn.

Nhớ nhà sẽ về lại quê hương, hướng chi, anh đã tìm được bến đỗ của chính mình.

Tuy rằng đôi tay nhỏ như vậy, nhưng khi Bạc Hà mở rộng vòng tay, lại là bến cảng yên bình nhất của anh.

Cuộc sống, không phải là nghìn bài một điệu. Chỉ cần có tâm, mỗi sự chuyển biến đều có thể mang đến sự vui mừng ngoài ý muốn. Như là Bạc Hà chỉ cho anh xem, giọt sương đọng trên mạng nhện ở hàng cây bên đường, vầng trăng lưỡi liềm trên bầu trời đen, và nụ cười yên bình thường thấy trên gương mặt cô.

Tìm luôn phiêu bạt, cuối cùng cũng đã có thể tìm đường về.

Những chuyện này, anh đều không nói, nhưng anh biết Bạc Hà biết, Bạc Hà biết hết. Bạc Hà hiểu anh cũng giống như anh hiểu Bạc Hà, dù cho bề ngoài họ khác nhau một trời một vực, nhưng lại có thể sưởi ấm tâm hồn nhau.

Những ngày yên bình trôi qua, hết thảy đều vô cùng tự nhiên. Người sợ trời buộc như anh, đã bắt đầu lên kế hoạch mua nhà, kết hôn, hết thảy đều tự nhiên như vậy.

Điều làm cho người ta kinh ngạc chính là, Tự Vân và Gia Tề lại trở thành bạn thân.

Quen biết từ sau đêm ngoài ý muốn đó, Gia Tề gọi điện cho Bạc Hà, Tự Vân nhận điện thoại dùm có tán gẫu vài câu, lại cảm thấy rất hợp. Dần dần, Gia Tề gọi điện thoại đều trực tiếp tìm Tự Vân, hai người còn hẹn nhau đi xem phim, dạo phố.

Hai người kia có những điểm rất giống: Yêu thích tự do, không sợ dư luận, hoạt bát, dễ dàng mở lòng, hơn nữa, hai người bọn họ đối với đàn ông đều là vừa yêu vừa hận.

“Thật sự là yêu đến chết thân thể của bọn họ...” Hai người này ở nhà uống say chệnh choáng cùng nhau gào thét: “Nhưng mà lại hận cái đầu heo của bọn họ vô cùng!”

Loại tình cảm “chị em” này mặc dù có chút quái dị, nhưng Tự Vân lại vô cùng anh dũng chấp nhận làm bia đỡ “bạn gái”, trở thành bạn gái giả thứ hai của Gia Tề.

“Làm vậy được không?” Bạc Hà vẫn có chút lo lắng, “Tự Vân, tình cảm không phải giả, em...” Cô thực lo lắng thay hai người bạn này.

“Chị có sợ không nếu em yêu chị?” Tự Vân nâng mí, hỏi.

“Em đùa hả?” Bạc Hà có chút choáng váng.

“Ừ đó, vậy sao chị lại sợ em yêu Gia Tề?” Tự Vân ngập một cái thật lớn, “Cho dù có ngủ cùng anh ta, anh ta cũng chỉ khen ngực em thật ghê gớm. Tuy rằng loại ‘bạn tốt’ này của chúng em không giống người thường, nhưng nguyên chất trăm phần trăm, sẽ không lẫn bất kỳ tạp chất nào.”

Quen biết với Gia Tề khiến cho Tự Vân cảm thấy rất thú vị. Một người đàn ông sẽ không yêu cô, quan tâm chăm sóc cô còn chu đáo hơn cả người nhà, mỗi khi cô cần một cái ôm, lúc nào cũng có, hơn nữa cũng không đeo bám phiền phức như người yêu.

Cô rất thích loại quan hệ nhẹ nhàng dễ chịu này. Nếu có khả năng, tốt nhất là không lấy ai cả, có thể vui vẻ ở cùng nhau đến già.

“Chị không hiểu đâu!” Tự Vân cười to, “Chị muốn an phận kết hôn sinh em bé, nhưng đám ‘người ngoài hành tinh’ bọn em không giống chị!”

Cô chịu đựng đủ đám đàn ông ngu ngốc nhảm chán rồi. Gia Tề thông minh, Gia Tề sẽ không yêu phụ nữ, Gia Tề cái gì cũng có thể làm, cái gì cũng có thể nói, mới là người bạn lý tưởng của cô.

Loại suy nghĩ kỳ quái này, đại khái cũng chỉ có Gia Tề chấp nhận được, còn Bạc Hà cho dù có suy nghĩ một ngàn năm cũng không thể lý giải?

Tuy rằng Bạc Hà thực không thể hiểu, nhưng cô vẫn chấp nhận chuyện này, người duy nhất oán hận chính là Ứng Nguyên. Bởi vì hai người này luôn chạy đến quấy rầy cuộc sống của bọn họ, cho dù bọn họ muốn đi dạo phố, hai người này cũng sẽ kiên quyết chen lên chiếc xe jeep tồi tàn của Ứng Nguyên, vô cùng hào hứng đi cùng.

Hôm nay, Ứng Nguyên muốn lên đưa Bạc Hà đi Hồ Điệp cốc, kết quả vẫn bị phát hiện, trên xe lại xuất hiện thêm hai cái bóng đen.

Đến nơi, hai người bạn không mời mà đến này đùa giỡn điên cuồng hơn ai hết, nghịch nước ầm ĩ, ngay cả Ứng Nguyên muốn nói chuyện với Bạc Hà cũng không yên, ánh mắt luôn phải lo lắng nhìn xung quanh, động một chút là lại nhảy dựng lên, hô lớn: “Bên kia là nước sâu, nước sâu! Đã nói với các cậu hơn trăm lần rồi, không được đi qua bên kia! Các cậu không hiểu tiếng người có phải không? Có cần tôi dùng dao Thụy Sĩ cắt hết lỗ tai của các cậu không?”

Tuy rằng đôi lúc Bạc Hà sẽ bị tiếng rống giận của anh dọa cho nhảy dựng lên, nhưng vẫn nở nụ cười.

“Quen nhau lâu như vậy, em vẫn còn sợ sao?” Ứng Nguyên gãi gãi đầu, “Làm sao bây giờ? Giọng của anh luôn lớn như vậy, sau này kết hôn cần phải sửa lại...”

Kết, kết hôn?! Mặt Bạc Hà đỏ lên, cô cúi đầu, “Cùng... với ai chứ?”

“Em đó!” Ứng Nguyên nói vô cùng tự nhiên, chỉ là lỗ tai có hơi hồng, “Nếu sau khi kết hôn không sửa, lỡ khi em mang thai, sẽ không tốt cho việc dưỡng thai.”

....Anh có thể không nghĩ xa như vậy không?

Thấy Bạc Hà chỉ lo cúi đầu, Ứng Nguyên ho một tiếng, “Gả cho anh đi, Bạc Hà. Anh biết câu này rất cũ, nhưng anh sẽ chăm sóc cho em cả đời.”

Đợi một lát, Bạc Hà vẫn chỉ lo đỏ mặt, anh gãi gãi đầu. Không phải là tên Gia Tề kia nói đúng chứ? Bạc Hà vẫn còn để ý đến Lệ Bội? “Này...nếu em lo lắng chuyện Lệ Bội, chuyện đó thực sự đã qua rồi, em hoàn toàn không cần lo lắng.”

Anh xua tay, tay chân luống cuống, “Lần trước anh không nên kiên quyết dẫn em đi. Anh không biết em sẽ lúng túng, anh thật sự không cố ý...Anh chỉ... chỉ muốn giới thiệu em cho bạn bè của anh mà thôi.”

“Ngay cả tiếng Anh em cũng không nói được, lại càng không biết nhiều ngôn ngữ.” Bạc Hà sợ hãi ngẩng đầu, “Anh phải biết rõ, em hoàn toàn khác xa Lệ Bội, không có đôi cánh rộng lớn kia.”

Ứng Nguyên bình tĩnh nhìn cô một lát, “Anh không cần đôi cánh kia.”

Lúc còn trẻ, luôn muốn bay về phía chân trời xa xôi. Đúng, anh với Lệ Bội từng rất yêu nhau, nhưng mà lúc anh muốn bay cao, Lệ Bội lại muốn cùng anh ở lại cái đảo nhỏ này; Lúc anh mệt mỏi, muốn dừng chân, khoảng cách xa xôi đã xóa nhòa mọi cơ hội.

Lệ Bội từ bỏ tình yêu, lựa chọn giấc mộng to lớn. Bọn họ chỉ có thể đi qua nhau.

Lúc chia tay luôn rất đau khổ, nhưng thời gian có thể xóa nhòa tất cả. Lúc này gặp lại cô ấy, chỉ còn chút hoài niệm nhàn nhạt về thời thanh xuân xa xưa.

Cũng có lẽ, vì anh đã có Bạc Hà!

Anh bắt đầu tin tưởng, tình yêu này hội tụ đủ thiên thời địa lợi nhân hòa. Anh và Bạc Hà đã trải qua rất nhiều đau khổ, từng mắc phải rất nhiều sai lầm. Ở đúng thời gian, đúng nơi, gặp được đúng người, đây là một chuyện đáng quý cỡ nào. Khả năng nhỏ như vậy, quả thật là kỳ tích.

Cho nên anh rất quý trọng, rất quý trọng.

“Chúng ta kết hôn đi, anh sẽ yêu thương em cả đời.” Anh thận trọng nói.

Bạc Hà nhìn anh hồi lâu, ngượng ngùng tiến lên, nhẹ nhàng hôn Ứng Nguyên.

Đầu óc của anh trống rỗng, cứng người thật lâu, sau đó mới từ từ tỉnh lại từ trong mộng, vội vã đáp lại cô.

Thật không dám tin, quen nhau lâu như vậy, đây lại là nụ hôn đầu tiên của bọn họ. Luôn rất nguyên tắc, hay thận trọng, không ngờ nụ hôn đầu tiên...là do Bạc Hà nhất gan chủ động.

Cái này, đại khái là câu trả lời chân thành nhất của cô!

“Chỉ hôn thôi à?” Tự Vân có chút thất vọng, “Sợ chúng tôi nhìn lên sao? Tôi chưa từng thấy ai hôn môi còn nghiêm túc như vậy.”

“Cái này là trời sinh.” Gia Tề lại nhìn say sưa, “Ứng Nguyên luôn nghiêm túc, đứng đắn như thế. Có máy chụp hình không? Chúng ta lưu lại một tấm đi!”

“Tách” một tiếng, bầu trời quang đãng cùng những con bướm xinh đẹp, chính là bối cảnh đẹp nhất dành cho tình nhân...

————♥————

Vài năm sau.

Bạc Hà chạy xe máy từ chợ về.

Khi bọn họ kết hôn có mua một căn biệt thự cũ ở rừng cây đước. Mặc dù cách trung tâm thành phố rất xa, lại tiêu hết tiền dành dụm của Ứng Nguyên, nên trong nhà bọn họ, trừ cái giường do Gia Tề và Tự Vân mua, gần như không có gì hết.

Nhưng căn nhà nhỏ này, lại hoàn thành tất cả giấc mộng của bọn họ. Ở đây bọn họ nuôi chó ngoài sân, nuôi mèo trong phòng, hứng thú lớn nhất trong ngày nghỉ là đi nhặt những vật dụng người khác không cần đến, mang về sửa sang lại, trang trí cho căn nhà nhỏ của bọn họ.

Cô cởi giày, đi chân không trên sàn nhà có thể soi rõ bóng người, cất đồ ăn vào tủ lạnh, sau đó thông thả quay về phòng khách.

Người cô yêu thương nhất đang ở đó.

Ứng Nguyên đang ngủ say trên nền nhà, con gái một tuổi của bọn họ tựa vào lồng ngực rộng lớn của anh, khuôn mặt nho nhỏ tựa như thiên sứ. Trong nhà có nuôi chó và mèo nhỏ, con thì dựa vào hông gáy anh, con thì cuộn mình phía trên đầu anh, đều dựa sát vào người anh.

Cô ngồi xổm xuống, yêu thương vuốt ve mặt anh. Ứng Nguyên mở đôi mắt đang nhắm nhem ra, lười biếng vẫy vẫy tay phải.

“Em còn chưa nấu cơm.” Bạc Hà cười.

Ứng Nguyên kéo kéo váy dài của cô, vẫn cố chấp vẫy vẫy tay.

Cái này... Có lẽ là sự hấp dẫn ngọt ngào nhất?

Cô khẽ thở dài, thỏa mãn gối đầu lên cánh tay Ứng Nguyên, cùng nhau ngủ trưa.

Bóng cây lay động, sột soạt, ve kêu vang dội, gia đình họ say ngủ trong hạnh phúc, vô cùng gắn bó.

Đây là một câu chuyện xảy ra ở Đài Bắc, một câu chuyện tình yêu bình thường.

Bình thường, nhưng vô cùng ấm áp...

Bạn đang đọc truyện *Có Gấu Thường Xuất Hiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.